

[Kirsten Jacobsen]

litikerne har udsat den færøske befolkning for, op til overfladen.

Jeg er også enig med hr. Breckmann i, at i et demokrati får en befolkning de politikere, den har valgt; hr. Breckmann sagde fortjent, og det kan man også godt sige. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Breckmann: Hvordan kan det så være, at man på Færøerne med det forslag, som indenrigsministeren trak af dagsordenen forleden dag, vil indskrænke de færøske vælgeres ret til eventuelt at skifte nogle af de repræsentanter ud, der i dag sidder i Folketinget, ved at indskrænke mulighederne for, hvem der kan stille op til det danske folketingsvalg, forbyde, at små partier kan stille op i listeforbund, og fjerne stillerkravet til de partier, der er så heldige at sidde i Lagtinget, hvorimod man skærper kravene til dem, der er uden for Lagtinget, så man kommer i den situation, at et parti, som er kendt opstillingsberettiget til det færøske Lagting, alligevel ikke kan stille op til det danske Folketing, før det har opnået repræsentation i det færøske Lagting? Eftersom valget først skal ske om 2 år, ved man jo, hvad det handler om, men når det forslag kommer til behandling i Folketinget, håber jeg, at vi ser hr. Breckmann stemme imod at begrænse den færøske befolknings ret til på en fri og demokratisk måde at skifte de politikere ud, der sidder i Folketinget, hvis den ikke mener, at de har gjort deres arbejde godt nok.

Formanden:

Jeg skal, inden vi går videre i denne anden runde, gøre opmærksom på, at det, der drøftes, er forslag til lov om ændring af forskellige love om sociale ydelser på Færøerne; vi har ikke en almen debat om Færøerne.

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):

Jeg vil takke formanden for hans anbefaling. Jeg tror, vi skal vente med at krydse den bro, til vi kommer til den. Den debat kommer vist meget snart på dagsordenen, så vi får rigelig lejlighed til at diskutere det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

20) Forespørgsel nr. F 11:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke ændringer af udlændingeloven agter ministeren at foreslå i indeværende folketingssamling på baggrund af det rekordstore antal af asylansøgere, der er kommet til Danmark i 1992, samt udviklingen i kriminaliteten blandt udlændinge?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) og Tom Behnke (FP).

(Forespørgslen anmeldt 5/11 92. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/11 92).

Formanden:

Jeg skal oplyse, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener først vil finde sted i morgen, fredag den 11. december 1992.

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Verdens konflikter har taget et opsving, og i Europa oplever vi en tragisk borgerkrig i det tidligere Jugoslavien.

Denne krig har resulteret i en strøm af flygtninge, der har spredt sig over Europa, og en del har således også søgt asyl i Danmark, hvor vi oplever en meget voldsom tilstrømning, der kræver en kontrolleret indsats, som Folketingets partier har ansvaret for kan gennemføres.

Såkaldt almindelige menneskers skepsis over for disse mange fremmede og ikke mindst over for den mobilitet, der lægges for dagen med busser, tog og fly for at nå Danmark, er voksende, og det vil også være begrundet, når det viser sig, at tilstrømningen slet ikke har kulmineret.

Folketinget skal være sig sit ansvar bevidst og via justitsministeren træffe beslutninger, der sætter en grænse for antallet af de personer, vi kan og vil modtage, og for at få en drøf-

[Pia Kjærsgaard]

telse af de alvorlige problemer har Fremskridtspartiet rejst denne forespørgsel.

Besvarelse

Justitsministeren (Engell):

Den forespørgsel, som Fremskridtspartiet har rejst i dag, og de seneste måneders debat får uvægerligt én til at tænke på, at der aldrig bliver fred på udlændingeområdet, og med fred mener jeg dels ro om det retlige grundlag, som Folketinget faktisk har skabt for, hvorledes sagerne skal behandles, dels ro om administrationen af de fastlagte regler.

At det forholder sig sådan, skyldes ikke alene, at nogle ikke kan lade være med at stille krav om ændringer på et ofte ufuldstændigt for ikke at sige forvrænget og forkert grundlag, men naturligvis også, at udlændingeområdet hele tiden udvikler sig, og jeg skal være den første til at sige, at det rekordstore antal asylansøgere, som Danmark har modtaget i 1992, giver anledning til alvorlig bekymring.

Fra 1. januar i år til den 6. december, det vil altså sige her for nogle dage siden, er der indrejst i alt 12.106 spontane asylansøgere. Det overstiger med flere tusinde, hvad vi i 1980'erne har modtaget på et enkelt år, og i forhold til indrejsetallet for 1991, som var på 4.609, er der allerede på nuværende tidspunkt tale om en stigning på 163 pct. Det hidtil største antal af spontant indrejste asylansøgere oplevede vi i 1986, hvor det samlede indrejsetal var 9.299, så tallet for i år bliver således langt større.

Der har været ganske betydelige vanskeligheder med at skaffe husly til de mange asylansøgere, som er indrejst, og det bliver stadig sværere at finde nye indkvarteringsmuligheder. Vi er nu oppe på at have 68 asylcentre i brug med en samlet kapacitet på 12.184, belægningsprocenten er oppe på 90,2, og det hører med, at folk i visse tilfælde er blevet indkvarteret i store sale eller i telte. Det gør naturligvis et stærkt indtryk, ikke mindst hvis man tænker på, at der ikke er noget, som tyder på, at indrejsetallet er for nedadgående; man kan måske sige snarere tværtimod.

Den store stigning i antallet af indrejste spontane asylansøgere skyldes i overvejende grad, at mennesker fra det tidligere Jugoslavien er rejst til Danmark og har søgt asyl. Af de 12.106 mennesker, der indtil nu er indrejst i år,

er de 7.704 kommet fra det tidligere Jugoslavien. De forfærdelige forhold, der hersker i visse områder af det tidligere Jugoslavien, har naturligt nok fået mange mennesker fra disse områder til at flygte. Jeg havde selv for et par uger siden lejlighed til i Kroatien og Bosnien på allernærmeste hold at orientere mig om situationen, og den gav mig ikke grundlag for nogen form for optimisme; jeg vil snarere sige tværtimod.

I efteråret kunne vi imidlertid herhjemme konstatere, at en ikke ubetydelig del af de indrejste spontane asylsøgere kom fra republikker, som ikke har været ramt af krigshandlinger eller egentlige uroligheder, og vi blev også bekendt med, at der var professionelle rejsearrangører, som under falske foregiver af, at der var arbejde, bolig og underhold at få i Danmark, solgte busrejser hertil, bl.a. fra Makedonien.

Det følte regeringen at der måtte gøres noget ved, og derfor besluttede vi, at der med virkning fra den 8. oktober i år skulle være visumtvang over for personer fra Serbien, Montenegro og Makedonien. I øvrigt er visumsørgsmålet naturligvis fortsat et emne, som regeringen løbende overvejer, også set i en international sammenhæng. Indførelsen af visumtvang over for Serbien, Montenegro og Makedonien er blevet fulgt op af annoncekampagner i de lokale medier i de nævnte republikker, hvor man fra dansk side har orienteret om de reelle muligheder for at få opholdstilladelse i Danmark.

Hvis man skal se på effekten af indførelsen af visumpligt over for nogle republikker i det tidligere Jugoslavien, kan man konkludere, at visumpligten har medført, at der ikke indrejser ret mange fra de pågældende republikker, men vi kan samtidig konstatere, at der har været en betydelig stigning i antallet af indrejste mennesker fra Bosnien-Hercegovina; i øjeblikket indrejser der mellem 300 og 500 om ugen fra denne republik.

Som bekendt har Folketinget netop vedtaget en lov, der giver mulighed for at meddele midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, herunder også til personer, der opholder sig som spontane asylsøgere i Danmark. Sådan som ordningen er afgrænset, vil det navnlig være mennesker fra Bosnien-Hercegovina, som er indrejst til Dan-

[Justitsministeren]

mark forud for lovens ikrafttræden, der vil kunne gives midlertidig opholdstilladelse. Herudover indeholder loven en adgang for regeringen til efter aftale med UNHCR eller lignende internationale organisationer at invitere særlig nødstedte personer fra det tidligere Jugoslavien til Danmark. Den del af loven er allerede udmøntet, i og med at vi fra dansk side har tilkendegivet over for UNHCR, at vi er parat til når som helst at modtage nogle af de løsladte fanger fra de serbiske interneringslejre. Oprindeligt havde vi fra dansk side meddelt, at vi kunne modtage op til i alt 100 personer, men antallet er efterfølgende forhøjet til i alt 200 personer, hvilket UNHCR i disse dage får meddelelse om.

Jeg mener, at det er godt og rigtigt, at vi med loven har fået mulighed for at kunne yde en særlig indsats og invitere visse særlig nødstedte personer til Danmark, og jeg vil også løbende være meget opmærksom på de henvendelser, der kommer fra UNHCR herom, men jeg vil samtidig også gerne understrege, at det hele tiden har været og stadig er regeringens klare opfattelse, at hovedindsatsen i hjælpearbejdet i relation til det tidligere Jugoslavien bør lægges i området. Det giver den bedste ressourceudnyttelse, det sikrer den mest effektive hjælp, og det gør det i øvrigt også muligt at hjælpe det største antal mennesker. Jeg vil også sige, at det besøg, jeg selv var på dernede, klart bekræftede mig i opfattelsen af, at det er den rigtige løsning. At vi også rent faktisk er indstillet på at yde en ganske betydelig hjælp, afspejles også i, at der fra dansk side pr. 4. december i år allerede er ydet mere end 161 mio. kr. Danmark er ifølge oplysninger fra Udenrigsministeriet den største bidrager blandt EF-landene.

Som jeg nævnte indledningsvis, er det hjemlige modtagesystem belastet til det yderste af den voldsomme stigning i antallet af indrejste spontane asylsøgere. Dertil kommer, at det administrative system, der skal behandle de mange asylansøgnings, naturligvis også er påvirket heraf.

Et væsentligt element i den ændring af udlændingeloven, som blev vedtaget i Folketinget inden sommerferien, var beslutningen om en markant opstramning af asylsagsbehandlingen, og som målsætning blev opstillet, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for en asyl-

sag, der går gennem alle led, og hvor alle klagemuligheder udnyttes, skulle kunne holdes inden for 8-9 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor sagen tages under realitetsbehandling. Midlerne til at nå denne målsætning var i henhold til lovændringen dels en administrativ opstramning af en række sagsgange i forbindelse med behandlingen af en asylansøgning, dels en betydelig ressourcetilførsel til de myndigheder, der er involveret i asylsagsbehandlingen, dvs. politiet, Direktoratet for Udlændinge, Flygtningenævnet og Justitsministeriet.

Jeg vil godt her over for Folketinget redegøre lidt for, hvordan det er gået med nedbringelse af sagsbehandlingstiden, siden vi gennemførte lovændringen i sommer:

Den indledende sagsbehandling, hvor asylansøgeren registreres, udfylder et skema, og hvor der foretages en afhøring af asylansøgeren, varetages af politiet. I perioden fra 1. juli til 30. november i år har den gennemsnitlige sagsbehandlingstid hertil været i alt 54 dage. Umiddelbart forud for lovændringen var den tilsvarende sagsbehandlingstid på i alt fald 91 dage, hvilket vil sige, at tidsforbruget i denne fase er faldet med 41 pct.

Efter at afhøring har fundet sted, overgives sagen til Direktoratet for Udlændinge til behandling i 1. instans. DfU har udarbejdet en opgørelse over den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i sager, hvor direktoratet i perioden fra 1. oktober til 30. november har truffet afgørelse. Sagsbehandlingstiden er opgjort som differencen mellem tidspunktet for sagens modtagelse i et af direktoratets ekspeditions-kontorer og tidspunktet, hvor direktoratet træffer afgørelse i asylsagen, og denne opgørelse viser, at der gennemsnitlig er medgået 72 dage til behandling af sagerne. Det bemærkes i den forbindelse, at der i 31,5 pct. af sagerne er truffet afgørelse inden 1 måned efter modtagelsen af sagen, at der i 55 pct. af sagerne er truffet afgørelse inden 2 måneder efter sagens modtagelse, og at der i lidt mere end 75 pct. af sagerne er truffet afgørelse inden 3 måneder efter sagens modtagelse. Denne opgørelse vedrører såvel sager, der umiddelbart er fuldt oplyst og derfor klar til afgørelse, som sager, hvor det har været nødvendigt at indhente supplerende oplysninger eller afvente de principielle afgørelser fra Flygtningenævnet.

[Justitsministeren]

Til sammenligning kan jeg nævne, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ved udgangen af juni i år var på mellem 5 og 6 måneder, heri dog indregnet de ca. 2-3 måneder, som på daværende tidspunkt medgik til politiets afhøring.

Særlig for så vidt angår sager, der behandles efter udlændingelovens § 53 a om åbenbart grundløse asylansøgninger, kan jeg nævne, at der alene i en 6-ugers-periode fra 12. oktober til 20. november i år er sendt 210 sager, der drejer sig om ca. 500 mennesker, til Dansk Flygtningehjælp, der som bekendt skal erklære sig enig i, at sagerne kan afgøres efter åbenbart grundløs-princippet. Der er navnlig tale om sager vedrørende personer fra østeuropæiske lande og herunder et meget betydeligt antal personer fra Makedonien.

I den forbindelse vil jeg også bemærke, at DFU har aftalt med Dansk Flygtningehjælp, at man vil tilstræbe at behandle de sager, som kan omfattes af åbenbart grundløs-proceduren inden 4 uger fra registreringstidspunktet. Direktoratet har imidlertid gjort opmærksom på, at overholdelsen af en sådan 4-ugers-frist vil forudsætte, at der etableres fornøden registreringscenterkapacitet, sådan at de personer, hvis sager skal afgøres efter åbenbart grundløs-proceduren, så vidt muligt kan opholde sig på et registreringscenter under sagsbehandlingen.

I Flygtningenævnet, der er klageinstans for afgørelser, hvor direktoratet har afslået at give asyl, er sagsbehandlingstiden, forstået som tiden mellem Direktoratet for Udlændinges afgørelse og forkyndelse af nævnets afgørelse, nu nede på 3-4 måneder, hvor den i foråret typisk var på 7-8 måneder. Disse tal gælder kun sager, hvor det ikke har været nødvendigt at indhente yderligere oplysninger, f.eks. gennem Udenrigsministeriet, til brug for sagen.

Så er det yderligere sådan, at de, der har fået afslag på asyl, har mulighed for at søge om en humanitær opholdstilladelse, som gives af Justitsministeriet, og sagsbehandlingstiden i ministeriet er nu klart under 1 måned, og heri er medregnet den tid, hvor sagen eksempelvis afventer, at advokaten fremkommer med lægeerklæring om ansøgerens helbred, at ministeriet modtager asylsagens akter og lign. Hvis man ser bort fra sådanne perioder og isoleret ser på den tid, hvor sagens afgørelse beror på sagsbe-

handling i ministeriet, er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid nede på ca. 10 dage; i forhold til sagsbehandlingstiden før lovændringen er der tale om en halvering.

Man skal selvfølgelig også være opmærksom på, at uanset den betydelige ressourceforbrug er det ikke muligt med et trylleslag at forkorte sagsbehandlingstiden. Også en række af de, om jeg så må sige, nye medarbejdere, som indgår, skal have mulighed for at arbejde sig helt op, og derfor vil der være en vis transformeringsperiode. Hertil kommer, at en grundig og retssikkerhedsmæssigt forsvarlig sagsbehandling i alle led forudsætter, at sagsbehandlerne er nøje oplært, og det kan i sagens natur ikke ske fra den ene dag til den anden.

Men med det in mente, og når man også henser til, at man ved lovændringen ikke kunne forudse den nærmest eksplosive udvikling i indrejsetallet og derfor heller ikke kalkulerede hermed i relation til, hvor stor en ressourceforbrug der måtte anses for påkrævet for at nå målsætningen, synes jeg, at det foreløbig er et godt resultat, at de nævnte myndigheder har formået at nedbringe sagsbehandlingstiden så væsentligt, som det er anført. Jeg vil selvfølgelig fortsat løbende meget nøje følge udviklingen og også være parat til at redegøre herfor over for Folketinget, som også fokuserede stærkt på dette spørgsmål.

Situationen i det tidligere Jugoslavien og konsekvenserne af tilstrømningen af asylansøgere fra de forskellige republikker har som nævnt helt ændret billedet, og ingen havde vel i sommer drømt om, at vi ville nå op på ca. 14.000 indrejste spontanasylogere, som nu er det, jeg må bedømme som det realistiske tal for året 1992.

Et andet element i den aftale, vi gennemførte i sommer, om ændring af udlændingeloven var nedsættelsen af et udvalg, der bl.a. skulle se på mulighederne for yderligere effektivisering af asylsagsbehandlingen. Udvalget, som er nedsat med højesteretsdommer Per Sørensen som formand, er i fuld gang med sit arbejde, og i lyset af udviklingen i indrejsetallene har jeg bedt om, at udvalgets arbejde med den del af udvalgets kommissorium, der vedrører effektivisering af asylsagsbehandlingen, fremskyndes, sådan så der kan foreligge en første rapport fra udvalget i begyndelsen af foråret, som skal kunne danne grundlag for overvejel-

[Justitsministeren]

ser om yderligere effektiviseringstiltag i asylsagsbehandlingen, ligesom det da også er min hensigt på den baggrund eventuelt at kunne fremsætte et lovforslag herom i denne folketingssamling. Jeg synes dog, at det er rigtigt og også mest hensigtsmæssigt at afvente, at vi får redegørelsen fra udvalget, inden man går ind i en nærmere politisk drøftelse af, hvilke ændringer, herunder lovændringer, der skal ske på udlændingeområdet.

Man skal også være opmærksom på, at de mange spontane asylansøgere ikke er noget isoleret fænomen, Danmark står over for. Der er et voldsomt pres på hele Europa, og derfor er det også vigtigt, at vi ikke kun arbejder på nationalt plan, men at vi deltager i det europæiske samarbejde, der er på asylområdet, ikke mindst set i lyset af den krig, der foregår i Jugoslavien, og som får konsekvenser for alle de europæiske lande.

Vi har indtil nu aktivt medvirket i det arbejde, der foregår på mellemstatsligt plan, hvor man eksempelvis har overvejet muligheden af at skabe fælles retningslinjer for behandlingen af asylansøgninger, der må anses for åbenbart grundløse. Jeg mener, at vi fortsat skal støtte bestræbelserne på at opnå et fælles fodslag med de øvrige lande, hvor det er muligt og forsvarligt, og derfor bør vi også under det danske formandskab prioritere det mellemstatslige samarbejde på asyl- og immigrationsområdet.

Fremskridtspartiet – og det er så den anden del af forespørgslen – sammenkæder spørgsmålet om kommende ændringer af udlændingeloven med udviklingen i kriminaliteten blandt udlændinge. Det kan man dele op i to områder, nemlig for det første kriminaliteten blandt udlændinge med opholdstilladelse i Danmark, og for det andet asylansøgerees kriminalitet, som især er det punkt, som har givet anledning til diskussion.

For så vidt angår kriminalitet blandt asylansøgere har en række konkrete sager givet anledning til megen omtale, og på den baggrund indhentede jeg for nylig nærmere udtalelser herom fra seks politikredse. Politikredsene blev bedt om at redegøre for, om de anså kriminalitet forøvet af asylansøgere for at udgøre et generelt problem, og i bekræftende fald, om det var et stigende problem. Derudover blev politimestrene bedt om at oplyse, hvilke typer kriminalitet der blev forøvet af deres asylansø-

gere, og om der efter deres opfattelse var tale om organiseret kriminalitet.

Resultatet af rundspørget var, at politimestrene generelt set ikke betragter kriminalitet forøvet af asylansøgere som noget stort problem. Kun for så vidt angår småkriminalitet i form af butikstyverier synes der at være tale om uforholdsmæssigt mange sager, som involverer asylansøgere. Der foreligger således kun oplysninger om nogle enkelte større sager, hvor der tilsyneladende er tale om mere systematiske tyverier, og for så vidt angår andre former for kriminalitet synes der generelt ikke at være særlige problemer i relation til asylansøgere. Som svar på spørgsmålet, om der skulle være tale om organiseret kriminalitet, er der kun kommet oplysninger om en enkelt sag.

Man skal selvfølgelig være opmærksom på, at de adspurgte politikredse ikke er tilfældigt udvalgt, og at det derfor ikke er givet, at de er repræsentative for situationen på landsplan. Ved rundspørget udvalgte vi fortrinsvis kredse, som har mange asylansøgere, og kredse, der har været omtalt i pressen i forbindelse med sager om asylansøgerees kriminalitet.

På baggrund af de oplysninger, der kom frem, og også under hensyntagen til, at bl.a. Dansk Røde Kors, der forestår indkvarteringen af asylansøgere, har oplyst, at navnlig mindre berigelseskriminalitet blandt beboerne er blevet et stigende problem, har jeg iværksat en kampagne. Jeg har bedt samtlige politikredse om at iværksætte en øget kriminalpræventiv indsats over for asylansøgere, der opholder sig på asylcentre, og i den forbindelse har jeg bedt om, at vi pr. 1. marts 1993 modtager en redegørelse for de initiativer, som politikredsene har iværksat, samt for effekten heraf. Jeg har også bedt politikredsene i tilknytning til udarbejdelsen af redegørelsen om, så vidt det er muligt, at tilvejebringe nærmere oplysninger om karakteren og omfanget af asylansøgerees kriminalitet. Det er klart, at politiet forfølger sagerne, og også at der tages skridt til at få en udvisningsbeslutning, hvis der er grundlag for det.

Ved siden af den strafferetlige behandling og selve spørgsmålet om udvisning er der problemstillingen om asylsagsbehandlingen i sager, hvor asylansøgeren har begået kriminalitet. Her kan jeg sige, at både direktoratet og Flygtningenævnet gør, hvad de kan for at fremskynde de sager, hvor det er oplyst, at

[Justitsministeren]

asylansøgeren har begået kriminalitet. Direktoratet hastebehandler således de sager, hvori der sker indberetninger om overtrædelse af straffeloven, og hvor der efter de asylretlige regler kan meddeles afslag. Det synes jeg er væsentligt, idet det kan have en effekt at demonstrere over for asylansøgere, at man fra de danske myndigheders side ikke forholder sig passivt til konstaterede tilfælde af kriminalitet, men at man fremskynder sagsbehandlingen, sådan at en eventuel udvisning hurtigt vil kunne blive effektueret.

Jeg mener ikke, det kan siges klart nok, at disse asylansøgere adfærd er helt uacceptabel, og jeg mener også, man kan sige det så stærkt, at de asylansøgere, der begår kriminalitet, mere end nogen andre skader forståelsen for flygtninges vilkår, og derfor er der både et moralsk og et juridisk problem, som jeg ønsker vi ser på med alvor, uden at vi af den grund overdramatiserer situationen.

Vi kan naturligvis på et hvilket som helst tidspunkt drøfte initiativer på udlændingeområdet, men for mig at se må konklusionen her og nu være, at der på en række fronter er bestræbelser i gang, nemlig:

For det første: Opstramning af asylsagsbehandlingen, som er godt på vej.

For det andet: Yderligere effektiviseringstiltag, der overvejes i Per Sørensen-udvalget, som kommer med deres første rapport, og følges op lovgivningsmæssigt.

For det tredje: At der på europæisk plan arbejdes intenst med problemerne.

For det fjerde: At vi løbende vurderer udviklingen i indrejsetallene og også må være parat til eventuelt at justere visumpolitikken.

Endelig at der i relation til kriminaliteten blandt asylansøgere er sat en række initiativer og forholdsregler i værk, hvis effekt vi vil kunne give en nærmere redegørelse for i marts måned næste år.

Jeg synes, at alt det taler for, at vi kan vende tilbage i det nye år med mere substantielle drøftelser om ændringer på udlændingeområdet. Man har følt, det var naturligt – også på baggrund af den ændring, et stort flertal i Folketinget gennemførte i sommer – at give denne status for, hvordan den har udmøntet sig i virkelighedens verden.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil af ren høflighed selvfølgelig gerne begynde med at sige tak til justitsministeren, fordi ministeren gik på talerstolen og i det mindste kommenterede et og andet på udlændingeområdet.

Men for god ordens skyld vil jeg gerne læse forespørgslens ordlyd for ministeren. Den er:

»Hvilke ændringer af udlændingeloven agter ministeren at foreslå i indeværende folketingssamling på baggrund af det rekordstore antal af asylansøgere, der er kommet til Danmark i 1992, samt udviklingen i kriminaliteten blandt udlændinge?«

Det var rent faktisk det, Fremskridtspartiet havde bedt justitsministeren om at svare på. Og hvad fik vi så? Vi fik en redegørelse om noget, der var sket, nemlig en lidt kortere sagsbehandling, som selvfølgelig er udmærket, men som overhovedet intet har at gøre med det spørgsmål, Fremskridtspartiet har stillet.

Når vi kommer ind på kriminaliteten, taler justitsministeren om kriminaliteten blandt asylansøgere. Jeg havde godt nok skrevet »udlændinge«, men jeg havde faktisk forestillet mig, at ministeren i sin besvarelse ville have taget kriminaliteten blandt indvandrere med. Ellers må jeg bede ministeren, når han kommer herop i næste omgang, at give mig et korrekt svar på spørgsmålet.

Jeg synes, ministeren slap for nemt om ved det. Ministeren var også lidt utilfreds med, at der var nogle – ministeren nævnte ikke Fremskridtspartiet ved navn, men jeg følte mig i hvert fald truffet – der rejste debat på forkerte tidspunkter i folketingssalen. Så må jeg sige til ministeren, at jeg synes, ministeren mange gange på meget forkerte tidspunkter rejser debatten i medierne uden at gøre noget yderligere.

Jeg tror, jeg har sagt til ministeren før, at der er et parti herinde, og det er Fremskridtsparti-

[Pia Kjærsgaard]

et, som gentagne gange har ønsket en debat om dette meget alvorlige problem, som den danske befolkning særdeles ofte forholder sig til, når man er ude til møder i forsamlinger, i klubber, og hvor det almindelige, hverdagsagtige liv foregår. Så føler man sig selvfølgelig også som politiker – det gør jeg i hvert fald – forpligtet til at rejse problemerne på rette sted, og det er her i folketingssalen.

Det er selvfølgelig forståeligt – det tror jeg alle mennesker har stor forståelse for – at folk flygter fra krig, sult og forfølgelse. Men der er mange herhjemme, der ikke kan forstå logikken i, at kampdygtige unge mænd flygter fra deres land og lader andre udkæmpe en krig for dem, som de selv burde have lagt sjæl og krop til.

Næste spørgsmål er: Vil de tage hjem, når der er ro og fred i deres land? Eller vil de blive her, som loven jo faktisk giver dem ret til? Der har været tale om midlertidigt ophold, og det er noget, vi alle sammen kan forklare, nemlig at flygtninge, der er flygtet til Danmark for i en periode af deres liv at skulle have bedre forhold og ikke føle sig truet eller forfulgt, skulle kunne opnå et midlertidigt ophold. Men der er ikke nogen, der tror på det. Der er jo intet, der forhindrer dem i at søge at tilbringe resten af deres levetid i Danmark, hvor danske skatteborgere vil sørge for deres ophold, deres lomp penge, deres livsindhold og deres alderdom.

Siden 1970'erne har vi på papiret haft indvandrerstop, men i praksis er det jo noget helt andet, vi er ude for. Det er naturligt at sætte spørgsmålstegn ved forskellen på indvandrerstop og den nuværende asylsøgning; der er jo næsten kun navnet til forskel.

Den nuværende slappe udlændingelov med dens småopstramninger kræver en ny, kraftig gennemgang og en stor opstramning. Ikke blot modtager vi en asylfortrop, der påberåber sig asyl, og som udnytter alle eksisterende appelmuligheder for at få sit ønske igennem, men når det så lykkes, træder en ny regel i kraft, der hedder familiesammenføring. Med familiesammenføringen forøges indvandringen; den har intet med asyl at gøre og er altså med til totalt at udvande indvandrerstoppet.

Så kan man spørge, hvorfor i alverden et stort flertal – for det er jo desværre alle partier uden om Fremskridtspartiet i Folketinget – la-

der de mennesker, der af egne midler og drift kommer til dette Nordens smørhul – for det er vi jo – få en fortrinsret til danske goder. Hvorfor i alverden får vi ikke standset denne tilstrømning og i stedet for alene opfylder den kvote, vi har forpligtet os til fra lejrene, hvor mange tusinde sidder i op til flere år, og hvor fremtiden er usikker, bl.a. fordi der gives fortrinsret til personer, der kan betale for deres egen rejse?

Desværre har regeringen ikke ønsket at bruge de få penge, det koster at få ordentlige statistiske oplysninger om de mange fremmede, vi har i landet. Det er sådan noget, vi altid beder om i udlændingedebatter – og det gælder alle partier – men en ordentlig statistik på dette område er jo desværre ikke fremskaffet endnu. Flere spørgsmål til økonomiministeren er blevet besvaret med, at oplysningerne ikke findes. Det er jo sådan lidt i modstrid med sandheden, hvilket blev bekræftet til sidst af, at Danmarks Statistik skulle have 300.000 kr. for at samkøre de nødvendige oplysninger, når det gælder kriminaliteten blandt indvandrere. Alligevel kommer der ikke nogen brugbare tal fra regeringen, for den ønsker tilsyneladende ikke at få sandheden frem. Det er utroligt – ja, det er faktisk fantastisk.

3 års ophold her i landet giver enhver udenlandsk borger stemmeret til kommunal- og amtsrådsvalg. Det skal vi snart have; til næste år i november måned skal vi under alle omstændigheder til stemmeurnerne til de lokale valg. Med det stigende antal asylsøgere vil problemet med stemmeret tilsvarende stige, og det udgør en fare for den danske lokalbefolkning, at fremmede folkeslag har fri ret til at stemme og bestemme over danskerne, der har givet dem ophold. 65.000–70.000 udenlandske statsborgere vil stemme ved valget næste år til kommunal- og amtsrådsvalg, og ved sidste valg kom der flere udenlandske borgere ind i kommunalbestyrelserne.

Det fører os frem til det næste spørgsmål, som justitsministeren bør svare på, nemlig: Hvor mange asylsøgere vil ministeren tillade der kommer til landet, før der standses for yderligere tilstrømning?

På Fyn har Odense Kommune udarbejdet en rapport i 1991, der viste, at hver 25. odenseaner nu er udlænding. Flygtningene fik udbetalt 76 mio. kr. af de 486 mio. bistandskroner,

[Pia Kjærsgaard]

der blev udbetalt til Odenseborgere, svarende til 16 pct. af disse udbetalinger. Odense havde 3.000 flygtninge og 300 familiesammenføringer, og siden rapportens fremkomst er tallet naturligvis vokset og vokser stadig. Hver 10. bistanmodtager i Odense er flygtning, selv om flygtninge totalt set kun udgør 2 pct. af befolkningen i Odense.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at det i en tidligere rapport fra indenrigsministeren blev oplyst, at omkring 60 pct. af flygtningene fortsat er på bistanhjælp – det er endda et optimistisk skøn – når de overgår til kommunerne efter det 18 måneders integrationsprogram. Det er tal, der er meget lavt sat, og de rigtige tal mangler vi, ligesom vi altså mangler så mange andre konkrete tal fra ministrene, og de rigtige tal vil nok nærmere vise sig at være op mod 90 pct. i stedet for, men ingen ved det beklageligvis.

Der ligger altså en stor tikkende bombe under landets kommuner og dermed under skatteborgerne, som i højeste grad mærker arbejdsløsheden. Vi har stigende skattetryk og en regering uden handlekraft og vilje til at gå i spidsen med løsninger. Vi mangler en regering, der kan skabe optimisme.

Der må og skal bremses for denne fortsatte indvandring, som det jo reelt er, og som vores love lægger op til, og vi skal holde op med at lave særlove baseret på tv-indslag eller andre mediepressionsgrupper. Vi savner en fast og afgrænset holdning til asylsøgere, og vi mangler noget helt konkret fra justitsministerens side.

Vi skal naturligvis også have mere kontrol med, om de personer, der får afslag, forsvinder fra Danmark, og så skal vi have gjort udvisningerne effektive, så man er sikker på, at personerne naturligvis er ude af landet efter endeligt afslag.

Det er helt naturligt at spørge ikke blot justitsministeren, men også de øvrige partier: Hvor går grænsen for modtagelse af asylsøgere efterhånden? Savner vi ikke, at vi har en overordnet politik på dette område? Savner vi egentlig ikke, at vi efterhånden tager denne debat lige så alvorligt, som jeg tror vi alle sammen fornemmer man gør, når man er ude at drøfte disse problemer med mennesker rundt omkring? Mon ikke også de mennesker savner, at Folketinget efterhånden begynder at se al-

vorligt på dette problem, begynder at stramme op og ikke bare udtaler sig til medierne, som jeg synes at vores justitsminister desværre har for meget for vane uden at gøre noget konkret ved de problemer, som der rent faktisk er?

Jeg skal til sidst i første omgang på Fremskridtspartiets vegne fremsætte:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget konstaterer, at Danmark hverken har brug for eller råd til den fortsatte stærke vækst i tilstrømningen af udlændinge, pålægger Folketinget regeringen at fremsætte lovforslag, der begrænser modtagelsen af flygtninge og indvandrere og sikrer, at flygtninge hjemsendes, når forholdene i deres hjemland er sikre.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 22).

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Dorte Bennedsen (S):

I hele sidste folketingssamling havde vi løbende udlændingeloven på dagsordenen, først i form af ministerens redegørelse og siden ved behandlingen af ministerens forslag til ændring af loven.

Dette arbejde endte som bekendt med, at der for mindre end 6 måneder siden blev indgået et forlig mellem 5 partier dels om visse ændringer af udlændingeloven, dels om administrative tiltag til en væsentlig nedbringelse af sagsbehandlingstiden for asylsager.

Socialdemokratiet står ved det indgåede forlig, og vi er på dette område som i øvrigt også på andre områder af den opfattelse, at hyppige lovændringer ikke gavner, men måske tværtimod snarere er til skade.

Forespørgerne nævner direkte i forespørgslen spørgsmålet om kriminalitet blandt asylansøgere, og jeg kan tilslutte mig de bemærkninger, som ministeren fremkom med om dette spørgsmål.

Men jeg vil gerne føje til, at kriminalitet er helt uacceptabel, både når den begås af asylansøgere, og når den begås af danskere, og derfor synes vi i Socialdemokratiet også, at det er

[Dorte Bennedsen]

godt, at ministeren nu tager en række initiativer på dette område.

Kriminaliteten blandt asylansøgere skal straffes efter den danske lovgivnings regler, og det skal gøres ganske klart for de pågældende, at vi ikke ser igennem fingre med kriminalitet.

Men jeg vil gerne føje til, at dersom ministeren havde fået bragt sagsbehandlingstiden ned på et langt mere acceptabelt niveau, havde en lang række af disse mennesker jo for længst fået behandlet deres ansøgninger og havde, så vidt jeg kan skønne, også fået afslag, fordi de kommer fra områder, hvor der ikke er grundlag for at de skal gives asyl, og dermed var de blevet udvist af landet. Jeg synes, specielt den korte åbenbart grundløs-procedure bør bringes langt mere i anvendelse over for asylansøgere fra lande, hvor vi ved at der næppe vil være grundlag for at give dem asyl her i landet.

Men selv om vi ikke finder behov for lovændringer på indeværende tidspunkt, er der dog en række andre forhold, hvor vi gerne vil pege på behovet for forbedringer.

Da spørgsmålet om at modtage krigsfanger fra lejrene i Bosnien kom ind i debatten på et ønske fra Socialdemokratiet, accepterede vi, at det i første omgang skete under den kvote, der var afsat under lovforslag nr. L 41, altså den såkaldte Jugoslavienslov. Og det gjorde vi, fordi ministeren oplyste, at det var den hurtigste måde at få formaliteterne bragt i orden på, men vi gjorde det også med den udtrykkelige tilføjelse, at det kun var et første hurtigt skridt, og at yderligere formaliteter hurtigst muligt skulle bringes på plads, så vi kunne modtage vor rimelige andel af disse krigsfanger.

I dag må vi konstatere, at skridtet aldeles ikke har været hurtigt. Der er nu gået 2½ måned, uden at Danmark har modtaget én eneste krigsfange, og vi må også konstatere, at ministeren i første omgang mente, at en anstændig andel for Danmark var 25 krigsfanger plus deres familier, og dermed har Danmark anbragt sig helt på bunden i rækken af de europæiske lande.

Sverige, der har 10 gange så mange spontanflynngtninge, som vi har, har tilbudt at tage 150, Norge har tilbudt at tage 200 plus deres familier, for bare at nævne et par eksempler.

Det høres ofte i den danske debat, at vi skal hjælpe dem, som virkelig har behov. Jeg må indrømme, at jeg ikke har fantasi til at forestil-

le mig, at der er mennesker, som har større behov end dem, som oplever det vanvid, der foregår i krigsfangelejrene i Bosnien.

Af de knap 7.000 fanger, som Røde Kors nu har fået forhandlet fri, mangler endnu 3.000 at blive placeret. Jeg har forstået, at ministeren under indtryk af denne situation og efter at have set rædslerne i Bosnien storsindet har forhøjet den danske kvote til 50 fanger plus familier.

I sommer talte statsministeren bevæget om, at Danmark burde invitere et par tusinde jugoslaver herop, men løven faldt ned som et lam: nu kan vi kun modtage 50 plus familierne, altså i alt knap 200, og det kan Danmark simpelt hen ikke være bekendt.

Jeg er enig med ministeren i, at indsatsen i så vidt omfang som muligt skal gøres lokalt i eks-Jugoslavien, også fordi effekten af de investerede penge er langt højere, når det gøres på den maner. Men just krigsfangernes problem kan ikke løses i eks-Jugoslavien; det har vi fået klart budskab fra UNHCR om.

Ministeren gjorde også i sin tale meget ud af at redegøre for sagsbehandlingstiderne, og jeg synes, det er nyttigt at få disse oplysninger også som en opfølgning på forliget om udlændingeloven. Jeg medgiver, at der ifølge ministeren er sket gode forbedringer, men der er dog stadig ting, som vækker dyb undren.

Den indledende sagsbehandling hos politiet er forkortet med 41 pct., sagde ministeren. Men man må dog stadig undres over, hvorfor i alverden det skal tage 54 dage, eller altså næsten 2 måneder, at udfylde et skema og foretage en afhøring.

I Flygtningenævnet er tiden halveret, men det tager alligevel 3-4 måneder at behandle vel at mærke de sager, hvor det ikke er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger.

Det vil sige, at det tilsammen i disse to instanser tager ca. et halvt år at få sagerne igennem. Og det kan der kun være én forklaring på, nemlig at der ikke er afsat personressourcer nok til at foretage arbejdet i tilstrækkeligt tempo.

Jeg har sagt det før, men vil gerne gentage det i dag: Det er unødvendigt belastende for de mennesker, som venter, og det er helt urimelig dyrt for det danske samfund. Ekstra personressourcer på disse felter vil spare sig mange fold hjem gennem en hurtigere afgørelse af asylsagerne.

[Dorte Bennedsen]

Af ministerens tale fremgik også det helt aktuelle tal for, hvor mange spontanflygtninge vi har fået i år, og det tal er blevet klart større, end vi forestillede os ved årets begyndelse. Men vi må også gøre os klart, at vi for første gang i 45 år har krig i Europa. I debatten om verdens flygtningeproblemer siges det tit og ofte, at flygtningeproblemerne bør løses i nærområdet, i regionen. Den enkle kendsgerning, når det drejer sig om krigen i Jugoslavien, er jo, at Danmark er en del af det nærområde, den region, som skal være med til at løse problemet.

Der er ikke nogen som helst grund til at skjule, at det giver en række problemer i Danmark som i andre lande, men dem må vi stå sammen om at løse, hvis vi da ikke mener, at disse mennesker skal gå til i titusindvis i krig, i kulde og i hungersnød.

Jeg vil i den forbindelse også gerne pege på, at ministeren jo nu får en, synes jeg, ret enestående chance, i og med at Danmark overtager formandskabet i EF. Det formandskab bør bruges overordentlig aktivt til at få en rimelig fordeling imellem EF-landene til løsning af dette problem.

Blandt de mange andre oplysninger, ministeren har givet os om asylansøgere, er der én, vi aldrig hører om, nemlig hvor mange der opnår asyl, og hvor mange der bliver afvist. For nogle år tilbage var det 60-70 pct., der opnåede asyl, men det tal er sunket til under 50 pct. Og det er min fornemmelse, at det måske i det sidste års tid eller to er kommet længere ned. Hvordan er tallet f.eks. for 1991 og 1992? Vi ved, der er kommet mange fra Makedonien og Serbien, som ministeren også var inde på, som næppe havde et asylgrundlag. Hvor mange af disse er blevet afvist?

Hvis der skal føres en reel debat om flygtninge i Danmark, er det relevante tal ikke, hvor mange der søger asyl, men derimod hvor mange der rent faktisk opnår at få asyl i Danmark.

Til sidst vil jeg – og jeg ved ikke rigtig, for hvilken gang det er – gentage over for ministeren, at der i Danmark befinder sig grupper af flygtninge, som er kommet hertil for år tilbage, og hvor situationen i hjemlandet tykkeligvis har ændret sig. Mange af disse mennesker vil gerne rejse hjem, men de har ikke en reel chance for det, hvis de ikke får en rimelig håndsrækning til det.

For flere år tilbage pålagde et flertal i Folketinget regeringen at komme med et forslag til en sådan repatrieringsordning. For chilenerne er tiden ved at rinde ud, fordi en række betingelser for tilbagevenden strammes næste sommer. Nu må vi have det forslag på bordet. Jeg ved godt, at ministeren formentlig vil svare mig, at det ikke er hans bord, men han er dog medlem af den regering, der blev pålagt opgaven, og derfor er det også hans ansvar.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er enig med fru Dorte Bennedsen i, at ministeren har et meget, meget stort ansvar, men det synes jeg så sandelig også Socialdemokratiet har. Jeg synes også, der var manglende holdning hos Socialdemokratiets ordfører til dette problem. Fru Dorte Bennedsen talte på samme måde som ministeren om en hurtigere sagsbehandling. Godt nok, men hvad er det, der sker? Det har vi jo oplevet herinde. Sagsbehandlingen bliver afsluttet, men så kan der ske det, at pressionsgrupperne går i gang. Vi så det i forbindelse med de statsløse palæstinensere i Blågårds Kirke: De sætter sig til rette længe nok, og så er der et flertal herinde, som, selv om der er givet afslag på ansøgningerne, laver en særlov. Det må fru Dorte Bennedsen da kunne huske, for Socialdemokratiet var særdeles medvirkende til den lov. De udgjorde en stor del af flertallet. Jamen så nytter det jo ikke rigtig noget, at de får afslag.

Jeg vil også godt høre lidt om den kriminalitet, som jeg så gerne vil overføre til indvandrere, og hvor fru Dorte Bennedsen så hele tiden henviser til asylsøgerne. Det kunne være, vi fremover skulle til at have to forespørgsler, en, der handlede om flygtninge, og en, der handlede om indvandrere. Men forholder fru Dorte Bennedsen sig slet ikke til, at der er et meget, meget stort problem? Bl.a. i Københavns Kommune er der faktisk utrolig mange organisationer, som ellers ikke har været særlig villige til at oplyse om, hvor stort problemet i virkeligheden var, og som nu forsøger at råbe de mennesker op, som har været med til at udforme lovgivningen, de mennesker, der har et meget, meget stort ansvar for den. Forholder fru Dorte Bennedsen sig slet ikke til, hvad vi skal gøre nu? Vi har et utrolig stort problem. Jeg erkender, at det ikke er over hele landet, at

[Pia Kjærsgaard]

der er problemer med indvandrere og kriminalitet, men i de store byer er det et utrolig stort problem for de organisationer og de myndigheder, som det berører, og det synes jeg også godt man kunne bruge denne debat til at finde ud af hvad man stillede op med.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg husker meget vel diskussionen om palæstinenserne, og fru Pia Kjærsgaard vil måske også huske, at problemet just dér var de utrolig lange sagsbehandlingstider, som havde bragt denne gruppe i en helt speciel situation, fordi deres rejsehjemler – og de er jo statsløse – var udløbet. Det var den specielle baggrund. Havde sagsbehandlingstiden været kortet ned til det, den bør være, var det problem ikke opstået.

Jeg vil gerne sige om Socialdemokratiets holdning, at den er, at vi vil have disse sagsbehandlingstider ned. Jeg har brugt nogle eksempler i min tale før. Når der er givet afslag – og det kan enten være, fordi ansøgningen er åbenbart grundløs eller efter den normale procedure – så er det klart, at disse mennesker skal ud af landet, for hvis der gives afslag, er det, fordi de ikke har et asylgrundlag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Når vi taler om palæstinensersagen og om sagsbehandlingstider, så er det ikke kun et spørgsmål om, at den enkelte institution var lang tid om at behandle ansøgningen. Det er også et spørgsmål om, at palæstinenserne klagede og ankede hver eneste gang, de havde mulighed for det, fordi de havde en smart advokat til at gøre det for sig. Når man bliver ved med at anke og bliver ved med at klage igen og igen igennem alle instanser og efter at have været igennem alle instanser starter forfra og prøver en gang til og så slutter oppe hos justitsministeren og hos ombudsmanden, så har man klaget så mange gange, at uanset hvor meget vi minimerer sagsbehandlingstiden, vil der gå en rum tid, inden de får det endelige afslag.

Så hvis vi skal have sagsbehandlingstiderne ned, er det ikke kun et spørgsmål om at minimere dem i den enkelte institution, men også et spørgsmål om, at anke- og klageadgangen bliver minimeret.

Men jeg kan forstå, at det er fru Dorte Bennedsen helt enig i.

Helge Adam Møller (KF):

Vores udlændingepolitik, herunder behandlingen af asylansøgere, flygtninge og andre udlændinge, er et af de mest debatterede emner i Danmark. For mig er der ingen tvivl om, at udlændingeområdet, herunder strømmene af mennesker mellem verdens lande, vil blive en af de største udfordringer, ja, måske den allerstørste, for Danmark og for hele den vestlige verden i de kommende år.

Vi har været og er fortsat i en situation her i Danmark, som vi efter min mening må håbe kan fortsætte, nemlig at de klare udslag af vold, racehad og racisme, som kommer til udtryk i nogle af vores nabolande, specielt Tyskland, og som i den senere tid har medført flere mord, ikke har vundet indpas her i Danmark.

Der er efter min opfattelse to afgørende forudsætninger for, at denne situation ikke bliver aktuel her i landet. Den ene forudsætning er, at debatten om udlændinge, indvandrere og flygtninge bliver et lige så naturligt emne at diskutere her i Folketinget blandt politikere og ved politiske møder som diskussioner om EF, skattespørgsmål, forsvar, miljø osv. Det var det ikke i en årrække, i hvert fald ikke blandt politikere, men det er heldigvis ændret i løbet af det sidste par år, og det synes jeg er godt og rigtigt, for det kan medvirke til, at alle eller i hvert fald et flertal får et godt og et klart grundlag at tage stilling på, og det kan aflive nogle af de myter, som fortsat eksisterer.

Det var den ene forudsætning. Den anden forudsætning er, at man har en lovgivning, som accepteres og forstås af flertallet af befolkningen. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at den udlændingelovgivning, som Folketinget vedtager, også af det store flertal af befolkningen findes at være ret og rimelig.

Jeg siger dette, fordi det er min opfattelse, at det er ganske få danskere, som ikke fuldt og helt accepterer, at mennesker, som opfylder kriterierne i FN's flygtningekonvention – og det vil sige, at de bliver forfulgt på grund af deres race, tro, religiøse overbevisning eller tilsvarende – helt selvfølgelig skal have asyl i et land, der giver dem en menneskeværdig tilværelse.

[Helge Adam Møller]

Men jeg tror, at det er meget få danskere, som forstår, at ca. 50 pct. af alle de udlændinge, der i øjeblikket søger asyl i Danmark, overhovedet ikke opfylder kriterierne for at være flygtninge og derfor heller ikke kan få asyl. Det er mennesker, som i tusindvis administrativt og økonomisk belaster det danske samfund urimeligt i mange måneder, ja, enkelte gange år, før det endelig bliver afgjort, at de ikke opfylder kriterierne og derfor ikke kan få asyl.

Justitsministeren har i sin tale klart beskrevet udviklingen i antallet af asylansøgere i Danmark – næsten en tredobling i år i forhold til sidste år – og det giver selvfølgelig anledning til eftertanke.

En anden karakteristisk tendens igennem den sidste halve snes år – jeg strejfede emnet før – er et klart fald i antallet af asylansøgere, der opfylder betingelserne for at opnå asyl. For bare nogle få år siden var det sådan, at tre fjerdedele af dem, der søgte asyl i Danmark, fik det. I dag er det ca. halvdelen.

Det mener jeg er et kerneproblem i hele udlændingedebatten, altså den kendsgerning, at antallet af asylansøgere set over en årrække i Danmark såvel som i det øvrige Vesteuropa har været klart stigende. Men samtidig har andelen af flygtninge, som opnår opholdstilladelse, været faldende, og det er uacceptabelt, idet det betyder, at vi anvender stadig større ressourcer i behandlingen af sager, som alligevel ender med et afslag. Vi anvender altså penge, som med langt større effekt kunne anvendes til gavn for flygtninge eksempelvis i nærheden af de områder, de kommer fra.

Disse tendenser i udviklingen viser klart, at netop på udlændingeområdet er der et stort behov for fortløbende at følge udviklingen og hele tiden søge at tilpasse lovgivningen til det billede, som den omgivende verden byder os at forholde os til.

Men der er jo også igennem årene siden udlændingelovens vedtagelse i 1983 gennemført en række betydningsfulde ændringer i loven, senest for et halvt år siden, hvor der blev gennemført nogle klare stramninger på familiesammenførselsområdet samt en betydelig opstramning i behandlingen af asylsager.

De ændringer var ikke en opfyldelse af alle konservative ønsker, men de var et godt skridt i den rigtige retning. Men ingen skal tro, at disse ændringer betyder, at der for tid og evighed

ikke er behov for flere ændringer og justeringer. Det er der, og derfor er vi også særdeles tilfredse med, at der i juni var enighed om at nedsætte et udvalg, som hurtigt skulle komme med forslag efter at have gennemgået asylsagsbehandlingen, komme med konkrete forslag, som kan føre til yderligere effektivisering af lovgivningen.

For Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl om, at en effektiv behandling af asylsagerne og en så kort sagsbehandlingstid som overhovedet muligt er af afgørende betydning. Med en udgift på knap 10.000 kr. om måneden pr. asylsagsbehandlet er der ganske store muligheder for besparelser, hvis behandlingstiden nedbringes.

Det skal heller ikke glemmes, at en lang ventetid er en ganske stor psykisk belastning for asylansøgere, og derfor må en hurtigere sagsbehandling og færre anke- og klagemuligheder være et tema, som prioriteres højt i den kommende debat.

Som lige nævnt bør det være et væsentligt element i udlændingelovgivningen, at asylsagerne afgøres hurtigt, men selvfølgelig også retfærdigt. Men et andet væsentligt element er, at de personer, der får afslag på deres ansøgninger – og det er altså ca. 50 pct. – hurtigt og konsekvent kan udsendes af landet.

Det diskuteres næsten dagligt i diverse medier, at det at gennemføre en udsendelse af en asylansøger, som ikke opfylder kravene, kan være ganske vanskeligt. Det er, fordi der hos mange – også hos et antal folketingsmedlemmer – savnes en erkendelse af, at det er nødvendigt som led i en konsekvent og ensartet administration også at træffe afgørelser, der for den enkelte må opfattes som negative. Sådanne ubehagelige afgørelser, hvor politiet skal udvise personer, som ikke opfylder kravene for ophold i Danmark, savner generelt støtte, desværre også fra politikere, der selv har stemt for den gældende lov.

Jeg finder, det ville være befriende, hvis et antal af de folketingsmedlemmer og partier, som konstant beder os andre om at bakke gældende udlændingelov op i såvel skrift som tale, selv ville yde deres bidrag ved ikke hele tiden at blande sig i enkeltsager og dermed undergrave loven og de myndigheder, som skal administrere loven. Myndighederne træffer jo afgørelser, der er i nøje overensstemmelse med

[Helge Adam Møller]

den lov, som de samme politikere selv har stemt for. Den opførsel er efter min mening groft uanstændig, og den er urimelig over for embedsmænd og andre, som loyalt administrerer love vedtaget af Folketinget og vedtaget af de samme personer, som rejser enkeltsagerne.

Lad mig til slut konstatere, at Danmark efter min opfattelse sammenlignet med så mange andre lande er et stabilt og harmonisk land uden religiøse, etniske eller racismeprægede modsætninger, og dette har betydet, at de udlændinge, der hidtil har fået fast opholdstilladelse i Danmark, i ganske stort omfang har kunnet integreres i det danske samfund. Mange er altså blevet, hvad man kan kalde almindelige danskere. Denne udvikling ønsker vi at fastholde, og det er derfor nødvendigt at opretholde en konsekvent og stram, men samtidig afbalanceret udlændingepolitik. Samtidig skal vi have en fortsat vilje til at følge den internationale udvikling og foretage de ændringer, som måtte vise sig nødvendige.

Lad mig så til sidst komme med en enkelt kort bemærkning til fru Dorte Bennedsens bemærkninger angående den jugoslaverlov, vi vedtog for ca. 2 uger siden. Fru Dorte Bennedsen kritiserede meget stærkt, at det kun var 100 fra kz-lejrene, man ville modtage – det er jo altså blevet forhøjet til 200 nu – men det er ikke mere end nøjagtig 2 uger siden, fru Dorte Bennedsen og Socialdemokratiet selv stemte for loven, hvoraf det meget klart og tydeligt fremgår, ligesom det fremgår af betænkningen, som fru Dorte Bennedsen selv har skrevet under for 2 uger siden, at det var 100, og det var inklusive pårørende.

Derfor synes jeg, det havde været rimeligt at tage det op på en anden og lidt mere nuanceret måde. Det er dog et antal, som man selv for nogle få uger siden har givet sin tilslutning til, og som for øvrigt nu er blevet fordoblet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg anser den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, for at være et veloplyst, fornuftigt, logisk og velargumenterende menneske, om hvis motiver jeg aldrig har været i tvivl.

Jeg vil derfor gerne spørge hr. Helge Adam Møller, om han nogen sinde har haft problemer, når han har været ude til møder og skullet

forklare, hvorfor det er sådan, at der kommer flere og flere asylsøgere til landet, men at færre og færre faktisk opnår asyl.

Hvis hr. Helge Adam Møller har problemer med den diskussion, vil jeg bede ham betænke, at en meget stor del af de asylsøgere, der er i Danmark stadig væk, stammer fra Østeuropa og fra det tidligere Sovjetunionen, og i mange af de lande er det ikke mere rimeligt at forvente eller at frygte, at folk kan være forfulgt.

Der var f.eks. en asylsøger fra et østeuropæisk land, hvor der, siden vedkommende flygtede, havde været afholdt ikke mindre end to fuldt demokratiske, godkendte valg. Det pågældende land var i mellemtiden blevet fuldgyldigt medlem af Europarådet.

Den slags eksempler betyder jo, at der er folk, der har søgt asyl på et tidspunkt, hvor der ikke var ordentlige forhold i deres land, og de får så ikke asyl. Jamen det er da fuldstændig logisk. Derfor får vi mange asylsøgere og få asyltilladelser. Det er blot til orientering for hr. Helge Adam Møller. Den diskussion er ikke spor vanskelig.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg beder om ordet i anledning af hr. Helge Adam Møllers bemærkninger om antallet af frigivne koncentrationslejr-fanger.

Justitsministeren beskæftigede sig også med tal i sin redegørelse og talte om tallet 200 forhøjet fra 100. Jeg har aldrig været i tvivl om, at der var tale om 100 frigivne fanger. Jeg har lejlighed til at misforstå justitsministeren, for når han taler om 200, forstår jeg ham sådan, at det er inklusive eventuelle familiesammenføringer. Det mener jeg er et meget ringe tal for Danmark, et skammeligt ringe tal for Danmark, når der er tale om adskillige tusinde frigivne fanger: At vi så, kan jeg forstå, skal tage 50 af dem i stedet for 25, hvor jeg mener, at 100 egentlige fanger uanset familiesammenføringer må være et absolut minimum for en anstændig opførsel fra dansk side. Vi plejer at være et eksempel for andre lande i den slags sager. Det kan man vist ikke tale om i denne sammenhæng, hvis jeg ellers har forstået justitsministeren rigtigt.

Jeg beder ham om at skaffe klarhed på området.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Helge Adam Møller sagde, at nu var tallet forhøjet fra 100 til 200 fra lejrene. Hvis det havde været så vel, ville jeg ikke have taget temaet op her i dag, men det er jo, præcis som hr. Arne Melchior lige beskrev, inklusive familier, og det vil sige, at det er forhøjet fra 25 til 50 fanger med deres familier.

Hr. Helge Adam Møller har helt ret i, at det indgik i L 41, i Jugoslaviensloven. Men hvis han nu havde hørt efter, hvad jeg sagde! Jeg sagde, at Socialdemokratiet accepterede, at vi i første omgang tog det under den kvote, der var afsat til L 41, og det gjorde vi, fordi ministeren oplyste over for os, at det var den hurtigste måde at få formaliteterne i orden på.

Men vi gjorde det også med en tilføjelse – og jeg erkender, at på det møde var hr. Helge Adam Møller ikke til stede – at det kun var et første skridt. Det var simpelt hen, fordi lovforslaget var fremsat og dermed bevillingerne. Men vi bad om, at yderligere formaliteter hurtigst muligt blev bragt i orden, så vi kunne tage vores rimelige andel.

Dette problem skal ikke løses af Danmark, det skal løses af de vesteuropæiske lande – i øvrigt er der en række andre lande uden for Europa – og det skal løses af landene i fællesskab. Men vi kan ikke påstå, at vi tager hverken en rimelig eller anstændig del, hvis vi tager 50 af disse krigsfanger, som ikke kommer ud af lejrene, hvis der ikke står lande parat til at tage imod dem.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Først til fru Elisabeth Arnold: Jo, jeg er da godt klar over, at en af årsagerne til, at det er en langt mindre procentdel, der i dag opnår asyl, end det var for nogle år siden, er den positive udvikling i nogle lande, men det kan langt fra forklare det hele.

For ganske mange af dem, der oprindelig er søgt til Danmark fra det gamle Østeuropa for at søge asyl, er det vel en naturlig ting – eller det burde efter min mening være det – hvis der sker en udvikling til demokrati og til demokratiske valg, at ansøgerne så selv afbryder deres sagsbehandling og tager tilbage til det land, de kommer fra, fordi hele grundlaget så er faldet

væk. De behøver jo ikke at vente ekstra et halvt år på, at sagen er gået igennem de danske myndigheder. Det forklarer en lille del, men efter min mening slet ikke det hele.

Så til hr. Arne Melchior og sådan set også til fru Dorte Bennedsen, som begge to er inde på disse 100 frigivne krigsfanger, som nu er blevet til 200. Så er spørgsmålet, om det er 100 eller 200 krigsfanger eller det er 100 eller 200 inklusive deres pårørende.

Her vil jeg gerne læse op. Det var den 24. november, vi vedtog loven, og Retsudvalget skrev sin betænkning den 17. november. Der står på side 1 klart og tydeligt, at flertallet – og det omfatter både hr. Arne Melchior og fru Dorte Bennedsens parti – fremhæver, at lovforslaget kan omfatte personer, der frigives som krigsfanger, og at Danmark over for UNHCR allerede har tilkendegivet – og så kommer det: »... at man i første omgang er rede til at modtage 100 personer... heri inkluderet eventuelle pårørende til de pågældende.«

Det står altså klart og tydeligt i betænkningen, som hr. Arne Melchior's egen partifælle har skrevet under, som fru Dorte Bennedsen selv har skrevet under, og som vi stemte om for 2 uger siden, at det var inkluderet pårørende. Det er altså det antal, justitsministeren nu har hævet til det dobbelte. Det kan da godt ske, at det tal skal være et andet. Jeg synes bare, det er lidt underligt, at man for 14 dage siden har stemt for det – forhåbentlig fuldt vidende om, hvad det var, man stemte for – og så nu voldsomt anklager en justitsminister for at have hævet tallet til det dobbelte af det, man selv stemte for.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi kan da godt bruge timer på at diskutere, om tallet er 50 eller 100 eller 200, og om deres familier skal med. Men det er ikke det, denne debat drejer sig om, vil jeg allerede sige på nuværende tidspunkt. Det, som Fremskridtspartiet har ønsket med denne debat, er, hvordan Folketinget med justitsministeren i spidsen vil forholde sig til, at tallet – og justitsministeren har selv lige givet det – nu er på 14.000, der søger opholdstilladelse i Danmark. Det er det, det drejer sig om.

[Pia Kjærsgaard]

Jeg synes, vi efterhånden er ved at komme ind på et spor, hvorfra jeg så må forsøge at få diskussionen tilbage igen.

Det drejer sig om, at man for kort tid siden på det nærmeste voldtog en lille by på Midt-sjælland, hvor man pludselig ville have 1.000 flygtninge placeret. Det var Hvalsø, det drejede sig om. Sådan vil vi opleve det ene sted efter det andet, hvor man, fordi der overhovedet ikke er orden på noget som helst herinde, krænger en mængde asylansøgere ned over hovedet på en befolkning, som berettiget er fyldt med skepsis og mistro over for det, der foregår. Det lod til, at ikke engang borgmesteren var blevet orienteret i den by, jeg her taler om. Hvor mange gange vil man gøre sådan noget?

Kunne vi dog ikke prøve at diskutere det? Hvad vil vi? Hvor mange skal vi modtage? Hvad skal vi have af udgifter? Hvor skal vi tage pengene fra? Hvem skal det gå ud over i det danske samfund? Jeg må sige, at det er det formål, Fremskridtspartiet har rejst denne debat for. Det er ikke en debat om krigsfanger. Jeg skal ikke sige, hvad de andre ordførere skal tale om, men det er dog et problem, som vi efter min mening har gennemdebatteret. Det, det drejer sig om nu, er: Hvad med de 14.000, som tallet er for 1992, og hvad vil der ske i årene fremover?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nu er det ikke forespørgerne eller fru Pia Kjærsgaard alene, der bestemmer, hvad denne debat drejer sig om. Det bestemmer debattens deltagere ganske suverænt hver for sig. Derfor har vi selvfølgelig lov til under den overskrift, som debatten har, at tale også om dette emne.

Jeg forstod til min glæde, at fru Pia Kjærsgaard – måske overfortolker jeg hende, men jeg vil jo så gerne være velvillig – ikke tog afstand fra, at vi kan modtage flere end 25-50 af de pågældende personer, som har lidt så uendeligt, og som vi altså, som jeg sagde i min forrige korte bemærkning, skylder at vise ekstraordinært hensyn.

Jeg er blevet klar over, hvad mit eget partis medlem af Retsudvalget har sagt i betænkningen fra udvalget, som vi ikke har stemt om herne. Så kunne det være, at det var gået anderledes, men vi står da selvfølgelig ved det, vi har sagt.

Men der er vel ingen, der hindrer os i at gøre det bedre end det, vi som minimum har forpligtet os til. Derfor beder jeg justitsministeren, indtil han senere i debatten på ny tager ordet, om at overveje at stille sig virkelig velvillig ved at udvide dette tal med et par hundrede procent.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har fru Pia Kjærsgaard, for jeg ved ikke hvilken gang, bedt om at få at vide: Hvor mange skal vi tage, hvor mange kan det danske samfund bære? Lad os nu få nogle tal, beder fru Pia Kjærsgaard om.

Nu vil jeg gerne have et tal fra Fremskridtspartiet: Hvor mange mener Fremskridtspartiet vi kan tage i det danske samfund, før den danske identitet krakelerer? For det er åbenbart det, fru Pia Kjærsgaard er bange for.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Fru Pia Kjærsgaard vil have tal og grænser for asylansøgere. Fru Pia Kjærsgaard ville måske også gerne have tal og grænser for, hvor mange flygtninge der måtte skabes i verden. Det ville jeg også gerne. Jeg ville gerne have, at der slet ingen blev skabt.

Men hverken fru Pia Kjærsgaard eller jeg er herrer eller kvinder over, hvilke ulykker der opstår forskellige steder i verden. Flygtninge skabes af ulykker i verden, af menneskerettighedskrænkelser, af krige og af andre former for ulykker.

Vi kunne ønske at leve i en verden, der ikke skabte flygtninge. Det gør vi ikke. Men vi lever i et af de rigeste lande i den verden, der skaber flygtninge. Hvis fru Pia Kjærsgaard vil have tal for asylansøgere i Danmark, vil det sige, at hun vil lukke Danmarks porte endnu mere i for folk, der er i nød, og som søger asyl. Derved ville hun heldigvis komme i konflikt med alle menneskerettighedsbestemmelser i denne verden, og derfor ville det ikke blive vedtaget i Danmark. Det er jeg glad for. Men jeg synes, det er hårdt at blive ved med at sidde og høre på, at fru Pia Kjærsgaard tror, at hun kan dirigere rundt med verdens flygtninge og asylansøgere.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Helge Adam Møller var heroppe og citere fra betænkningen, så jeg vil prøve én gang til.

Da regeringen i sin tid ønskede at lave delvist visum for visse dele af Jugoslavien, blev det drøftet. Fra Socialdemokratiets side sagde vi, at det ville vi ikke modsætte os under tre forudsætninger. Hvad de to var, kan være lige gyldigt i denne sammenhæng, men den tredje var, at man ville stille sig positivt over for Flygtningehøjkommissariatets anmodning om at tage krigsfanger, der var forhandlet fri af lejre i Bosnien.

På et tidspunkt i den debat sagde ministeren til mig, at den hurtigste måde at gøre dette på, var, at vi i første omgang tog det ind under Jugoslaviensloven, fordi den var fremsat, og dér var bevillingerne osv. Dette accepterede jeg som et første hurtigt skridt, men jeg sagde udtrykkeligt: Jeg vil ikke have det i nakken som en boomerang, at det så skal begrænses til de 200, der var under Jugoslaviensloven.

Jeg har så i dag måttet konstatere, at hurtigt blev det ikke, for der er ikke kommet nogen fanger endnu. En række andre lande har fået placeret krigsfanger.

Jeg må også konstatere, at på de toenhalf måned kunne man have taget skridt til at få bragt formaliteterne i orden, så det var muligt at tage i første omgang 25 – jeg erkender, at det er blevet forhøjet til 50, det nævnte jeg også i min tale – og så kunne man komme op på et tal, der var rimeligt i forhold til, hvad landene omkring os har gjort, og i forhold til, hvad problemet er.

Disse mennesker er forhandlet fri af lejrene, men de kan ikke komme ud af lejrene, medmindre europæiske og andre lande vil tage imod dem. Dér synes jeg ikke at det er noget stormægtigt budskab at sige, at Danmark kan tage 50 af disse krigsfanger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er helt enig i, at flygtninge i denne verden, som kan være katastrofal og modbydelig og ond, skabes af krige, tortur, forfølgelse og borgerkrig, noget, som ingen anstændige almindelige mennesker bryder sig om eller vil acceptere.

Men det er nu engang sådan, at Danmark ikke, hvor gerne vi end ville, kan modtage alle de flygtninge, som fru Ebba Strange taler om. Vi er da enige i, at det er en utrolig ulykkelig situation at være i. Men havde fru Ebba Strange forestillet sig, at vi bare skulle tage imod alt, hvad der var? Burde det ikke være sådan, at man en gang om året – i hvert fald en gang om året – satte sig ned og fandt ud af, hvad Danmark økonomisk kan formå, hvad Danmark rent pladmæssigt kan kapere, og hvor stor velviljen i den danske befolkning er over for, at vi gør det.

Det gør man jo ikke herinde. Man tager bare imod, og så cykler det derudad. Der er stadig væk ikke nogen overordnet styring. Der er ikke noget med, hvordan det bliver ordnet. Som jeg omtalte før, så er man nu begyndt simpelt hen at lodse folk ind i små byer, uden at befolkningen overhovedet er orienteret. Man har ikke nogen overordnet styring af det overhovedet, og det synes jeg faktisk at Folketingets partier burde være forpligtet til.

Vi overholdt jo også vores forpligtelser over for menneskerettighederne før den nye udlændingelov. Lad dog være med at udlægge det, som om Danmark ikke er en almindelig barmhjertig nation, som gerne vil vise velvilje over for flygtninge, som er i nød. Men når det gik galt, så var det, fordi Folketingets partier i 1983 uden om Fremskridtspartiet vedtog en udlændingelov, der gav flygtninge ret til at komme ind i landet, krav på at få deres sag undersøgt og krav på at få deres familie sammenført. Virkningerne af det begyndte at vise sig i 1986, og tallet er altså nu yderligere vokset i forhold til det tal, vi havde i 1986, hvor debatten faktisk begyndte i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nej, det tror jeg heller ikke vi kan, vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard. Mellem 15 og 17 millioner mennesker ville nok fylde for meget i Danmark, men det er jo også en lille bitte, bitte, bitte brøkdæl af de mellem 15 og 17 millioner mennesker, der er flygtninge, som ønsker at komme til Danmark – en lille bitte, bitte, bitte promilledel.

Der burde ikke sættes grænser, nej, for den dag, vi har sat en grænse og der så står nogle virkelig trængende ved vores dør, må vi sige: Næh desværre, vi har opfyldt kvoten for i år.

[Ebba Strange]

Bare tag den situation, vi er i nu. Er det ikke et helvede i Bosnien-Hercegovina? Ville det ikke være en katastrofe, hvis vi sagde: Jamen vi har en kvote på 4.000, og den har vi nået for et par måneder siden, så nu er vores grænse lukket. Jeg tror nok, at danskerne så ville reagere med, at det kunne vi ikke være bekendt; så stor tillid har jeg til den danske befolkning, at sådan ville det gå.

Der var heller ingen kvoter før 1983. Der var nogle kvoter for, hvor mange vi hentede i lejrene, og det er der stadig væk, men der var ingen kvoter for dem, der søgte asyl i Danmark, selv om vi ingen lov havde. Der kom flygtninge hertil fra Chile, fra Argentina, fra Sydafrika, fra de steder, der dengang var brændpunkter i verden. De skulle ansøge om asyl på en lidt anden måde, for det var Justitsministeriet, der skulle give asyl, men de fik det da, uden at der var kvoter.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg stillede i min tidligere korte bemærkning et ganske kort og klart spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard: Jeg bad om at få at vide, hvad der var Fremskridtspartiets bud på, hvor grænsen for, hvor mange udlændinge vi kunne modtage i Danmark, lå. Det fik jeg ikke noget svar på, og det vil jeg gerne have.

Jeg kan oplyse til fru Pia Kjærsgaard, at i øjeblikket er under 5 pct. af Danmarks befolkning udlændinge. Er det ved en grænse på 2 pct., eller er det ved 1 pct., at fru Pia Kjærsgaard føler sin eksistens truet? Eller skal den være ½ pct. eller 1 promille? Hvor ligger grænsen? Kan vi ikke få et klart svar?

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Fru Dorte Bennedsen for en kort bemærkning, derefter fru Pia Kjærsgaard for en kort bemærkning, og derefter er det min agt at slutte de korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er allerede beskrevet, hvorfor fru Pia Kjærsgaards forslag om at sætte begrænsninger, loft, tal på, ikke er acceptable: Det er i strid med de forpligtelser, vi har ifølge menneskerettighedskonventionen.

Men det, der er interessant i denne sammenhæng, og som vil pålægge ministeren et stort ansvar og et stort arbejde i det kommende formandskab, er at finde frem til noget, som man godt kan kalde kvoter, men jeg vil foretrække at kalde det fordelingsnøgler mellem de europæiske lande. Vi kan ikke sige: Vi vil kun have X flygtninge, og så må resten blive i det helvede, der er i Jugoslavien; men vi kan lave en aftale EF-landene imellem om, at da det er i vores region, den krig foregår, er det os, der er forpligtet til at prøve at løse problemerne, og så lave en fordelingsnøgle os imellem for, hvordan vi tager os af det, for det er selvfølgelig klart uacceptabelt, at nogle lande – og her vil jeg godt fremhæve Frankrig og England – stort set ikke tager nogen af disse mennesker.

Men at fastsætte kvoter – sådan på finansloven – og så sige til folk, der kommer den 1. september: »Ja, du er godt nok flygtning, men vi beklager, vores kvote er brugt op, så du må vente til 1. januar«, det er aldeles uacceptabelt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen for Fremskridtspartiets skyld kan vi godt bytte ordet kvote ud med fordelingsnøgle. Det er slet ikke dér, problemet ligger. Fru Dorte Bennedsen, fru Elisabeth Arnold og fru Ebba Strange ved jo også udmærket godt, at Fremskridtspartiet stadig væk ønsker den politik, at vi tager en kvote af flygtninge, som vi gjorde før i tiden. Vi vil gerne være med til den diskussion, som har været her om krigsfanger, og vi tror bestemt, at der ville være stor velvilje over for at modtage flere af disse krigsfanger, hvis vi ikke havde modtaget alle de spontant flygtninge, som vi har. Det er jo dér, grænsen er nået.

Nu spørger fru Elisabeth Arnold, hvilke tal vi kan sætte på. Jamen det er jo ikke det, diskussionen er om. Hvilke tal vil fru Elisabeth Arnhold sætte på, kunne jeg også med rette spørge. Fru Ebba Strange sagde i hvert fald, at de 15–20 mio. flygtninge, der er i verden, var nok lige lovlig meget. Så tæt kom vi dog på overgrænsen. Men hvor går fru Elisabeth Arnolds grænse?

Jeg kan godt sige, at Fremskridtspartiets grænse, for at sige det mere bredt, går ved, at de, der ikke er berettiget til at være her, ikke skal ind i landet, de skal afvises med det sam-

[Pia Kjærsgaard]

me. Vi skal stadig væk modtage krigsfanger og andre, der er i akut nød, men grænsen hos den danske befolkning er jo for længst overskredet. Som det blev udtrykt forleden aften i TV-Avisen af en chefredaktør fra en avis, som ellers nok har haft en lidt anderledes holdning til dette her problem: Isen kan snart ikke bære. Jeg er enig i, at man er ude på tynd is, og det er det, jeg synes vi skal have gjort noget ved.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I en tid, hvor flygtningeproblemet er blevet meget påtrængende i Danmark og kan virke ret voldsomt på store dele af befolkningen, vil jeg benytte lejligheden til at slå de helt fundamentale principper for Venstres udlændingepolitik fast.

Venstre vedkender sig vore internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen; det burde være overflødigt at sige det. Vi tager stærkt afstand fra knægtelse af de mest elementære menneskerettigheder, som vi ser det f.eks. i dele af det tidligere Jugoslavien.

Men i Venstre erkender vi, at den udlændingepolitik, der er Danmarks, er fuld af dilemmaer, som vi – ikke mindst i lyset af de prognoser, justitsministeren har fremsat vedrørende flygtninge fra det tidligere Jugoslavien – ikke bør vige tilbage for at diskutere i højere grad, end vi hidtil har gjort.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at Venstre i årevis har ønsket en stramning af udlændingeloven, ikke mindst familiesammenføringsreglerne. Vi fik ikke i foråret, hvad vi ønskede; vi tog det, vi kunne opnå, og stod naturligvis last og brast med den politiske aftale, der blev indgået med et stort flertal her i Folketinget.

Men det er et dilemma, vi befinder os i. Det er et dilemma, at vi trods indvandrerstop stadig gennem familiesammenføringsreglerne har så stor tilgang af udenlandske statsborgere fra indvandrerlandene. Det er et dilemma, fordi vi netop har det indvandrerstop, at vi samtidig må lukke af for en række mennesker, som ønsker uddannelse her, som kunne berige landet kulturelt osv. Vi føler i stigende grad det dilemma, at vi på den ene side taler mere og mere om menneskerettigheder, samtidig med at vi ved, at nogle af de familiesammenføringer, der finder sted i form af arrangerede ægteskaber, bryder med de mest fundamentale menneske-

rettigheder, nemlig retten til at gifte sig med hvem man vil. Men hvem tør sige det, og hvem tør gøre noget ved det? Det er et ømtåligt problem.

Men de tider, hvor vi ikke tør tage ømtålige problemer op, bør være forbi. Problemet har været kendt i årtier, og stadig flere indvandrerkvinder søger til krisecentre, fordi de ikke kan holde ægteskaberne ud og ikke har andre steder at henvende sig. De kvinder er nærmest retsløse i dag.

I Venstre ønsker vi, at der skal tales om, hvilke krav danskerne ønsker at stille til udlændingene. Vi er tilfredse med, at det socialdemokratiske beslutningsforslag blev vedtaget i foråret, men vi skal videre. Faktisk tror jeg, at det er meget vigtigt, at udlændinge ved, hvilke forventninger vi stiller til dem. De opfører sig jo blot, som de tror at vi forventer, og vi har nok for længe forventet alt for lidt.

I Venstre mener vi ikke, at udlændinge skal tvinges til at blive dårlige kopier af danskerne. De udlændinge, der vil blive her, skal ikke assimileres, men integreres. Men jo flere udlændinge, der kommer til Danmark, jo mere påtrængende bliver det også at diskutere, hvor store forskelle vi kan tåle i et lille land som Danmark.

Et stort flertal i Folketinget har for nylig vedtaget en lov om midlertidig opholdstilladelse for visse grupper af asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien. Den store tilstrømning af asylansøgere fra det krigshærgede Jugoslavien har gjort det nødvendigt at behandle problemet anderledes end før. Der er ganske enkelt ikke plads til den individuelle meget ressourcekrævende asylprocedure. Det er baggrunden for den særlige lov.

Det er også et dilemma, at vi i den grad har gjort flygtninge til indvandrere; det tærer på ressourcerne. Efter Venstres opfattelse bør en flygtningepolitik være dynamisk: flest muligt bør sluses gennem systemet og flest muligt hjælpes tilbage for at genopbygge deres land.

Det er en misforstået flygtningepolitik at bruge ressourcerne på at gøre dem, der selv har fundet til Danmark, til indvandrere, mens andre lades i stikken. Det er et dilemma, at vor asylprocedure bruges af så mange, som slet ikke er berettiget til asyl. Det tager ressourcerne fra de allerdårligst stillede flygtninge, som aldrig når frem til Danmark. Derved bliver Dan-

[Birthe Rønn Hornbech]

marks indsats over for flygtninge alt for tilfældig, den bliver asocial, fordi det er de spontane asylansøgere, der i alt for høj grad styrer politikken og udnytter ressourcerne.

Derfor mener vi i Venstre, at den væsentlige indsats i dansk flygtningepolitik bør ske på stedet og ske i samarbejde med FN. På den måde kan man for de samme midler hjælpe mange flere. Flygtninge, der skal have ly i den rige del af verden, bør i højere grad inviteres i samråd med FN's Flygtningehøjkommissariat. Det ville også kunne løse det, som fru Dorte Bennedsen har talt om, og som jeg er meget enig i er et problem: den tunge sagsbehandling i asylfasen.

Vi er i Venstre også meget optaget af, at resourceudnyttelsen forbedres. Vi ønsker stadig, at asylsagsbehandlingen bliver hurtigere, og vi hilser med tilfredshed, at ministeren i dag har kunnet oplyse, at der er sket væsentlige forbedringer, og at Per Sørensen-udvalget, der skal overveje nye procedurer, også er blevet bedt om at fremskynde arbejdet.

I den anledning vil jeg gerne udstøde et hjer-tesuk: Kunne vi ikke give myndighederne arbejdsro? Det er utrolig belastende ustandselig at se politikere udtale sig om så den ene enkeltsag og så den anden. En række partier har hele sommeren og efteråret stille og roligt forhandlet en lov om midlertidig opholdstilladelse på plads. Kunne vi ikke fortsætte ad den vej, at vi, der er lovgivere, holder os til lovgivningen og giver den udøvende magt tid, plads og fred til at være udøvende magt?

De kriminelle asylansøgere har i den senere tid været stærkt debatteret. Det er et stort folkeligt problem. Mange danskere undrer sig, og andre bliver vrede over at skulle bidrage til udlændinges ophold, hvis der ikke skrives ind over for kriminalitet. Asylansøgerne er også bedst selv tjent dermed, idet de få kriminelle, som der sikkert er tale om, kan ødelægge det for hårdt ramte, lovlydige flygtninge.

I Venstre mener vi, at kriminelle asylansøgere bør frihedsberøves og deres asylsager fremskyndes. Viser det sig, de ikke er berettiget til asyl, bør de omgående have et frimærke på ryggen og hjemsendes med besked om ikke at vise sig i Danmark foreløbig. Det er vigtigt, at der hurtigt skrives ind, og at denne indskriden er synlig. Vi ønsker også i Venstre, at ansøgninger om statsborgerskab, der kommer fra

tidligere kriminelle, underkastes en grundigere og mere individuel behandling, ikke mindst når der er tale om domme for vold, trusler eller voldtægt.

I en tid med knappe økonomiske ressourcer, hvor andre samfundsgrupper må spare, er det ikke uventet, at befolkningens opmærksomhed vendes mod de ressourcer, der anvendes på udlændinge. Vi må i Folketinget ikke undervurdere den folkelige belastning, som udlændingene udgør, og vi må ikke lukke øjne og ører for den kritik, der lyder fra svage grupper af danskere, der føler sig diskrimineret, fordi de f.eks. ikke kan få en bedre bolig, ikke kan få blindetolk, ikke kan få plejehjemsplads, ja, vi kender alle sammen indvendingerne. Det er vigtigt, at danskerne ikke føler, at de bliver tilsidesat i deres eget land. Vi har i Venstre haft den opfattelse, at udlændinge, der erhverver opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, også i økonomisk henseende skal stilles på lige fod med danskerne.

Som tidligere nævnt mener vi, det er forkert automatisk at gøre flygtninge til indvandrere, og det princip er der da også brudt med vedtagelsen af jugoslaverloven. De, der får midlertidig opholdstilladelse, kan altså ikke oppebære ydelser på lige fod med andre. Vi må i den forbindelse heller ikke lukke øjnene for det problem, det ville blive, om vi i alt for høj grad gav asylansøgere, der skal tilbage til deres eget land, en levestof, som ligger langt over, hvad de kommer tilbage til.

Vi lever som sagt i en tid med knappe ressourcer og mange ønsker om, hvordan ressourcerne kan anvendes. I Venstre ønsker vi på den ene side, at udgifterne til udlændinge følges meget nøje, og vi ønsker, at Dansk Røde Kors og Flygtningehjælpen underkastes præcis samme stramninger og kontrol som andre. På den anden side lægger vi i Venstre meget vægt på, at der i debatten anføres oplysninger om, hvor mange udlændinge der er i Danmark, hvilke offentlige ydelser de kan oppebære, og hvad skatteborgerne får for de penge, der forvaltes af Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp. Myter og vrangforestillinger skal bekæmpes, og her har de politiske partier et ganske særligt ansvar.

De sidste ugers hændelser i Tyskland er skræmmende. Ingen vil vel påstå, at normale danskere er racister, men i et demokrati har vi

[Birthe Rønn Hornbech]

alle et ansvar for, at yderliggående kræfter ikke får for let spil. Der må lægges afstand til de grupper, der udsætter udlændinge for nedværdigende behandling, og lægges afstand til enhver voldsudøvelse.

Jeg tror, det er vigtigt, at politikere tør sige deres ærlige mening, ligesom det er vigtigt, at vi lytter til befolkningen. Danskerne må ikke på noget tidspunkt have anledning til at føle, at man eksercerer med dem. Det er en personlig sag, hvad man kan lide og ikke kan lide, og det forbedrer ikke forholdet mellem danske og udlændinge at skælde ud på vore egne landsmænd. Danskerne er ikke racister, men de er med rette bekymrede, og justitsministerens prognoser viser, at der er grund til at være bekymret.

Jeg har nævnt, at oplysning er vigtig for, at forholdet mellem danske og udlændinge er godt. Jeg mener, at Dansk Flygtningehjælp og Røde Kors har et stort ansvar for, at tingene går godt. Der oprettes i øjeblikket asylcentre med mange indbyggere rundt omkring i små lokalsamfund. Det er utrolig vigtigt, at lokalbefolkningen bliver orienteret ordentlig, og hvor det er sket, er det faktisk også mit indtryk, at indkvarteringen har kunnet ske uden de store problemer. Samtidig er det også vigtigt, at udlændinge bliver orienteret om, hvilket land de er kommet til, hvem vi er, og hvad vi forventer af dem.

Jeg tror godt, Danmark kan huse mange flygtninge, specielt hvis den danske befolkning ved, at det er forfulgte mennesker, der kommer hertil, og at de hurtigst muligt bliver repatrieret. Derfor er det også vigtigt, at Danmarks flygtningepolitik foregår i samarbejde med andre lande. Med den bemærkning, at Danmark jo ikke i forhold til f.eks. Sverige og Tyskland har taget broderparten af verdens flygtninge, vil jeg alligevel mene, at vi ikke kommer uden om i den kommende tid at drøfte vor visumpolitik, procedure for åbenlyst grundløse ansøgninger og en fælles asylpolitik i det hele taget med andre europæiske lande.

Det forudsætter naturligvis, at en sådan politik bygger på et bredt flertal i Folketinget. Udlændingepolitikken er fortsat et emne, der står højt på den folkelige dagsorden. Derfor er det vigtigt, at et stort flertal står sammen om den lovgivning, der måtte blive nødvendig i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var en meget flot tale, fru Birthe Rønn Hornbech holdt. Det var nogle flotte holdninger, der blev givet til kende, og de var flotte, fordi det jo var som læst op af Fremskridtspartiets parti-program.

Vi er glade for, at Venstre har den holdning, som fru Birthe Rønn Hornbech her har givet udtryk for, og det, vi glæder os allermost til, er, når vi i løbet af denne samling på et tidspunkt når frem til at skulle stemme om de lovforslag og beslutningsforslag, som Fremskridtspartiet har indleveret og vil indlevere omkring udlændingepolitikken – forslag, der er fuldstændig i tråd med, hvad fru Birthe Rønn Hornbech her har sagt – at se, om Venstre står fast på, hvad Venstres ordfører her har givet udtryk for.

Ebba Strange (SF):

Den forespørgselsdebat, som Fremskridtspartiet har rejst, retter sig til justitsministeren i et spørgsmål om, hvilke lovændringer regeringen har påtænkt i denne samling. Jeg forventede ikke, at ministeren skulle komme med et stort lov-katalog i sit svar, efter at der jo for nylig er sket ændring af udlændingeloven, og det gjorde ministeren da heller ikke. Det eneste, han kunne fortælle os, var, at der måske kom noget som opfølgning af Per Sørensen-udvalget, og det vil vi så vente på.

På den baggrund havde jeg også lidt svært ved at forberede mig til debatten, for hvad skal man så tale om i 10 minutter – og jeg lader jo ikke 10 minutter gå fra mig, når det handler om en udlændingedebat – men jeg synes, debatten har givet mig rig lejlighed til at tale i 10 minutter.

Jeg vil naturligvis tage udgangspunkt i justitsministerens svar, og min tanke forud var da også: Jamen så må vi jo så tale lidt om administrationen af den udlændingelov, der faktisk gælder. Og både til ministeren, som startede med at sige: Der bliver aldrig fred på udlændingeområdet, og til fru Birthe Rønn Hornbech, der spurgte, om vi ikke kunne lade administrationen være i fred, vil jeg så sige: Så længe jeg er medlem af Folketinget – det kan jeg godt love fru Birthe Rønn Hornbech – vil jeg som folketingsmedlem også påtage mig den del af mit grundlovssikrede ansvar, der går ud på at følge administrationen af de love, vi

[Ebba Strange]

vedtager. Hverken ministeren eller administrationen i øvrigt skal altså regne med fred så længe.

Og så får vi naturligvis ikke fred på udlændingeområdet, fordi vi lever i en tid, uanset om vi kan lide det eller ej, hvor der er en kolossal bevægelse af mennesker over hele kloden. Mennesker flytter sig, som de ikke har gjort i mange, mange år. De flytter sig af forskellige grunde, enten fordi de er personlig forfulgte og som sådan omfattet af FN's flygtningekonvention med tilhørende protokoller, eller fordi de lever under vilkår, som de synes er temmelig rædselsfulde, og når de kan se, at der er steder i verden, hvor man lever under vilkår, der er væsentlig bedre, så får de en naturlig trang til at prøve at se, om det dog ikke kunne lade sig gøre at få en fod indenfor i et af de lande.

Der er nogle lande, der har en immigrationspolitik – man kan stadig væk søge immigration i USA, Canada og Australien og få det – men det har vi ikke i Danmark. Man overvejer det i Tyskland, ved jeg, i forbindelse med de ændringer, man dér er ved at foretage af udlændingelovgivningen, og det er vel noget, som immigrationsministrene i EF-landene bør drøfte på et eller andet tidspunkt, når de er færdige med at drøfte de helt aktuelle problemer. Men fred bliver der ikke foreløbig.

Jeg vil godt stille nogle spørgsmål til justitsministerens besvarelse. Justitsministeren fortalte, at han foreløbig havde truffet aftale om i alt 200 personer af de løsladte fanger fra Jugoslavien i forbindelse med jugoslaverloven. Jeg vil godt spørge ministeren, om han er bekendt med, hvor den øvrige del af de 7.000 bliver placeret. Der har just været møde mellem immigrationsministrene, og det ville være rart for os at få oplyst, om de andre er blevet placeret og i givet fald hvor, og hvis de ikke er det, om Danmark så er parat til at tage flere af dem.

Jeg er enig med fru Dorte Bennedsen, når hun siger, at »området« for Jugoslaviensflygtningene er Europa. Og når man i Danmark – i hvert fald ministeren og fru Pia Kjærsgaard og andre – synes, at der er kommet vældig mange Jugoslaviensflygtninge til Danmark, så vil jeg sige: Det er jo for intet at regne i forhold til det antal, der er kommet til Østrig, til Ungarn – og Sverige vil jeg tage med i denne omgang – for slet ikke at nævne Tyskland. Vi kan forvente flere, og vi skal være parat til at modtage flere, for det er et europæisk problem.

Jeg vil også godt sige til fru Birthe Rønn Hornbech, når hun siger, at flygtningeproblemet skal løses i FN-regi, at jeg har været i New York til FN's generalforsamling i november måned og bl.a. haft lejlighed til at overvære et møde med flygtningehøjkommissæren, fru Ogata, og jeg kan fortælle fru Birthe Rønn Hornbech, at hendes indstilling er, at når Europa for første gang siden anden verdenskrig har fået et flygtningeproblem, så forventer hun, at Europa selv løser det. Europa er den del af verden, der har påvirket resten af verden med vores syn på menneskerettigheder og vores syn på flygtningeret, og vi er den del af verden, der ved siden af USA og Canada har bedst råd, så hun forventer, at vi selv løser vores problemer her i Europa, skulle jeg hilse og sige. Det kan vi ikke overlade til FN.

Jeg lyttede naturligvis også til det, justitsministeren sagde om, at sagsbehandlingen allerede var strammet op både i direktoratet og i nævnet, og behandlingstiden var blevet nedsat; det er jeg glad for. For min skyld måtte den også godt komme længere ned, men den må aldrig gå så langt ned, at det går ud over retssikkerheden for dem, der søger asyl.

Ministeren nævnedes også, at behandlingstiden for ansøgningerne om humanitær opholdstilladelse var blevet forkortet. Det rejser så et spørgsmål for mig, som vi ikke har været inde på i dag: Vi fik jo for nogle måneder siden i Folketingets Retsudvalg en oversigt, der viste, at der i 1. halvår af 1992 stort set ikke var givet humanitær opholdstilladelse. I mellemtiden har vi haft diskussion i forbindelse med udlændingeloven om voldsramte kvinder, og vi har haft en meget stor diskussion og også en meget stor offentlig debat om flygtninge, der kommer hertil som børn. Begge områder er efter min opfattelse områder, hvor det ville være oplagt at give humanitær opholdstilladelse. Derfor vil jeg spørge justitsministeren, hvor mange af de ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, der er blevet indgivet i de sidste 4-5 måneder, der er blevet imødekommet.

Jeg vil også godt rejse spørgsmålet om børneflygtningene, for hvis justitsministeren ikke kan finde og bruge en af de paragraffer, der faktisk eksisterer i udlændingeloven, som giver ham mulighed for at give disse børn opholdstilladelse, så er det jo, at vi kommer til at vedtage en lov, en ekstralov eller en tillægslov, el-

[Ebba Strange]

ler hvad det nu bliver, sådan at vi kan sikre, at vi i hvert fald, når det drejer sig om børn, behandler dem efter de bedste humanitære principper.

Jeg forstod, at problemet med de voldsramte kvinder spillede en stor rolle i det forlig, der blev indgået om udlændingeloven, og derfor er det også dem, jeg tænker på, når jeg spørger om humanitære opholdstilladelser.

Jeg er selvfølgelig også interesseret i EF-samarbejdet, og derfor vil jeg godt fortsætte lidt med det, som fru Dorte Bennedsen var inde på. Vi har fået en redegørelse i Retsudvalget om, hvad immigrationsministrene drøftede på topmødet i London, men vil jeg godt spørge, om man slet ikke drøftede, hvordan man får de store lande i Europa til at gå positivt og aktivt ind i arbejdet for de flygtninge, der kommer fra Jugoslavien. Har de andre store EF-lande tænkt sig at blive ved med at overlade den opgave til Tyskland?

Så lidt om den øvrige administration. Vi læser jo af og til i aviserne om, hvor vanskeligt det er at skaffe bosteder til asylansøgerne. Jeg vil godt spørge justitsministeren, om der foregår en egentlig planlægning i lidt god tid i Direktoratet for Udlændinge for at skaffe steder, som er velegnede til ophold for asylansøgere. Jeg har det ligesom ministeren: jeg tror heller ikke, at antallet af asylansøgere falder inden for den nærmeste fremtid, i hvert fald ikke så længe vi har Jugoslaviensproblemet. Så længe vi har det, falder det ikke, så længe vil de blive ved med at komme, og hvis vi skal kunne huse asylansøgerne på en anstændig måde, forudsætter det et forudgående planlægningsarbejde fra direktoratets side. Det er jo direktoratet, der har ansvaret for at placere asylansøgere.

Med hensyn til kriminaliteten, som fru Pia Kjærsgaard også spørger til, vil jeg sige, at jeg forventer, at kriminalitet begået i Danmark bliver behandlet efter de love, der gælder for kriminalitet i Danmark: straffelov, retsplejelov og, når det drejer sig om udlændinge, naturligvis også udlændingelov. Det har jeg fuld tillid til at den bliver.

Tom Behnke (FP):

Problemet med den danske udlændingelov er vel, at der er alt for mange undtagelser fra de grundregler eller de hovedregler, der er opridset i selve udlændingeloven, undtagelser,

der bevirker, at der stort set ikke er nogen begrænsninger for de fremmede, der ønsker at bosætte sig i Danmark og suge hårdt og konstant af de offentlige kasser.

Hvis vi tager problemerne i rækkefølge, som vi ser dem fra modtagelsen af flygtningene, så er det jo således i dag, at allerede når de kommer til grænsen, lukkes de ind og får kost og logi, mens vi undersøger deres ansøgning, og det endda i de tilfælde, hvor ansøgningen er åbenbart grundløs.

Det problem kunne vi løse blot ved at gå tilbage til den lovgivning, vi havde i Danmark før 1983, en lovgivning, der bevirkede, at politiet kunne afvise asylansøgerne allerede ved grænsen, og den lovgivning, vi havde dengang, var jo ikke i strid med de internationale forpligtelser, Danmark har.

Når de fremmede så kommer ind i landet, er der sagsbehandlingen og sagsbehandlingstiden, men bortset fra den nedsættelse af sagsbehandlingstiden, som ministeren har været inde på, tror jeg, det er helt fint – og Fremskridtspartiet var også med til det – at vi fik strammet op, men vi præciserede også dengang, at der skal helt andre opstramninger til. Vi er nødt til at minimere antallet af instanser, hvor det er muligt at få behandlet sin ansøgning. Sagen er jo, at man starter med at indgive ansøgning til politiet ved grænsen. Derefter går den til den centrale politiafdeling, til Direktoratet for Udlændinge, til Dansk Flygtningehjælp, til Flygtningenævnet, til justitsministeren og endelig til Ombudsmanden, og hvis man hver eneste gang har fået afslag på sin ansøgning, kan man starte forfra med at søge i de forskellige instanser. Uanset hvor hurtig man er til at behandle ansøgningen i de forskellige instanser, vil det bevirke, at sagsbehandlingstiden vil blive alt, alt for lang. Derfor skal vi tilbage til den lovgivning, vi havde før 1983, hvor det var muligt – i hvert fald for hovedpartens vedkommende – at afvise dem allerede ved grænsen.

Så er der de fremmede, der får lov til at blive her i landet. Der er det vores klare overbevisning, at de skal være her på rimelige præmisser, men det er ikke rimelige præmisser hverken for den danske befolkning eller for de udlændinge, der er her, at man favoriserer de fremmede på en række punkter. Det sker både med hensyn til bistanndsloven, erhvervsuddannelserne, Kulturministeriets område, beskæfti-

[Tom Behnke]

gelses- og uddannelsesforanstaltningerne og boliglovgivningen, at de fremmede bliver klart favoriseret i forhold til danske borgere. Det er ikke rimeligt over for de danske skatteydere, og det giver også et misforhold mellem danskere og udlændinge, som begge parter godt kunne være foruden.

Der er også det forhold, at man allerede efter at have været i Danmark i 3 år får en permanent opholdstilladelse, og det betyder, at man er blevet så godt som dansk statsborger. Så er der ikke nogen mulighed for, at man kan blive udvist af landet næsten ligegyldigt, hvor stor skade man gør. Der er det vores klare overbevisning, at flygtninge er flygtninge, og at de bør være det, lige indtil de får dansk statsborgerskab, hvilket også betyder, at hvis de laver kriminalitet – og der bliver fred i hjemlandet – skal det være muligt at sende dem retur til deres hjemland.

Ligeledes er det helt galt, at man, uanset om man er dansk statsborger eller ej, allerede efter at have været i Danmark i 3 år har mulighed for at stemme ved kommunalvalg og amtsrådsvalg. Det er helt urimeligt, at de fremmede, folk, som ikke er danske statsborgere, på den måde får så voldsom indflydelse på vores lokalpolitik og amtsrådspolitik. Det er jo således, som vi allerede har set det i nogle sammenhænge, at fremmede statsborgere kan gå hen og blive tungen på vægtskålen i kommunale anliggender, og det kan vi naturligvis ikke være tjent med. Det bør være således, at kun danske statsborgere har stemmeret ved danske valg.

Så er der spørgsmålet om undervisning af de fremmede, og dér er vi nødt til at dele det op i de to kategorier, vi har, nemlig indvandrere og flygtninge. Det er vores klare overbevisning, at når det drejer sig om indvandrere, skal de have pligt til at dygtiggøre sig og lære dansk, så de kan klare sig selv i det danske samfund. Det må være et minimumskrav.

Drejer det sig derimod om flygtninge, er det, som ordet angiver, personer, der kun midlertidigt er i dette land, og derfor er der ingen grund til, at de lærer dansk. Det kan de naturligvis gøre, hvis de selv har lyst til det, men der er i hvert fald ingen grund til, at de danske skatteydere skal finansiere danskundervisning for disse personer. Dog er vi så fleksible, at vi siger, at det kunne være, de på et tidspunkt

overgik til en anden status, og i det tilfælde er vi villige til, at deres børn får undervisning, således at de bliver uddannet, også mens de er her, så de har mulighed for at vende tilbage til hjemlandet.

Men for alle disse fremmede, uanset om det er indvandrere eller flygtninge, bør det gælde, at det offentlige i hvert fald ikke skal betale for at give modersmålsundervisning, og det offentlige skal i hvert fald ikke betale for at give undervisning i de fremmedes hjemlands kultur. Det er helt urimeligt, at danske skatteydere skal betale for denne undervisning. Hvis de fremmede ønsker at holde sig ajour med deres eget sprog eller deres hjemlands kultur, må det være noget, de gør for egen regning.

Så er der spørgsmålet om den offentlige hjælp – hvor meget vi skal give de fremmede, der kommer til landet. I princippet burde man lave en ordning, således at de fremmede, når vi taler om flygtninge, kun fik kost og logi. Det må være rimeligt, at vi giver dem kost og logi, så de kan være her og have en tryk tilværelse, til de kan komme hjem til deres eget land. Vi er dog så large, at vi godt vil give dem noget mere, men vi vil ikke give så meget, som man gør i dag.

Vi synes, man skal sætte grænsen dér, at ingen udlænding skal kunne modtage mere, end en dansk folkepensionist kan få. Når vi giver vores egne folkepensionister det beløb, som vi gør, og regner med, at de kan klare sig for de penge, er det rimeligt, at vi også stiller de forventninger til vores udenlandske gæster, at de kan klare sig for et tilsvarende beløb. Det er helt urimeligt, at vi skal se tilfælde, hvor de fremmede får langt mere, end vores egne folkepensionister får, og at de skal have en langt højere levestandard end vores egne folkepensionister.

Så er der spørgsmålet om familiesammenføring. Der er det vores klare overbevisning og politik, at hvis den fremmede ønsker sin familie hertil, bør det kun ske ved, at den herboende selv betaler for transporten og det efterfølgende ophold her i landet.

Så er vi fremme ved at tale om forsørgelseserklæringer. Vi mener, vi skal begynde at tage disse forsørgelseserklæringer en anelse mere seriøst, end man gør i øjeblikket, og ikke blot dispensere, hver eneste gang garanten siger, at han ikke har flere penge, fordi han har overført

[Tom Behnke]

det hele til sin kones navn. Som det er nu, siger det offentlige bare, at man vil dispensere, og så betaler man.

For danske familier gælder det, at hvis man ønsker at få hjælp via bistandsloven, bliver det beregnet ud fra, hvad husstandsindkomsten er. Når det drejer sig om de fremmede, ser man på enkeltpersoner, og det bevirker i praksis, som vi har set det i Aalborg, at en udlænding kunne overføre sine aktiver til konens navn og derefter gå ned og få sine forældre forsørget af det offentlige. Det er helt urimeligt.

Med hensyn til at opnå statsborgerskab mener vi, at de fremmede skal have været i landet i 12 år og ikke som i dag i 7 år, før de kan søge dansk statsborgerskab, og at de kun skal kunne få dette statsborgerskab, hvis de kan godtgøre, at de kan klare sig selv, og kun, hvis de fører en straffriandel. Desuden så vi gerne, at man lavede en kvoteordning, så kun et begrænset antal årlig fik dansk statsborgerskab. I hvert fald punktet om den straffriandel vil vi søge hævdet her i Folketinget. Det har været svært at overbevise de forskellige partier om det. Det ser vi gang på gang, når der gives statsborgerskab til tusindvis af udlændinge, hvoraf mange er kriminelle, endda groft kriminelle.

Vedrørende kriminaliteten er det vores overbevisning, at hvis de fremmede, mens de er her i landet, udøver mindre grov kriminalitet, bør det bevirke en udsættelse af muligheden for at opnå statsborgerskab med et antal år afhængigt af kriminalitetens grovhed. Men også her er der for os en øvre grænse. Hvis man som fremmed har begået så grov kriminalitet, at man er blevet frihedsberøvet eller står til at skulle frihedsberøves for det, skal man udvises af Danmark. Her skelner vi mellem asylansøgere i ansøgningsfasen, der skal udvises straks, og egentlige indvandrere, der skal udvises efter udstået straf.

Derudover mener vi, at enhver flygtning, der er her i landet, og enhver fremmed, der ikke er selvforsørgende, skal sendes retur til deres hjemland, så snart forholdene i hjemlandet er blevet normaliseret, og så snart forholdene i hjemlandet er så sikre, at vi kan sende dem retur.

Jeg vil også gerne slå et slag for, at vi får bedre statistik på dette område. Hver gang vi beder om tal for det ene eller det andet, får vi

det svar, at det af den ene eller den anden grund ikke kan lade sig gøre. Så prøver vi at formulere spørgsmålet på en ny måde og får igen et afvisende svar. Når man så har prøvet med 5-6 forskellige formuleringer, ligger tallene der alligevel til sidst. Det var kun et spørgsmål om, at man skulle stille spørgsmålet på den helt eksakte, præcis nøjagtige måde, og det er ikke rimeligt, for ministeren ved jo godt, hvad det er for tal, vi ønsker at få på bordet.

Og så lyser den røde lampe.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ja, for taletiden er udløbet.

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard nævnte, at så vældig mange flygtninge søger til Danmark, som hun betegnede som verdens smørhul. Denne betegnelse kan forstås på mere end én måde, men det er vel også en erkendelse af, at det er det, vi er. Relativt målt har vi, som man nu har i et smørhul, en levestandard, der ligger langt over, hvad det kæmpemæssige flertal af verdens 178 nationer – når vi regner efter FN's medlemstal – har. Så er det jo ikke unaturligt, at vi værende i den situation også yder en noget større indsats, end så mange andre lande er i stand til.

Men en faktisk omstændighed er jo, at langt flere søger til andre lande end Danmark. Det er altså ikke korrekt, at det går ud over land og rige og ud over verdensdelene: Kom til Danmark, min far, dér får du både på den ene og på den anden måde. Der er langt, langt flere, der søger til andre lande, også os nærtliggende lande, end der søger til Danmark, for slet ikke at tale om de lande i Asien og Afrika, som tager flygtninge i millionvis.

Fru Pia Kjærsgaard sagde, at hun savner en overordnet dansk flygtningepolitik. Det kan jeg egentlig ikke forstå. Vi har en lov på området, som for få måneder siden er vedtaget her i Tinget med et overvældende flertal, mere end fem sjettedele, og vi har nogle internationale konventioner, som Danmark også efter godkendelse i Folketinget har tilsluttet sig. De to dele tilsammen udgør naturligvis den overordnede danske udlændinge- og flygtningepolitik, indtil Folketinget måtte nå til andre resultater. Så nemt er det faktisk.

[Arne Melchior]

Jeg vil så erklære mig enig med Socialdemokratiets ordfører, fru Dorte Bennedsen, i, at uanset de forbedringer, justitsministeren kunne skildre, der er opnået i visse dele af sagsbehandlingen, bør man gå videre ad den vej. Jeg ved godt, at det tager nogen tid, før det rigtig bliver operativt, men fru Dorte Bennedsen sagde, at både økonomien og de mennesker, hvis sager behandles, er bedst tjent med det. Selv fru Birthe Rønn Hornbech var enig i den betragtning, så jeg tror i virkeligheden, der kunne være et enigt Folketing bag justitsministeren, hvis han ansatte nogle af de meget vel- og højt-kvalificerede personer, der går ledige, til yderligere at fremme sagsbehandlingen i alle led.

Jeg må igen erklære mig enig med fru Dorte Bennedsen, der påpegede, at det ikke rigtig var til at forstå, at justitsministeren omtalte, hvor mange der søger asyl, men at han ikke sagde et ord om, hvor mange der opnår asyl. Jeg synes, det er en ubegribelig og ubehagelig fortællelse. Jeg vil gerne regne justitsministeren for højt til, at han hermed prøver at skræmme, men jeg vil gerne gøre ham opmærksom på, at ved kun at opgive det ene tal – hvor mange der søger – kan han ikke undgå at skræmme en hel masse mennesker: Ih, er det sådan et stort tal. Og så viser det sig i praksis, at det kun er halvt så stort.

I forbindelse med diskussionen om, hvor mange vi kan tage, skal jeg dog lige have lov at minde om, at der i årene fra 1945 til 1949 var ca. 1/4 million tyske flygtninge her i landet. Det var på et tidspunkt, hvor Danmarks velstand var betydelig ringere, end den er i dag, og da formåede vi altså at organisere at huse og bospise 1/4 million. Det er ikke nogen situation, jeg hermed fremmaner og ønsker, men jeg siger bare, at det kunne altså vore forældre klare for 45 år siden. Så jeg tror nok, der er langt til noget tal, hvorved vi bliver mere belastet, end smørhullet kan bære.

Justitsministeren bragte en sammenligning med 1986, som var det hidtil største år for asylansøgere. Jo, men igen kommer der den ubehagelighed, hr. justitsminister, at når man vælger det tal at sammenligne med, skræmmer man igen: Tænk, dengang var det slemt, og nu er det meget værre. Jamen dengang var der jo ikke krig i Europa. Justitsministeren oplyste, at af ca. 12.000 asylansøgere i år er de ca. 7.000 fra Jugoslaviens tidligere område. Ikke engang

så meget kunne justitsministeren mande sig op til at sige: Men det er dog også en helt anden situation i dag.

Jeg vil gerne rose justitsministeren, fordi han dog for nylig i fjernsynet i spørgsmålet om kriminalitet blandt udlændinge og asylansøgere slog fast, at der kun er én lov om den slags ting her i landet og den gælder for alle. Dermed stillede han sig – noget i modsætning til, hvad man uestandselig både direkte og indirekte hører fra fru Birthe Rønn Hornbech – på det gamle bud fra vor fælles bibel, der siger: »én lov skal gælde inden for dine porte for dig og for udlændingen, som er hos dig.« Og det vil jeg rose justitsministeren for at han siger. Det er da klart, at kriminelle udlændinge skal straffes efter landets lov; lov er lov, og lov skal holdes. Det slutter vi os til fra CD's side.

Derimod kan vi ikke godkende et andet kendt ordsprog, der hedder: »Skik følge eller land fly«. Selvfølgelig vil ethvert samfund, enhver nation blive beriget ved, at der – når det er skikke, der er inden for loven og ikke overtræder denne – er et mangefold af skikke. Det kan kun være en sund podning og en sund befrugtning.

Justitsministeren talte om, at man nu gerne ville have fred til at administrere den lovgivning, der er, og fru Birthe Rønn Hornbech var inde på noget lignende. Fru Ebba Strange sagde nærmest det modsatte: at så længe hun var i Tinget, ville der ikke blive fred. Jeg kan huske, at CD har sagt noget tilsvarende i sin tid om skolelovgivningen: at så længe vi er her i Tinget, giver vi ikke fred i den forstand, at der ikke må røres ved det, kommes med nye forslag eller angribes, hvis der gøres fejl. Jeg skal minde om, at justitsministeren var to år om at fremsætte lovforslaget, som så omsider kom, jeg tror i marts i år, og blev vedtaget i juni i år. Det tog justitsministeren, hans ministerium og regeringen to år at komme så vidt, og det er ikke mere end et par dage siden, at justitsministeren i tv talte om, at han måtte forudse yderligere stramminger. Hvem er det så, der ikke giver fred med hensyn til en lov, som kun er et halvt år gammel?

Justitsministeren udtrykte i begyndelsen af sit indlæg bekymring for det stigende antal asylansøgere. Det kan jeg sådan set godt forstå, men jeg kan ikke forstå, at der ikke i justitsministerens tale var et eneste godt med-

[Arne Melchior]

menneskeligt ord, ikke en eneste advarsel imod de mange misbrugere af fremmedfrygten, som desværre også i vort land fører sig frem daglig. Tænk, at justitsministeren kunne forbi-gå selv denne forærede lejlighed til at gøre det klart, at regeringen, han selv, hans parti tager afstand ikke bare fra racisme – der er ikke ret mange racister i Danmark, og det er usandt, når det siges, at folk tit bliver beskyldt for at være det – men også fra misbrug af fremmedfrygten. Justitsministeren kunne dog godt have brugt en sådan velforberedt og ret lang tale til at være kommet med ét godt ord.

Men det er, som om mentaliteten er den, som fru Birthe Rønn Hornbech gav udtryk for: De og de uberettigede ansøgere skal have et frimærke på ryggen, og så skal de sendes ud. Ja, sådan taler Venstres ordfører om mennesker. Det er altså ikke gods eller varer, det drejer sig om. CD vender sig ikke imod, at de, der er kommet hertil uberettiget og ikke er berettiget til asyl, skal bortsendes. Men vi giver dem et frimærke på ryggen og så hurtigst muligt ud! Det er en så nedladende facon, at når fru Birthe Rønn Hornbech taler om, at der mangler information, vil jeg sige, at der også mangler udtryk for mere anstændige holdninger end dem, ordførertaler fra visse partier har givet anledning til i dag.

Hr. Tom Behnke siger f.eks., nu vi taler om information, at flygtninge får meget mere end danskere. Jeg vil gerne bede justitsministeren bekræfte, at dette ikke er tilfældet, når der vel at mærke er tale om ens vilkår. Man kan jo ikke sammenligne en enkeltstående pensionist i Danmark med en familieforsørger med en familie på 2, 3 eller 4 personer. Det er klart, at det må være i forhold til de opgaver, den pågældende person eller den pågældende familie har at udføre. Jeg er sikker på, at justitsministeren vil kunne bekræfte, at der ikke sker nogen overforkælelse af flygtninge. Jeg ønsker ikke for hr. Tom Behnke eller hans familie eller hans landsmænd, at de skal komme i en tilsvarende situation.

Jeg vil dog appellere til fru Birthe Rønn Hornbech om, at hun, før debatten slutter i dag, går op og tager afstand fra den hyldning og omfavelse, som hendes ordførertale gav anledning til fra Fremskridtspartiets side. Jeg mener ikke, fru Birthe Rønn Hornbech kan tie og samtykke til den tale, der fulgte efter hendes egen ordførertale.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det viste sig, at den væsentligste forskel, som hr. Arne Melchior udtrykte det, mere ligger i måden, man siger tingene på, i den holdning, man har, end i indholdet, så vi kan godt være enige om mange ting.

F.eks. var hr. Arne Melchior inde på, at lov er lov og lov skal holdes, og at de fremmede skal dømmes på samme måde som danskere for den samme gerning. Ja, men så er det, vi i B.T. kan læse, at de fremmede får tiltalefrafald efter tiltalefrafald med den begrundelse, at de lige skal vænne sig til de danske forhold. Det drejer sig om kriminalitetstyper som vold og tyveri bl.a., og vi må se i øjnene, at hvis der er to ting, der er strafbare over hele verden, er det vold og tyveri. Men jeg kan forstå, at hr. Arne Melchior også er imod, at man giver tiltalefrafald til disse, blot fordi de er udlændinge, for lov er lov, og lov skal holdes, og efter denne skal vi alle dømmes lige.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke forholde mig til en artikel i B.T., som jeg ikke har læst, men jeg står ved det, jeg har sagt. Det er helt oplagt, at man kan vise visse mennesker hensyn. Der er også danskere, der får mildere straffe, end der måske efter loven kunne pådømmes, hvis der er ganske særlige omstændigheder. Det er da kun fint, hvis dommerne har den medmenneskelige fornemmelse, som hr. Tom Behnke altså savner, at der kan være særlige omstændigheder, som kan påberåbes.

Når jeg har taget ordet, er det nærmest for at sige, at det ikke kun er udtryksmåder, vi er uenige om. Hr. Tom Behnke ville gøre udtryksmåder ensbetydende med holdninger. Nej, det er ikke kun den måde, vi udtrykker os på, men det er den holdning, Fremskridtspartiets talsmænd lægger for dagen, som jeg tager afstand fra. Det drejer sig ikke om, hvilke ord man vælger, men hvilken indstilling man har.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Nu nævnte hr. Arne Melchior en nedladende facon. Jeg tror ikke, jeg kender ret mange folketingsmedlemmer, der kan udvise så ned-

[Pia Kjærsgaard]

ladende en facon som netop hr. Arne Melchior.

Jeg vil godt bede hr. Arne Melchior om at konkretisere, hvad det er for en holdning, han mener Fremskridtspartiet er i besiddelse af. Det er jo fuldstændig korrekt, når hr. Tom Behnke siger, at det, fru Birthe Rønn Hornbech sagde, kunne Fremskridtspartiet lige så godt have skrevet ned. Men så har vi bare problematikken med, at vi skal trykke på knappen i folketingssalen. Det er dér, skillelinjen går, og det er sådan set ikke særlig ærligt.

Fremskridtspartiet gør nøjagtig det samme, når vi skal stemme, som vi udtaler os om fra Folketingets talerstol, skriver i indlæg og læserbreve, og når vi i øvrigt forholder os til dette problem. Dette er faktisk det danske problem, hvis der er noget, der er det, når vi er rundt omkring i landet. Jeg synes, det er helt rimeligt, at man også i en sådan debat påpeger, at der er nogle politikere, som prøver at slå mønt af Fremskridtspartiets politik – for det opfatter jeg desværre at fru Birthe Rønn Hornbech og også indimellem justitsministeren gør – men så ikke rigtig vil leve op til det. Man må jo erkende, at de holdninger, Fremskridtspartiet giver udtryk for som vores overbevisning, og som vi fremsætter forslag om og stemmer for i salen, også godt kan give øretæver. Selvfølgelig kan de da det; det skal ikke være ukendt for nogen i denne sal.

Jeg vil godt forholde mig til to pressemeddelelser, én fra De Konservative ved fru Pia Christmas-Møller og én fra Venstre, og de går nogenlunde ud på det samme. Det er endda tre medlemmer af Venstre, Venstres tre medlemmer af Retsudvalget, der har sendt den ud. Så batter det virkelig noget, skulle man tro. De Konservatives og Venstres ordførere er helt enige i, at kriminelle asylansøgere skal udvises. Fint, siger vi så i Fremskridtspartiet.

Hvad må vi så høre i dag fra justitsministeren, som er den, der skal formulere lovgivningen? At man har iværksat kampagner over for asylansøgerne. Altså en løftet pegefinger: Det må du ikke! Og hvad sker der så? Jeg vil meget gerne have noget mere konkret fra justitsministeren. Hvad vil man foretage i forhold til de kriminelle asylansøgere? Den går altså ikke, at regeringens ordførere konstant udsender pressemeddelelser og udtaler sig om ting, som ministeren på området ikke følger op.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det er min opgave at se til, at taletiden overholdes. Det gør den altså.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Arne Melchior var helt enig med fru Birthe Rønn Hornbech i, at de, der ikke er berettiget til at være her i landet, skal sendes retur. Men han var ikke enig i, at man måtte sige, at de skal have et frimærke på ryggen og sendes retur, og det var det, jeg var oppe at kommentere. Sagen er, at hr. Arne Melchior er helt enig i, at de skal sendes retur, men vi diskuterer måden at sige tingene på.

Nu var hr. Arne Melchior nødt til at gå, lod jeg mig fortælle, men så kan han læse det i de grønne hæfter bagefter. Hvis det eneste sted, vi kan blive uenige, er i valget af ord, vil jeg opfordre hr. Arne Melchior til at lave en lille ordbog over, hvilke ord vi må bruge i udlændingedebatten; så skal vi nok bruge de samme ord. Efter hr. Arne Melchiors indlæg at dømme var det åbenbart kun ordene, der var til forskel, indholdet var i orden.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstod på hr. Tom Behnke, at hr. Arne Melchior har forladt salen. Det er jeg meget ked af, for når han kommer med så voldsomme angreb og i en så ophidset tone, synes jeg også, han burde blive her og modtage nogle reaktioner og bemærkninger. Jeg vil nu alligevel komme med en bemærkning i håb om, at hr. Arne Melchior senere hører den.

Hr. Arne Melchior siger med meget høj stemmeføring, at der er nogle partier og nogle ordførere, som ønsker, at asylansøgere, der ikke opfylder kriterierne for at få asyl, skal sendes ud. Og hr. Arne Melchior brugte udtrykket, at de skulle sendes ud med et frimærke på ryggen. Det var vist et udtryk, han selv opfandt. Jeg mener ikke, at hverken Venstres ordfører eller jeg brugte det.

Men det, der er ret og rimeligt, er selvfølgelig, at når en asylansøger ikke opfylder kriterierne, skal han eller hun sendes ud hurtigt og effektivt. Hr. Arne Melchior nævnte, at lov er lov og lov skal holdes. Loven bliver netop fulgt til punkt og prikke. Hvis man ikke opfylder

[Helge Adam Møller]

kriterierne, siger loven jo, at man skal sendes ud, og at det skal ske hurtigt og effektivt. Derfor kan jeg ikke forstå, at hr. Arne Melchior og andre snesevis af gange tager enkeltsager op, når bare de har stået i Det Fri Aktuelt, Information eller Politiken eller har været vist i TV-Avisen, enkeltsager, som er afgjort 100 pct. i overensstemmelse med den lov, hr. Arne Melchior selv har stemt for. Og i kraft af den pression, der er, hvis der er tale om tilstrækkelig mange medier, prøver han at gennemtvinge, at nogle mennesker får en særbehandling, som de overhovedet ikke har lovligt krav på. Det er og bliver urimeligt, så jeg synes, hr. Arne Melchior skulle rette kritikken mod sig selv.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg ved det selvfølgelig ikke, men jeg har på fornemmelsen, at Fremskridtspartiets to ordførere ikke kan være særlig musikalske. De kan i hvert fald hverken høre kvarte, halve eller hele toner, kun de store intervaller. De magter unægtelig forenklingens kunst.

Når man heroppefra refererer en pressemeddelelse, som Venstre har udsendt, synes jeg, at det mindste, man kan forlange, er, at den bliver citeret korrekt. Vi har udtalt os om, at kriminelle asylansøgere, som ikke kan få flygtningestatus, skal udvises. Det er faktisk også, hvad der står i udlændingeloven i dag. Det ønsker vi skærpet.

Det er altså sådan, man citerer Venstre. Det er vel også derfor, man når frem til, at nu skulle jeg være blevet Fremskridtskvinde. Den hyldning kan jeg såmænd godt være foruden, men jeg vil sige, at jeg forbeholder mig retten til selv at definere, hvad jeg er.

Fru Pia Kjærsgaard har fuldstændig ret i, at vi vil stemme imod Fremskridtspartiets dagsorden. Jeg beklager selvfølgelig stærkt, at fru Pia Kjærsgaard ikke kan se forskel på holdningerne. Jeg må til at udtrykke mig lidt stærkere, så også Fremskridtspartiet forstår det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal ikke blande mig i debatten mellem hr. Arne Melchior og hr. Tom Behnke om, hvilke ord man skal bruge, men blot sige til hr. Tom Behnke, at jeg synes, det er utrolig vigtigt, at de ord, man bruger, er sande.

Hr. Tom Behnke sagde i sit indlæg heroppefra noget i retning af, at de fremmede bliver favoriseret i dansk lovgivning, og at det skal de ikke. Vi har en boliglovgivning, vi har en sociallovgivning, vi har en uddannelseslovgivning, og vi har formentlig mange andre love, som giver særlige muligheder til mennesker i visse situationer, men det er vigtigt at understrege, at denne hjælp ikke gives til en dansker, fordi han er dansk, eller til en fremmed, fordi han er fremmed. De gives til mennesker, som har behov for det, uanset om de er danske eller fremmede, og jeg synes, at hr. Tom Behnke skal holde op med at synge den sang om, at de fremmede får uendelig meget bedre vilkår end andre samfundsborgere.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Så må jeg igen nævne den situation, som jeg allerede har nævnt to gange, hvor de fremmede bliver klart favoriseret i forhold til danskerne. En herboende udlænding skriver under på, at når han får sine forældre hertil, vil han forsørge dem, give dem et sted at bo og sørge for, at de har det godt. Få dage efter, at den fremmedes forældre er kommet hertil, overfører vedkommende sine aktiver til konens navn og går ned på bistandskontoret og siger: Jeg har ikke 10 øre, mine forældre har ikke 10 øre. Derefter bliver der givet dispensation, og det offentlige betaler. Det har vi adskillige eksempler på.

Vi har endnu ikke kunnet få oplyst antallet af disse forsørgelseserklæringer, men vi har fået oplyst, hvor mange dispensationer der er blevet givet. Jeg mener, det drejer sig om 150 eller 190 – jeg kan ikke huske det på stående fod, men det er i den størrelsesorden – og i disse tilfælde vurderer man altså den enkelte persons økonomiske formåen. Men hvis en dansker ønsker socialhjælp, laver man en husstandsindkomstvurdering, så der er da en forskel.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hvis nu hr. Tom Behnke havde været optaget af det, vi andre var optaget af i forbindelse med forliget om udlændingeloven – nemlig at se på regelsættet og spørge, om det var rimeligt

[Dorte Bennedsen]

eller ikke rimeligt, om nogle ting burde ændres – ville hr. Tom Behnke have konstateret, at reglerne netop blev ændret på det punkt. Nu skal man forpligte sig til at forsøge eventuelle familiesammenførte forældre, men ligesom blandt danskere er der også her nogle, der ikke overholder deres forpligtelser, og hvis dette er tilfældet, kan skatteinddrivelsesreglerne tages i brug. Der er helt klart taget højde for den situation i den nye udlændingelov, og det ville hr. Tom Behnke have kunnet erkende sig om, hvis han havde interesseret sig for tingene.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Tom Behnke for en kort bemærkning, selv om jeg synes, at vi bevæger os i udkanten af debatten.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal gøre det kort, hr. formand.

Jamen det ændrer jo ikke noget ved det princip, at man stadig beregner størrelsen af socialhjælp ud fra en enkelt persons formue og indtægt og ikke ud fra en husstandsindkomst.

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har vi allerede været rundt om de fleste hjørner i udlændingepolitikken. Det har været en lang debat, og jeg skal ikke trække diskussionen voldsomt i langdrag, men jeg vil godt indledningsvis konstatere, at det sidste halve år har været en mærkelig periode, når vi taler om udlændingelovgivning. Vi havde først diskussionen om udlændingeloven i forsommeren, hvor vi brugte megen tid og megen energi på at diskutere rene petitesser og kosmetiske ændringer, som overhovedet ikke havde nogen kvantitativ betydning for udlændingeproblemet eller for flygtningestrømmen. Vi diskuterede, om forældre skulle være 60, 61, 63, 64 eller 65 år for at få lov til at komme til Danmark, vi diskuterede, om et ægteskab skulle vare 1, 2 eller 3 år, før man kunne annullere det med et pennestrøg og sige, at det var nok proforma; vi havde store skænderier om små detaljer.

Vi var fra radikal side ikke tilfredse med ændringerne i udlændingeloven, og vi var derfor ikke med i forliget. Til gengæld så vi jo i sommeren og i efteråret, da den jugoslaviske krise

brød løs, at det faktisk var muligt at arbejde hurtigt og lave et effektivt og anstændigt stykke arbejde; det var en fornøjelse at arbejde sammen med både regeringspartierne og andre partier her i Folketinget om den lovgivning. Man var lydhør, man var hurtig, man var grundig, man lyttede til FN, man deltog i internationale diskussioner, og jeg synes, at vi godt kan være det arbejde bekendt, vi udførte i den forbindelse. Jeg vil godt med det samme kvittere for det og sige til justitsministeren, at hvis vi blot altid kunne arbejde på den måde, tror jeg ikke, at vi havde så store problemer. Vi kan altså godt, hvis vi vil, vi kan handle både hurtigt og anstændigt – jeg har naturligvis fuldstændig undtaget Fremskridtspartiet i den forbindelse.

Efter den debat, vi havde i foråret, synes jeg ikke, at udlændingeloven trænger til de store ændringer. Vi ville faktisk gerne have ført nogle af tingene tilbage. Jeg synes ikke, det er her, problemerne ligger, men jeg vil da gerne sige til fru Birthe Rønn Hornbech, som nævnte de arrangerede ægteskaber, at vi har jo stadig problemer med menneskerettighederne i forbindelse med vores konfrontationer med fremmede kulturer. Hvis vi kan få en diskussion om, hvordan vi kan påvirke tingene på en eller anden måde, så vi får færre af disse arrangerede ægteskaber, uden at overtræde menneskerettighederne, og samtidig respektere de normer, som vi selv synes er rimelige – at folk selv skal bestemme, hvem de vil gifte sig med – er vi fra radikal side meget interesserede i at deltage i den diskussion.

Det er også et kulturelt problem, at selv om mange af de fremmede har boet længe i Danmark, opretholder de stadig deres egne ægteskabstraditioner, så de støder voldsomt an mod vore normer. Jeg synes godt, vi kan diskutere det, selv om vi selvfølgelig ikke her og nu vil love at medvirke til at gennemføre egentlige regler på området, men diskussionen er i hvert fald værd at tage.

Men jeg vil godt nævne tre forhold i forbindelse med flygtningeproblemerne og udlændingeproblemerne i Danmark. Det første er det evige problem med administrationen af udlændingeloven. Sagsbehandlingstiden er stadig alt for lang, synes jeg. Det er da glædeligt, at visse faser i sagsbehandlingsprocessen er blevet afkortet, men vi har jo stadig væk ulyk-

[Elisabeth Arnold]

kelig mange sager, som trækker meget, meget længe ud. Der er også enkeltssager, som vi politikere måske ofte bliver kritiseret for at beskæftige os med, men de lader jo af og til det indtryk tilbage, at der mangler menneskelig forståelse, at der mangler helhedsvurderinger, at der mangler fingerspidsfornemmelse i en stor del af det administrationsapparat, der har med flygtninge og udlændinge at gøre. Der er mange mærkelige sager, f.eks. visumpraksis, de uledsagede flygtningebørn, den meget, meget beskedne – for ikke at sige forsvindende – anvendelse af humanitær opholdstilladelse, der er utrolig mange ting. Og jeg kan ikke love ministeren, at vi vil frede ham eller begynde at interessere os for de mere overordnede linjer, så længe der er så mange sager, som tyder på, at administrationen ikke er, som den burde være.

For det andet har de mange nyoprettede asylcentre i Danmark afsløret, at der er stort behov for en bedre indsats i kommunerne og lokalsamfundene for at fremme forståelsen for de mange flygtninge, som kommer til Danmark. En udsendelse i fjernsynet for nogen tid siden gav voldsom effekt. En provinsby følte sig hængt ud, følte sig afklædt, følte, at man blev beskyldt for ikke at have den rette forståelse for de flygtninge, der kom til byen. Men det har også vist sig, at der var mangler i den information, som blev givet til byens menige beboere og til byrådsmedlemmerne, redaktørerne og de øvrige toneangivende personer, som skulle have med disse asylsøgere at gøre i det daglige.

Vi synes fra radikal side, at det må være vigtigt at opprioritere den lokale informationsindsats og kontakten til det omgivende samfund. Og her havde den pågældende fjernsynsudsendelse faktisk en positiv eftervirkning, som måske kan virke opmuntrende, for man sagde mange steder: Sådan en udsendelse må man ikke kunne lave om vores by. I mange byer er der blevet lavet støttecentre og dannet foreninger, som har fælles aktiviteter og prøver at skabe kontakt til asylsøgerne, så forståelsen blomstrer og misforståelser undgås. Det kan lade sig gøre, og de bestræbelser skal vi støtte herindefra.

For det tredje må vi fortsætte vores internationale indsats. Det viste sig jo under forberedelserne til Jugoslavienloven, som vi vedtog

for blot et par uger siden, at det kunne lade sig gøre at lave internationalt samarbejde med bl.a. UNHCR, og det var da også en glæde at konstatere, at den danske justitsminister lod sin røst lyde i et internationalt forum for at få en bedre koordination af flygtningeproblemerne. Det skal vi fortsætte med, og vi vil fra radikal side presse på for at intensivere disse bestræbelser.

Lad mig sige til sidst, at flere ordførere har udtrykt bekymring i dag, og det er der virkelig grund til. For det første er der grund til bekymring over flygtningestrømmen i sig selv. Det ville være en ulykke, hvis vi skulle få tyske tilstande i Danmark, og der er også grund til bekymring over, at nogle politikere i Danmark giver udtryk for, at Danmark kan slippe for at få sin del af problemerne.

Flygtningestrømme og befolkningspres dirigeres ikke af den danske udlændingepolitik. Flygtningestrømme og befolkningspres opstår ude omkring i verden på grund af forhold, som vi ikke har nogen magt over. Vi skal forholde os til disse problemer i Danmark, og ingen danske politikere skal slippe godt fra at prøve at fortælle folk, at vi kan slippe gratis på en eller anden måde. Det koster noget, hvad enten vi sætter mure op omkring Danmark, udlægger landminer på samtlige kyster og øger beredskabet overalt for at forhindre, at der kommer fremmede til Danmark, eller vi hjælper lokalt ved at oprette og understøtte flygtningecentre ude i verden og give ulandsbistand for at forhindre, at problemerne opstår. Det koster også noget at tage imod flygtninge og give dem en anstændig modtagelse. Ingen skal kunne slippe godt fra at sige, at det her kan Danmark slippe for, blot vi lukker øjnene og graver os ind i vores egen vidunderlighed.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kan ikke i en enkelt kort bemærkning nå at tilslutte mig alt, hvad fru Elisabeth Arnold sagde; det ville jeg ellers gerne. Så skal det i hvert fald gå meget hurtigt.

Men der er specielt ét punkt, som fru Elisabeth Arnold nævnte, som jeg gerne ville tage op, nemlig spørgsmålet om enkeltssagerne. Jeg tror ikke, at noget medlem af Folketinget føler, at det er en lykkelig situation, at de mennesker, som får mediernes bevågenhed, har de største

[Mimi Jakobsen]

chancer for at slippe igennem. Jeg synes, det er et problem, der vedrører os alle sammen, også Justitsministeriet og måske Per Sørensen-udvalget. Er det i virkeligheden ønskeligt, at vi lader spørgsmålet om de humanitære opholdstilladelser gå ind i alle disse kringlede politiske debatter og småslagsmål? Bliver disse enkeltpersoner ikke kastebolde på en måde, der er uheldig for alle parter?

Jeg håber i hvert fald, at ministeren vil lade spørgsmålet indgå i Per Sørensen-udvalgets overvejelser; vi talte i hvert fald om det i forbindelse med udlændingeloven. Jeg synes, det bliver presserende, for det er jo rigtigt, som fru Elisabeth Arnold siger, at det ikke er loven som sådan og lovændringer, vi beskæftiger os med. Vi beskæftiger os med nogle enkeltsager og nogle enkeltpersoner, hvor vi føler, at det er umenneskeligt, at vi ikke kan hjælpe de mennesker, der har været groft torteret og mishandlet i deres hjemland, give dem den nødvendige fred og ro og en chance for at finde sig selv. Der ligger otte iranere og sultestrejker i Jylland i øjeblikket. De har haft en forfærdelig skæbne, og man kan hele tiden finde mange andre eksempler.

Det er altså denne ikke særlig venlige administration af loven, som bekymrer os, men hvis det blev ændret, ville vi også få mere fred om loven. Om dét så i øvrigt er ønskværdigt, ved jeg ikke, men det var dog en mulighed, hr. justitsminister.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu har jeg hørt både fru Birthe Rønn Hornbech og fru Elisabeth Arnold give udtryk for, at man har lyst til at tage spørgsmålet om udlændinges påtvungne ægteskaber op. Det har jeg ikke noget imod, for der er ingen tvivl om, at nogle af de muslimske ægteskaber bliver indgået på en måde, som er meget fremmed for dansk kultur.

Mit lille hjertesuk går alene på: Hvis man starter den debat, vil man så ikke være så venlig også at tage nogle tyrkiske og pakistanske kvinder med i debatten? Jeg har den fornøjelse at kende en del tyrkiske og pakistanske kvinder, og det er ganske interessant at diskutere spørgsmålet med dem, så jeg håber, at debatten kommer til at foregå *med* dem og ikke kun *om* dem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan godt med det samme give fru Ebba Strange positivt tilsagn om, at når vi tager fat på den diskussion, skal vi selvfølgelig inddrage de relevante grupper, nemlig de kvinder, hvis ægteskaber er arrangerede. Det er jo i øvrigt ikke særlig længe siden, at vi også kendte til arrangerede ægteskaber i vores egen kulturkreds – det skal vi ikke glemme – så det er måske også et spørgsmål, om vi bare skal væbne os med tålmodighed og ikke gøre vold på andres kultur, men jeg synes godt, vi kan diskutere det stille og fredeligt.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var egentlig med nogen betænkelighed, jeg berørte det spørgsmål her fra Folketingets talerstol, for det har formentlig aldrig været draget frem før.

Jeg må sige, at jeg tager det meget positivt, at to ordførere går herop og nævner det uden at overfuse mig og tager mit indlæg i den ånd, det blev fremført i, for jeg er jo meget enig med begge ordførere i, at det ikke er noget, vi skal lave regler om. Men nu har jeg nævnt det, og hvis flere politikere tager det op, kan det også virke som en pression over for vore indvandrede, så de forstår, at det altså ikke lige er sagen i Danmark. Fru Elisabeth Arnold gjorde jo meget præcist rede for hele dette dilemma: Laver vi regler, øver vi tvang mod en fremmed kultur, men på den anden side kunne den kultur øve tvang mod vores frihedsbegreb.

Jeg ønsker blot, at vi starter diskussionen nu, og jeg er ikke uenig i, at hvis den skal være mere officiel, skal vi selvfølgelig have nogle af de direkte implicerede med. Men tak, fordi man tog det så positivt.

Glønborg (KRF):

Jeg fører ordet i denne sag, fordi Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Kofod-Svendsen, er optaget af andre opgaver i øjeblikket.

Selv om fanatikerne af og til fører nogle ophidsede debatter, skal vi ikke glemme den opmuntrende kendsgerning, at de allerfleste danskere er enige i, at vi skal hjælpe mennesker i nød og tage imod mennesker, der er forfulgt i

[Glønborg]

deres eget land, men til gengæld afvise indvandring af folk, der blot kommer hertil, fordi de sociale og økonomiske forhold er bedre i Danmark end i deres hjemland. Det er efter dette princip, den danske udlændingelov er bygget op, og det er egentlig en ganske fornuftig lov.

Selvfølgelig opstår der problemer med at administrere loven, når der kommer pres på, men det bør stå tindrende klart, at i et land, som er præget af gammel kristen kultur, må travlhed og kapacitetsproblemer ikke medføre, at asylsøgere og andre udlændinges menneskerettigheder ikke respekteres. Men vi er både blåøjede og uansvarlige, hvis vi ikke tager den kendsgerning alvorligt, at denne gamle kristne kultur er i fare. Mange snakker om det, men jeg må desværre sige, at det meste, der siges om den sag, er noget sludder. Der tales så meget om, at den kristne kultur er i fare, fordi der bor nogle muslimer og andet godtfolk iblandt os; men de udgør ingen fare, jeg vil snarere sige tværtimod. Man bliver måske lidt mere klar over, hvad man selv står for, når man møder nogle, der mener noget andet og tror noget andet, og man kan da tale sammen om det.

Nej, faren for den gamle kristne danske kultur er, at vi kalder den indre svinehund frem, styrker egoismen og den opfattelse, at man selv er meget mere værd end andre, og derfor har man ret til at beholde fordelene for sig selv. Jo mere denne opfattelse får lov til at brede sig, desto mere fjerner vi os fra den kristne kultur.

Det virkelig store problem, nemlig at ondskaben i verden bringer tusindvis af asylsøgere hertil, er vi naturligvis ikke selv herre over. Vi har en vis påvirkningsmulighed, fordi vi kan være med til at fremme freden i verden. Det gør vi ved en aktiv støtte til FN-systemet, det gør vi ved en fredsbevarende indsats, hvor det er nødvendigt, det gør vi ved at prøve på at hjælpe mennesker på selve de steder, hvor ulykkerne opstår, men vi kan desværre ikke forhindre, at nogle alligevel flygter, fordi de er nødt til det. Men jeg vil gerne have lov til at nævne nogle af de problemer, som vi selv er herre over, og hvor ansvaret helt og fuldt er vores eget, hvis vi ikke gør noget ved dem.

For det første kan vi bringe sagsbehandlingstiden ned, som der har været talt en del om i dag. Naturligvis kan vi det, det er et spørgsmål om at stille tilstrækkelig mange ressourcer til rådighed for sagsbehandlingen, det

er et spørgsmål om at ansætte de folk, der skal til. Men det kan jo ikke nytte noget, at vi bare skyder på ministeren. Han har en del af ansvaret, men dette Folketing har også sin del af ansvaret; det er nemlig et spørgsmål om, hvordan vi skruer finansloven sammen.

Der er et andet problem, som vi helt kontant kan gøre noget ved. Vi kan være med til at skabe større indbyrdes forståelse mellem de mange fremmede befolkningsgrupper, som mødes i vort land. Først og fremmest må der oplysning til, og her er det klart, at det ville være en vældig fordel, hvis medierne ville forstærke oplysningen, virkelig gøre en indsats og fortælle noget om de fremmede. Og her tænker jeg ikke bare på de landsdækkende medier, men også på lokalradio og lokal-tv. Når der dukker en ny befolkningsgruppe op i en by, er det først og fremmest oplysning, der skal til, så man forstår hinanden, og god oplysning kan være med til at fjerne noget af den frygt, som vitterlig er her, enten vi synes den er rimelig eller ej. Hvis medierne ville forstærke indsatsen på det område og til gengæld nedtone oplysningerne om de bataljer, der har været rundt omkring, tror jeg virkelig, der ville komme et bedre forhold mellem disse befolkningsgrupper.

Vi må også sætte nogle flere midler af til at lave nogle rent praktiske komsammenforanstaltninger rundt omkring. Vi har allerede sat nogle midler af, så flygtninge, indvandrere og danskere kan mødes til fællesarrangementer, og der er heldigvis mange steder, hvor man har høstet positive erfaringer. Dem kan vi formidle videre ved at udbygge dette arbejde.

Vi kan også gøre en indsats ved den måde, som vi behandler de fremmede på. Jeg mener, det er meget vigtigt, at vi viser de fremmede respekt som mennesker, der kan bære et ansvar, ved at stille nogle krav til dem. Det er nedværdigende, hvis man ikke tager folk alvorligt og undlader at sige, at de også må bære ansvaret for deres egne handlinger. Jeg mener virkelig, at man nogle gange har forsømt at tage dem alvorligt ved at undlade at gribe ind over for de mindre heldige handlinger, der af og til er begået.

Og så er der endelig noget, som er lidt svært at få sagt, men som efter min opfattelse er nødvendigt at sige: Nogle gange har behandlersystemet gjort de fremmede en stor bjørnetjeneste ved at sukke dem ind i en vis materiel for-

[Glønborg]

kælelse og derved skabt berettiget eller uberettiget misundelse omkring dem, så de går glip af den menneskelige varme, de i allerhøjeste grad har brug for.

Nu taler vi meget om kulturforskelle landene og folkene imellem, men jeg vil gøre opmærksom på, at vi skal tage ad notam, at der også er kulturforskelle mellem de forskellige landsdele i Danmark. Det kan godt hænde, at nogle af dem, der administrerer bestemmelserne, kommer fra et område, hvor visse materielle goder er selvfølgeligheder, mens man i det område, hvor de pågældende fremmede skal installeres, synes, at det er den rene vilde luksus. Her burde man nok have lidt mere finger-spitzenggefühl, for derved ville man gøre flygtningene en stor tjeneste.

Så er der endelig spørgsmålet, om debatten i dag har gavnet eller ikke. Jeg vil i al stilfærdighed bede fru Pia Kjærsgaard om at overveje, om ikke tonefaldet og indholdet i udtalelserne måske kunne være med til at hidse nogle op til en uhensigtsmæssig holdning over for de fremmede. Det ville måske gavne, hvis vi talte med lidt venligere tonefald til og om hinanden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Nu var jeg ellers næsten lige ved at falde i søvn over hr. Glønborgs tale, men hr. Glønborg fik mig da vækket til sidst.

Svaret er absolut nej! Jeg har ikke ét eneste øjeblik tænkt på at ændre ved det, jeg siger og skriver, ej heller ændre på de initiativer, som Fremskridtspartiet tager. Lad det være helt klingende klart for hr. Glønborg, at jeg fremover vil gøre nøjagtig det samme, som jeg hidtil har gjort.

Jeg må sige, at vi har i hvert fald haft det ud af debatten i dag, at andre politikere nu er begyndt at forholde sig til problemerne. Jeg kan da huske, at når Fremskridtspartiet for nogle år tilbage rejste debatter af denne art, varede alle de øvrige partiers ordførertaler ca. 30 sekunder, andet ville man ikke gøre. Vi har da i det mindste haft det ud af det, at nu forholder man sig i hvert fald til debatten.

Men mit svar er afgjort nej, og jeg må afvise ethvert forsøg fra hr. Glønborgs side på at udlægge det på en anden måde.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg tror såmænd egentlig, at fru Pia Kjærsgaard inderst inde er et velmenende og venligt menneske, men jeg synes også, at en gang imellem er vi nødt til at fortælle hinanden, hvordan vores optræden virker. Og nu beklager jeg selvfølgelig, at fru Pia Kjærsgaard var ved at falde i søvn over min tale – det er jeg ked af, jeg synes ellers, den berørte alvorlige problemer – men så ved jeg det, og så må jeg måske tale lidt højere og lidt mere ivrigt, men det kan jeg da selvfølgelig godt.

Og så vil jeg gerne have lov til at fortælle fru Pia Kjærsgaard og andre om en oplevelse, jeg havde for et par år siden, og som jeg aldrig har kunnet glemme. Jeg så to billeder på en udstilling, billeder fra holocaust under anden verdenskrig. Det ene var en stor nazistisk partidag, hvor der stod på et stort skilt over det hele: Jøderne er vor ulykke. Og så var der ikke ret langt derfra et billede af en person i et af de baltiske lande, der stod med en jernstang i hånden, og på gaden lå der en flok dræbte jøder, og så stod der, at han havde slået 11 ihjel med den jernstang den dag.

Jeg kunne ikke lade være med at knytte de to billeder sammen og sige: Hvis vi ikke er med til at bygge forståelse – og lad os endda bruge udtrykket: kærlighed mellem mennesker – op ved den måde, vi optræder på, kan det nemt hænde, at nogle mennesker, som ikke er så meget herre over deres egne handlinger, bliver hidset op til i misforståelse af situationen at handle ondt over for andre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Efter at fru Pia Kjærsgaards sidste korte bemærkning må man konstatere, at Fremskridtspartiet er overordentlig nøjsomt. Efter alle disse år i Folketinget er det altså lykkedes fru Pia Kjærsgaard at få fremtvunget længere ordførertaler. Det er den måde, fru Pia Kjærsgaard har haft indflydelse på flygtningepolitikken og udlændingepolitikken på. Jeg må sige hjertelig tillykke, det er virkelig en flot, flot sejr!

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Pia Kjærsgaard for en kort bemærkning, og derefter vil jeg mene, at tiden er inde til justitsministerens bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal først sige, at jeg overhovedet ikke forstår, hvad det billede, som hr. Glønborg henviste til, har med denne debat at gøre.

Så til fru Elisabeth Arnold. Nu står Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet nok meget langt fra hinanden i denne sag. Jeg har været lidt ked af, at denne debat har været sådan lidt sløv, lidt uengageret – i hvert fald i nogle perioder – for vi mener stadig væk, at der er et problem. Man kan da ikke bebrejde noget parti, der mener, at der er et problem, at blive ved med at rejse debatten i folketingsalen. Jeg synes også, det var det, jeg hørte fra andre ordførere, måske med modsat fortegn: Man forbeholdt sig retten til at rejse sager, som man fandt var vigtige og nødvendige, så længe man var på Tinge. At partierne desværre ikke vil gøre det, som Fremskridtspartiet gerne vil, altså stramme markant op på den gældende udlændingelovgivning, det beklager jeg selvfølgelig dybt, men jeg er ikke i tvivl om, at det vil ske en dag. Man bliver nødt til at gøre det. Man kan ikke bare lade det her sejle, som man har gjort hidtil.

Det er, som jeg sagde i starten: Vi savner en overordnet politik på dette område, vi må finde ud af, hvordan vi vil forholde os til denne lovgivning, og vi må have et mere bredt spektrum, hvor vi siger: Jamen hvad vil vi så? Ikke bare i den næste uge – for det er jo for lidt at vurdere for den næste uge.

Det, vi bør gøre, er at vurdere, hvad vi vil med de udlændinge, der er i Danmark i øjeblikket, altså en overordnet målsætning, i stedet for på det nærmeste at tage stilling fra dag til dag. Det synes jeg bestemt ikke de øvrige politiske partier skal bryste sig over at de er med til; tværtimod burde de skamme sig over, at de ikke vil være med til at stramme op på lovgivningen, at de ikke vil være med til at gøre noget. Og stadig væk ud fra et medmenneskeligt synspunkt.

Kærlighed imellem mennesker, som hr. Glønborg sagde, har intet med det her at gøre, intet overhovedet, og jeg synes, det er hykleri, jeg synes, det er fordækt, når man tager det med i debatten på denne måde.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Når jeg gjorde den bemærkning før om, at

tiden var inde til justitsministeren, var det, fordi jeg synes, at debatten går en lille smule i tomgang. Og det er det jo en af formandens opgaver at forhindre.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jamen problemet er jo netop, at fru Pia Kjærsgaard ikke forstår, hvad det er, der bekymrer nogle af os og gør, at vi måske har svært ved at sove engang imellem. Vi er alvorligt bange for, at vi får de tilstande, som vi har set i Østtyskland med hensyn til fremmede og indvandrere, hvis ikke vi holder op med at kalde de hadske tanker frem i mennesker.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan sandelig også godt være meget bekymret for, hvordan det kan ende i Danmark, og jeg må virkelig bede hr. Glønborg om at komme med nogle eksempler i stedet for bare at komme med nogle myter. Det synes jeg ikke er rimeligt. Jeg synes ikke, det er værdigt.

Jeg vil bede hr. Glønborg om at komme herop med nogle helt konkrete eksempler, for jeg fornemmer, at det skulle være noget, jeg har sagt, eller noget, jeg har gjort, eller noget, jeg har skrevet, og jeg må bede om nogle helt konkrete eksempler fra hr. Glønborgs side: Hvad er det, hr. Glønborg mener at jeg har udtalt mig forkert om eller på en måde, som skulle være i strid med, hvad også andre end folk af hr. Glønborgs sindelag eller måde at udtale sig på kan gå ind for? Jeg må have nogle helt konkrete facts på bordet, for ellers synes jeg sandelig ikke, det er rimeligt at stå og mere end antyde noget, som jeg absolut hverken har lod eller del i. Det synes jeg ikke er rimeligt at nogen folketingspolitikere gør så tydeligt, som hr. Glønborg gjorde nu, uden at komme med nogle konkrete eksempler.

Justitsministeren (Engell):

Jeg synes, det har været en rimelig balance-ret debat i dag. Den har nu varet fem timer. Det er fem timer siden, vi startede, og der er jo dagen igennem blevet stillet mange spørgsmål, og der er kommet mange betragtninger, som jeg skal forsøge at samle op i den tid, der er til rådighed.

[Justitsministeren]

Men forinden vil jeg gerne gøre nogle generelle bemærkninger. Vi ved jo – og det har mange ordførere været inde på – at denne sag, udlændingedebatten, er noget, der optager rigtig mange mennesker. Vi må også konstatere, at nogle af de ubehagelige sider af udlændingedebatten er nået frem til Danmark. Derfor vil jeg gerne klart understrege – også i lyset af de bemærkninger, hr. Arne Melchior kom med på et tidspunkt – at det er min og det er regeringens helt klare opfattelse, at ethvert tilløb til fremmedhad er skræmmende, og det skal bremses i opløbet. Ingen som helst tvivl om det!

Og så vil jeg i øvrigt henvise til de synspunkter, som jeg fremførte i forbindelse med den debat, vi havde her den 13. november i år, hvor det spørgsmål også indgik.

Netop for at forhindre, at sådanne tendenser breder sig eller bliver forstærket, mener jeg, at ikke blot oplysning, men også en fornuftig integrationspolitik er meget vigtige forudsætninger. Men det er også vigtigt, at grundlaget for den debat, vi fører, er i orden.

Dér vil jeg så sige, at jeg forlanger ikke som justitsminister, at Folketinget eller enkelte folketingsmedlemmer skal påtage sig et ansvar for de ubehagelige afgørelser, som indimellem må træffes, når der gives afslag på ansøgninger. Men som enkelte ordførere har været inde på, bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Helge Adam Møller, synes jeg, man må kunne forvente, at der er en opbakning i forhold til de beslutninger, der træffes i de kompetente organer, f.eks. Flygtningenævnet, som Folketinget selv igennem lovgivningen har været med til at etablere, og hvor man med en dommer som formand i et uafhængigt organ træffer afgørelser – afgørelser, som også ofte må gå de enkelte ansøgere imod.

Det er naturligtvis nemmere, og det er også mere bekvemt, at give alle tilladelse, men det er nu en gang ikke sådanne bekvemmelighedshensyn, der kan eller skal tages efter udlændingeloven. Og hvor kedeligt det end er, så kan de afgørelser, der skal træffes, altså ikke bæres af følelsesmæssige overvejelser, men kun træffes ud fra en grundig og saglig vurdering af, om den enkelte ansøger opfylder de betingelser, der i loven er fastsat for, at man kan få en opholdstilladelse i Danmark.

Loven kan ikke administreres efter en mere eller mindre tilfældig indstilling, og derfor er det hverken kynisme eller for den sags skyld eftergiveness, som er relevante faktorer i forbindelse med de afgørelser, der skal træffes. Det synes jeg godt jeg vil sige til indledning.

Så vil jeg give et svar til fru Pia Kjærsgaard, som startede debatten med at spørge, hvor mange asylsøgere regeringen vil tillade, før vi stopper. Det kan der ganske enkelt ikke sættes tal på, for som jeg har sagt tidligere, er det hverken i min magt eller i andres at sætte kvoter på en krig, der foregår midt i Europa. Den mulighed er ganske enkelt ikke til stede.

Vi har en række forskellige virkemidler. Vi har vores lovgivning. Vi har den lovgivning, vi nu har gennemført om midlertidig opholdstilladelse. Vi har mulighederne for at yde og forstærke den humanitære bistand i regionen. Vi har vores visumbestemmelser. Vi har kort sagt en række forskellige muligheder – også igennem det europæiske samarbejde – for fra dansk side at kunne påvirke udviklingen. Men i sidste ende er det, vi oplever, en krig og et sammenbrud, og dér står Danmark med en del af de omkostninger, der skal bæres i den forbindelse.

Fru Dorte Bennedsen fremkom med det synspunkt – som jeg er helt enig i – nemlig at hyppige lovændringer gavner ikke; tværtimod, de kan skade. Det synspunkt håber jeg også vil bære igennem i den kommende tid og i hvert fald frem til det tidspunkt, hvor vi, når Per Sørensens-udvalget er færdig med sit første oplæg, får lejlighed til at gennemgå en række af de spørgsmål, som udvalget har sat fokus på.

Fru Dorte Bennedsen sagde, at det var Socialdemokratiets opfattelse, at sagsbehandlingstiden burde bringes yderligere ned. Det var andre også inde på, også hr. Arne Melchior. Det synspunkt er jeg enig i. Men jeg må så minde om, at uanset at vi nu siden lovændringen har gennemført en meget betragtelig ressourceforøgelse både i Direktoratet for Udlændinge, hos politiet, i Flygtningenævnet og i Justitsministeriets departement, så må vi jo se i øjnene, at der er nogle begrænsninger, som ligger i, at der alene i den måde, hvorpå vi har konstrueret vores klageadgange – de forskellige instanser, der skal behandle sagerne – er en grænse for, hvor langt sagsbehandlingstiden kan komme ned.

[Justitsministeren]

Når fru Dorte Bennedsen nævner åbenlyst grundløs-proceduren, så er det da fuldstændig rigtigt, at her ligger et instrument, som man skulle tro kunne anvendes i større omfang og med nogle kortere frister. Men erfaringerne har jo vist – fordi der kræves enighed mellem Direktoratet for Udlændinge og Dansk Flygtningehjælp – at også afgørelser, der træffes efter åbenlyst grundløs-proceduren, unægtelig kan tage nogen tid.

Jeg skal ikke gå ned i detaljen om, hvordan tiden i forbindelse med asylansøgninger anvendes, men når fru Dorte Bennedsen peger på, at der også i politiet og i forbindelse med de afhøringer, som politiet foretager, er tale om et ret omfattende tidsforbrug, vil jeg dog godt understrege, at vi til den centrale politiafdeling har overført ca. 70 politifolk, sådan at den afdeling pr. 1. december 1992 udgjorde 190 mand. I den 5-måneders-periode, der er forløbet fra 1. juli i år og til 30. november, har man afhørt i alt knap 3.500 asylansøgere.

Det siger noget om den arbejdsbyrde, der i dag hviler også på politiet i første instans. Ofte er de afhøringer ganske komplicerede, der skal anvendes tolke, der kan være tale om genafhøringer osv., alt sammen jo som en del af den retssikkerhed, vi yder i forhold til de pågældende asylansøgere. Derfor må jeg sige, at der er nogle grænser, medmindre vi vælger at ændre på det sagsbehandlende system, vi har bygget op. Det er jo en af de ting, vi må se på, når Per Sørensen-udvalget har udtalt sig; her kan der muligvis komme nogle ideer og nogle forslag frem, som vi kan bruge i forbindelse med en lovændring.

Jeg vil i øvrigt sige, at Direktoratet for Udlændinge har styrket sit mandskab med 29 medarbejdere, Flygtningenævnet med 9 og Justitsministeriet med 10. Så der har været tale om en ganske væsentlig ressourceforøgelse, sådan som det også var forudset.

Fru Dorte Bennedsen var også inde på spørgsmålet om krigsfangerne, og der har været udveksling af forskellige synspunkter. Jeg vil blot sige, at jeg ikke mener, der kan være nogen tvivl om, hvad det var, vi vedtog i loven. Jeg mener ikke, der kan være tvivl om, hvad det var, der blev aftalt. Men det, der naturligvis står til drøftelse – hvad jeg også har lagt op til – er spørgsmålet om, på hvilken måde vi kan og skal imødekomme de henvendelser, der

måtte komme fra UNHCR i den kommende tid i forbindelse med løsgivelsen af yderligere et antal krigsfanger. Vi har jo ikke fra regeringens side sagt, at de 200, som var nævnt i loven, var det tal, Danmark ville være i stand til at modtage. Vi må være parat til fortsat at kunne reagere positivt på de henvendelser, der kommer. Det er min klare indstilling.

Man nævner tallet 25 eller 50. UNHCR kender jo vores lovgivning, kender de bestemmelser, som er indført i loven; der har været tæt kontakt og nøje information. Men UNHCR står jo med en utrolig vanskelig fordelingsopgave; til gengæld har man i forbindelse med selve udvælgelsen mulighed for også at tage hensyn til vores lovgivning. Derfor er der ingen, der siger, at der inden for de 100 alene er tale om 25 eller inden for 200/50. Det kunne jo teoretisk set være 100 eller 200, man her talte om.

Men som sagt synes jeg, vi skal være parat til yderligere at imødekomme nogle af de henvendelser, der kommer fra UNHCR på det område. Men jeg vil så også understrege, at jeg ikke mener, vi som danske har nogen som helst grund til at være flove over den indsats, vi yder i forbindelse med den tragiske situation, der i dag er i Jugoslavien, og den humanitære opgave, som vi også har en forpligtelse til at være med til at løse.

Jeg kan bare som eksempel nævne, at den 26. november havde Belgien tilbudt at modtage 60 personer, Finland 72, Frankrig 300, Italien 100, Holland 200, Norge 200 – Norge har nu yderligere givet tilsagn om 700 – og Sverige 150. Men man kan jo ikke se på de tal isoleret. Som jeg var inde på i mit første indlæg, er det også vigtigt at holde fast i, at vi ud over den hjælp, vi yder i regionen, hvor Danmark foreløbig har bevilget 161 mio. kr., er et af de lande, der ikke mindst i forhold til befolkningstallet modtager et meget, meget stort antal spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien. På nuværende tidspunkt er der kommet over 7.700 fra området, og hvis vi sammenholder det med udviklingen i andre lande, var det i november 1992 i Belgien 1.800, i Frankrig 1.100, i Irland 200, i Holland 6.300, i Norge 3.600. Og så har vi selvfølgelig Sverige og Tyskland, som ligger på det meget, meget høje niveau, som også er kendt for Folketinget.

[Justitsministeren]

Så hvis man ser på, hvad vi i Danmark samlet yder i forhold til ofre for krigen, asylansøgere og krigsfanger foruden den humanitære indsats i regionen, mener jeg ikke, at vi har nogen som helst grund til at være flove, så meget desto mere som vi jo også er parat til at fortsætte den indsats.

Fru Dorte Bennedsen og også fru Elisabeth Arnold var inde på de opgaver, der hviler på os i forbindelse med Danmarks formandskab i EF fra den 1. januar 1993. Jeg kan nævne, at en af de ting, jeg bragte frem på det møde, vi havde i London for et par dage siden i immigrationsministerkredsen, var et forslag om, at der blev oprettet en særlig ad hoc-gruppe, der kunne indhente informationer, koordinere oplysninger – og måske også på et tidspunkt indsats – på området. Det forslag blev tiltrådt af de andre lande, og en sådan gruppe bliver nu etableret. Jeg mener, det er en vigtig forudsætning for, at vi kan komme videre også inden for Fællesskabet, at der gøres en samlet indsats. For det er da ganske klart, at selv om Danmark kan og skal gøre meget, kan vi ikke løfte opgaven alene. Det er vigtigt, at de andre lande også er med, og det vil vi også lægge vægt på i den kommende formandskabsperiode.

Fru Dorte Bennedsen og også hr. Arne Melchior var inde på spørgsmålet om godkendelsesprocenterne. Her ligger det ganske klart, at hvis vi går en 3-4 år tilbage, var godkendelsesprocenten vel på en 70-80. I dag er den nede på omkring de 50 pct. Det er ikke noget, jeg har forsøgt hverken at hemmeligholde eller på anden vis underkende i debatten; jeg vil minde om, at i den redegørelse om udlændingepolitikken, jeg afgav til Folketinget, blev det meget grundigt beskrevet.

Men så vil jeg føje til, at netop det forhold, at godkendelsesprocenten er faldet og antallet af asylansøgere er steget, er en understregning af, at der er stadig flere, der søger uden at have så klare sager, at man kan sige, der er tale om flygtninge, der lige falder inden for FN-konventionen eller de facto-begrebet. Det er kort sagt vanskeligere sager og dermed også mere ressourcekrævende sager. Det synes jeg man skal tage med i betragtning; det er jo med til at stille krav til sagsbehandlingen og det system, som skal tage sig af sagerne.

Fru Dorte Bennedsen spurgte også om repatrieringsordningen. Her kan jeg sige, at social-

ministeren har udarbejdet et udkast til lovfor-slag, som i øjeblikket er ude til høring, og vi har en formodning om, at lovfor-slaget meget snart vil kunne fremsættes her i Folketinget. Det var jo en del af den aftale, vi indgik i juni måned, at regeringen skulle komme med et så-dant forslag, og det vil regeringen, dvs. social-ministeren, selvfølgelig leve op til.

Fru Pia Kjærsgaard var på et lidt senere tidspunkt inde på spørgsmålet om politiets statistiske grundlag i forbindelse med udlændinge og udlændinges kriminalitet i Danmark – det har vi jo drøftet et antal gange her i salen. Jeg kan sige, at Rigspolitechefen, der jo er den myndighed, der er registeransvarlig for det centrale kriminalregister, har udarbejdet et forslag, som for tiden er til overvejelse, om, hvordan man kan udbygge statistikken på det område, og vi forventer, at der inden længe vil blive truffet beslutning om, hvordan man kan styrke statistikføringen. Jeg tror, det kan være nyttigt, at vi får et bedre faktisk grundlag også i forhold til mange af de myter, som breder sig i den diskussion. Det vil jeg selvfølgelig gerne holde Folketinget og Retsudvalget videre in-formeret om.

Fru Birthe Rønn Hornbech rejste en række spørgsmål, som jeg synes vi bestemt skal arbejde videre med, og det havde jeg også indtryk af at andre partier var enige i.

Fru Ebba Strange sagde nærmest lidt truen-de, at så længe fru Ebba Strange var medlem af Folketinget, skulle jeg eller administrationen ikke forvente at få fred. Det havde jeg nu så-dan set heller ikke regnet med – et andet svar ville have overrasket mig. Men jeg synes, fru Ebba Strange må forstå det, jeg siger, på den rigtige måde, for i mine betragtninger ligger der selvfølgelig ikke en kritik af, at Folketinget eller at folketingsmedlemmer og partier forholder sig til administration af den lovgivning, Tinget vedtager. Naturligvis ikke.

Men det er et spørgsmål om måden. Det er spørgsmålet om, at man efter min opfattelse i for mange situationer på grundlag af hele eller halve meddelelser i medierne enten rejser en kritik eller går ind i en diskussion, som for den almindelige opinion, for læsere og for seere, der ikke har de forudsætninger, som er vigtige i den sammenhæng, er med til at skabe et helt forkert billede. Man skal jo ikke glemme, at ofte er de oplysninger, der fremkommer, alene

[Justitsministeren]

baseret på én part af flere i behandlingen af en konkret sag, hvor myndighederne – herunder også jeg selv – ofte på grund af de fortrolighedskrav, der naturligvis må være omkring folks dybt personlige sager, er afskåret fra at kunne gå ud og kommentere dem.

Netop derfor synes jeg også, man må forvente, at Folketingets medlemmer viser den respekt for administrationen og for de love, man har vedtaget, at man ikke så villigt kaster sig ud i en diskussion på grundlag af oplysninger, der ofte er helt utilstrækkelige.

Fru Ebba Strange spurgte mig, hvor de øvrige tusinder af krigsfanger blev placeret, og om det blev drøftet på mødet i London. Det gjorde det ikke. Vi har indhentet disse informationer, UNHCR har en del af oplysningerne; selve spørgsmålet blev ikke drøftet specifikt på mødet. Men en af grundene til, at jeg foreslog nedsættelsen af den gruppe, var netop, at vi dér meget hurtigere kan indhente informationer f.eks. om sådanne spørgsmål, visumpraksis og tilsvarende, hurtigere, end vi kan det i dag.

Fru Ebba Strange var også inde på sagsbehandlingsfristerne og spørgsmålet om de humanitære opholdstilladelser. Her vil jeg henvise til de besvarelser, jeg har givet i Folketinget, og så vil jeg samtidig sige, at over for de uledsagede flygtningebørn anvendes udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, og det gælder for gruppen af yngre, uledsagede børn, typisk op til 15 år, som umiddelbart meddeles tilladelse af Direktoratet for Udlændinge.

Og så skal jeg i øvrigt kun sige kort vedrørende de humanitære opholdstilladelser, at her er der ikke sket nogen ændring. Der er en naturlig forklaring på udviklingen, fordi der i 1990 og 1991 blev givet mange tilladelser til to grupper: statsløse palæstinensere og familier med børn fra Libanon. Og hvis vi trækker de grupper ud af statistikken, vil man se, at tallene har været nogenlunde uændrede i perioden.

Jeg kan se, at min tid er også ved at rinde ud – i hvert fald her på talerstolen. Derfor skal jeg svare ganske kort med hensyn til, om vi planlægger for centerkapaciteten. Det gør vi, og jeg kan sige til fru Ebba Strange, at en af de ting, vi bl.a. planlægger – set i lyset af indrejsetallene – er større indkvarteringsområder end dem, vi kender i dag.

Hr. Arne Melchior var inde på nogle af de samme spørgsmål og var bl.a. utilfreds med, at

jeg ikke havde ytret mig tilstrækkelig klart om fremmedhad og tilsvarende. Det nævnte jeg her i min indledning, og jeg synes også, vi i debatten den 13. november havde en righoldig diskussion om det spørgsmål.

Endelig vil jeg sige til fru Mimi Jakobsen, der var inde på spørgsmålet om de humanitære afgørelser, at det drøftede vi i juni måned, og det indgår som en del af kommissoriet for højesteretsdommer Per Sørensen udvalgt. Og så det spørgsmål, som CD lagde vægt på, indgår i kommissoriet; det er en af de ting, som udvalget skal bearbejde.

Hr. Glønborg havde en række retssikkerhedsmæssige betragtninger, som jeg kan erklære mig enig i.

Så skal jeg til sidst blot sige, at den dagsorden, som Fremskridtspartiet har foreslået, mener vi ikke at kunne tilslutte os; dels er den alt for uklar, dels er det vores klare opfattelse, at vi ikke skal føre udlændingepolitik igennem dagsordener her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne kvittere for ministerens afstandtagen til – jeg tror, ministeren brugte ordet fremmedhad. Det er rigtigt, at det også blev sagt stærkt og godt for et år siden, da vi havde debatten om racismen. Jeg vil bare stilfærdigt sige til ministeren, at det kan være, at man skulle overveje at sige det lidt tiere end ca. en gang om året. Men det var stærkt og godt sagt, minister.

Til gengæld synes jeg, at ministeren blander tingene sammen, når han begynder at kritisere, jeg ved ikke hvem, for at begynde at blande sig i det, der er overladt til kompetente organer med hensyn til udlændinges ophold her i landet.

Jeg har ikke på noget tidspunkt blandet mig i spørgsmålet om asyl eller ikkeasyl. Det spørgsmål ligger i Flygtningenævnet. Men som jeg ser problemet – eller mulighederne – i forbindelse med de humanitære opholdstilladelser, er det jo netop, at ministeren er ventilen her. Det er ministeren, der er vores mulighed. Han er det menneske, vi kan henvende os til, den person eller den institution, vi kan gå til, når vi siger: Jamen det kan godt være, at vedkommende ikke skal have asyl, men det er dog alligevel hjerteskrærende forhold, det her men-

[Mimi Jakobsen]

neske har været udsat for. Kunne der dog ikke gives en humanitær opholdstilladelse?

Det er jo dér, den ligger. Her vil jeg så igen sige til ministeren: Hvis vi følte, at der var en vis rundhåndethed, at man ruttede lidt med humanismen, så ville der heller ikke være de slagsmål, vi engang imellem har om enkelt-sager.

Jeg medgiver gerne, at vi tit står i den situation som politikere og som læsere af aviser ligesom alle andre, at vi måske kun får trekvar-tede oplysninger. Men vi kan jo ikke få den sidste kvarte – det er jo det, der er pointen – fordi det er fortroligt, og det er lukket af systemet osv. Sådan må det vel også være, men vi må vel ligesom alle andre mennesker, der læser aviser og hører, hvad man nu hører, reagere på, hvad vi hører, og skrive til ministeren og sige: Kan det her være rigtigt, minister?

Og så får vi enten et svar, der hedder: Nej, det er faktisk ikke rigtigt, men . . . Og det accepterer vi så. Eller også synes vi ikke, at svaret er godt nok. Det forekommer jo også i enkelte tilfælde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er en kort bemærkning til ministeren. Ligesom fru Mimi Jakobsen observerede jeg, at en del af os blev kritiseret lidt for at blande os i sager og for ikke at give systemet fred og for ikke at have respekt for administrationen. Det er helt forkert. Vi har respekt for administrationen. Vi ved, at den har mange overordentlig vanskelige sager at tage sig af. Den har nogle svære afgørelser at træffe.

Men ministeren sagde, at reglerne skal være opfyldt og betingelser skal være til stede, for at de og de afgørelser kan træffes, altså for om der kan gives humanitært ophold eller træffes nogle afgørelser. Problemet er jo, at vi bliver konfronteret med sager, hvor betingelserne har været opfyldt, men hvor konklusionen eller konsekvensen er så åbenlyst vanvittig, at man må spørge sig selv: Hvad har de mennesker dog tænkt på?

Jeg vil minde om et enkelt eksempel, nemlig hvor to ægtefæller bliver udvist til hver sit land. Hvor skal børnene hen? Det er ikke et proformaægteskab, der pludselig er indgået i asylfasen, eller sådan noget. Det er to ægtefæller, som er flygtet fra hver sit land. De har altså

fået den grimme skæbne at blive udsendt til hver sit land efter at have fået afslag på asyl i Danmark. Efter sådan nogle sager spørger man sig selv: Er der ikke mulighed for bare en lille smule fingerspidsfornemmelse? For selv om reglerne er opfyldt, er der dog nogle konsekvenser af de afgørelser, man træffer, som er oplagt umenneskelige, og jeg kan godt love ministeren for, at vi kun reagerer, når det er meget, meget slemt. Vi får mange henvendelser fra asylsøgende og fra andre folk, der er i systemet et eller andet sted, som spørger: Kan I dog ikke gøre et eller andet? Og det altovervejende svar er: Nej, sagen kører, den er i systemet, vi kan ikke gøre noget. Det er kun, når det er meget, meget slemt, og jeg vil gerne minde om eksemplet med de to ægtefæller, der bliver udsendt til hver sit land.

Pia Kjærsgaard (FP):

Der er mange politikere, der i disse dage diskuterer det danske problem. Det er rent faktisk det, jeg synes vi har gjort i folketings-salen i dag. Jeg betragter det, som om det er ved at være Danmarks største problem, at vi har den udlændingelovgivning, vi har.

Justitsministeren sagde for kort tid siden til Berlingske Tidende, at han forventede 30.000 nye asylsøgere inden julen 1993. Ministeren blev så spurgt, om det kunne accepteres, og svaret var nej. Jeg har ikke fået noget svar i dag på min forespørgsel om, hvad justitsministeren egentlig vil foretage sig. Ministeren siger, at det er uacceptabelt, men vil så i øvrigt ikke foretage sig mere.

Dernæst vil jeg spørge ministeren: Nu har tallet 14.000 været nævnt i debatten, og ministeren nævnte også i den sidste besvarelse, at deraf var 7.700 fra det tidligere Jugoslavien. Vi har diskuteret eks-Jugoslavien meget i dag, og det er også naturligt nok, men der er stadig væk mange flygtninge fra andre områder i verden. Ministeren sagde, at det på nuværende tidspunkt drejede sig om 7.700 fra det tidligere Jugoslavien. Men tallet bliver altså alt i alt omkring 14.000, inden året er gået, og man regner med 30.000 nye asylsøgere i løbet af næste år.

Jeg tror nok, jeg har lært så meget i dag, at jeg kan garantere ministeren og det øvrige Folketing, at næste gang – for selvfølgelig vil Fremskridtspartiet blive ved med at rejse disse debatter – deler vi den op i to, én om flygtning-

[Pia Kjærsgaard]

ge og én om indvandrere, for problemet er jo blevet så enormt, at det er ganske umuligt at have en debat om hele udlændingelovgivningen på én gang.

Jeg kan også forstå, at man stemmer imod vores dagsorden, og ministeren begrundede det med, at man ikke skulle lovgive her i folketingsalen ud fra dagsordensforslag. Det er nu ofte, at vi gør det. Men jeg vil gerne sige til ministeren, at så fremsætter vi det som et lovforslag. Vil ministeren i så fald tage sig sammen til at stemme for Fremskridtspartiets forslag?

Jeg mener stadig, at vi mangler de langsigtede planer på dette område. Vi har ikke fået svar i dag, det må jeg erkende. Fremskridtspartiet har desværre ikke fået det ud af denne debat, at vi kan sige: Nu kommer der en langsigtet plan på dette område. Man vil blive ved med at skue en uge ud i fremtiden – med de uoverskuelige følger, som det vil få for vores samfund. Der er utrolig mange spørgsmål, jeg stadig kan stille ministeren, og som jeg slet, slet ikke synes er blevet besvaret. Hvordan har ministeren f.eks. tænkt sig at kommunerne, som jo overtager udgifterne, vil kunne klare de øgede udgifter på området? Er det skatten, der skal sættes op – og det er det jo nok – eller er det endnu en gang vore ældre medborgere, der skal holde for? Den mulighed er der jo desværre også. Hvornår vil ministeren sørge for, at der også på flygtningeområdet kommer til at indgå nogle økonomiske konsekvenser i den overordnede prioritering og lovgivning, ligesom der gør det, når det drejer sig om ventelister til sygehuse, arbejdsløse, plejehjemspladser osv. osv.?

Altså kort og godt: Jeg må sige til ministeren, at jeg ikke synes, vi har fået ordentlige svar på denne forespørgsel, som er blevet stillet med den begrundelse, at vi mangler en langsigtet planlægning. Vi bliver stadig ved med at lovgive i blinde. Jeg er fuldstændig sikker på, at folketingspolitikere stadig vil lave særlovgivninger på området. Jeg er fuldstændig sikker på, at der ikke er nogen af de politikere rundt omkring i vores kommuner, som kommer til at administrere lovgivningen – og heller ikke i befolkningen i øvrigt – som fatter, at Folketinget dog ikke i dag med de tal, vi har på bordet nu, og med de udtalelser, ministeren selv er kommet med, har kunnet tage sig sam-

men til at sige: Jamen vi må have en plan, vi må gøre noget på dette område; for det er i virkeligheden det, der er det danske problem, og ikke det, som hele huset diskuterer i øjeblikket. Det er udlændingelovgivningen, som er det danske problem og et problem, som Fremskridtspartiet finder utrolig væsentligt for Danmarks fremtid.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svarene, og jeg har nogle enkelte kommentarer til dem.

Ministeren var inde på, at der er givet mange ekstra ressourcer til sagsbehandlingen. Det er jeg enig med ministeren i. Vi har stemt for dem, og jeg har også komplimenteret ministeren for, at han har søgt dem, for det var en opfølgning af forliget fra i sommer. Men problemet med disse ekstra ressourcer er, at de er søgt på baggrund af den situation, vi kendte omkring den 1. juli, og det store antal af asylansøgere er kommet i månederne efter. Derfor bør det naturligt følges op med en ansøgning om yderligere mandskabsressourcer, der, som jeg har givet udtryk for, direkte vil tjene sig ind i løbet af meget kort tid, fordi man kan få sagsbehandlingstiderne ned.

Så var ministeren inde på krigsfangerne og remsede op, hvor mange en række lande havde tilbudt at tage. Dér må jeg desværre sige, hr. minister, at det er ikke helt korrekt, det, ministeren siger. Jeg står her med en liste fra UNHCR, og de tal, ministeren nævnte for de pågældende lande, var korrekte i den forstand, at det var krigsfanger, men plus familier, og det giver jo et noget andet billede af situationen. Jeg kan nævne, at et land som Tjekkoslovakiet har tilbudt at tage 500 inklusive familier, Finland 72 plus familier, Norge har efter dette papir tilbudt at tage 200 plus familier, osv. osv. Vi ligger meget lavt på denne liste. Jeg kan også nævne, at der er lande uden for Europa – ikke bære de velstillede lande – der har tilbudt at modtage krigsfanger. Malaysia f.eks. har tilbudt at tage det antal, som Danmark fandt det fornødent at tilbyde i første omgang, nemlig 100. Så der er faktisk mange lande, der har budt sig til her.

Ministeren siger, at han vil være imødekommende over for nye opfordringer fra UNHCR. Jamen den opfordring er jo kommet. Den kom i efteråret, og ifølge den mangler UNHCR

[Dorte Bennedsen]

endnu at få placeret lige knap 3.000 krigsfanger. Så opfordringen ligger lige præcis midt på ministerens skrivebord, og jeg synes, han skulle se at komme i gang med at gøre noget ved den.

Når ministeren siger, at vi har fået et meget stort antal spontane asylansøgere, og nævner en række lande, vil jeg bare føje til, at han altså glemte at nævne Sverige med 70.000, Østrig med godt 50.000, Schweiz med 70.000, Ungarn med 50.000 og Kroatien med 640.000 spontane asylansøgere. Så på listen over de lande i Europa, der har modtaget spontane asylansøgere, ligger Danmark sådan lige under midten. Så jeg synes ikke, der er så meget at rose sig af i forhold til en lang, lang række andre lande.

Ministeren udtrykte bekymring over, at der ikke var respekt for administrationen. Det tror jeg i høj grad at der er. Jeg har i hvert fald altid haft den holdning, at hvis jeg var utilfreds med noget, var det ministeren, man skulle henvende sig til, kritisere, klandre, skyde på, hvad udtryk man nu vil bruge, for det er ministeren, der har ansvaret for administrationen. Men jeg er enig i, at man kommer ud for sager en gang imellem, hvor man siger til sig selv: Jamen hvordan er det, ministeren administrerer dette ansvar? F.eks. når man oplever, at en kvinde ikke kan få et 8 dages turistvisum til Danmark, fordi hun er iraner, og hun simpelt hen får et standard svar, hvor der står: Iranere får ikke turistvisum til Danmark, og man så ved, at samme kvinde har haft fast opholdstilladelse i Frankrig siden 1982. Det vil sige, at hvis hun var kommet til Danmark og havde søgt asyl, havde man sat hende på toget hjem til Frankrig igen og sagt: Det er dér, du hører til. Når man oplever sådan nogle ting, en så restriktiv administration af sådan noget som et turistvisum, af sådan noget som, at herboende udlændinge ikke har mulighed for at få besøg af deres familie, så ryger der et eller andet op i én, og dér vil jeg altså vælge at sige, at det er ministerens ansvar. Det er ikke administrationens ansvar. Det er ministeren, der udstikker retningslinjerne. Det er blevet et utrolig lukket og restriktivt system, vi har fået, og det synes jeg ikke tjener os til ære.

Så skal jeg blot til sidst sige, hvad næppe kan komme bag på Fremskridtspartiet, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for dagsordenen.

Justitsministeren (Engell):

Fru Mimi Jakobsen sagde, at det ikke var Flygtningenævnets afgørelser, man kritiserede eller ville blande sig i, det var anvendelsen af de humanitære opholdstilladelser, som jo er ministerens og Justitsministeriets ansvar. Jo, det er fuldstændig rigtigt. Men nu vil jeg sige, at det jo altså ikke har forhindret, at der også i en række konkrete sager er blevet udtalt endog meget skarp kritik af de afgørelser, der er truffet i Flygtningenævnet, og herunder også af grundlaget for de afgørelser, der er blevet truffet.

Men jeg vil sige, at ingen, stort set ingen, der får et afslag, er tilfreds med den afgørelse, der træffes. Det kan man heller ikke forvente. Man kan forvente, at mange af dem, der får et afslag, eller deres advokater går i medierne, går til politikere i et sidste forsøg på at få løftet sagerne op på den ene eller den anden måde. Derfor tror jeg, vi lige så godt kan se i øjnene, at hvis det er – og det er det – regeringens og Folketingets flertals opfattelse, at det indvandrerstop, vi har haft i Danmark siden 1973, skal administreres af den lovgivning, vi har, og skal administreres konsekvent og rigtigt, betyder det, at der hvert eneste år vil være et meget stort antal sager, hvori der gives afslag, og hvor de pågældende er utilfredse. Og dér vil det være ligegyldigt, om det er Justitsministeriet eller Flygtningenævnet, der træffer disse afgørelser; det vil give anledning til kritik. Det, jeg anker over, er, at man for ofte går ud i debatten om disse konkrete afgørelser på et grundlag, som mildest talt er meget overfladisk og ofte forkert.

Fru Elisabeth Arnold nævnte nogle konkrete sager – det samme gjorde fru Dorte Bennedsen – om visumafgørelser. Her må jeg sige – det er nærmest til fru Dorte Bennedsen – at kendsgerningen jo er, at Direktoratet for Udlændinge hvert eneste år giver et meget, meget stort antal visumtilladelser, og det er lige så klart, at nogle af de sager, der indimellem kan give anledning til kritik, undervejs viser sig at indeholde oplysninger, som de pågældende ansøgere ikke, da de fremsendte ansøgningen, fremkom med, men som er relevante i forhold til visumvurderingen. Det betyder altså ikke, at der er noget i vejen med myndighedernes afgørelser, men det betyder, at man ofte står i den situation, at man først senere får de oplysning-

[Justitsministeren]

ger, som i virkeligheden var de vigtige, som var de relevante.

Den visumpolitik, vi fører, mener jeg er klart beskrevet i den redegørelse, jeg gav til Folketingets Retsudvalg. Det er det, der er grundlaget for den måde, hvorpå visumreglerne administreres. Det kan man så have mange meninger om, men det er klart, at også her må der bl.a. af immigrationsmæssige årsager gives afslag.

Fru Pia Kjærsgaard var utilfreds og savnede ligesom de store linjer i, hvad vi vil, hvor vi bevæger os hen, de økonomiske konsekvenser osv., og mente også, at man i forbindelse med tilrettelæggelsen af vores udlændingepolitik burde inddrage økonomien. Det gør vi i høj grad, alene af den grund at der er nogle klare økonomiske konsekvenser forbundet med det antal asylansøgere, vi får ind i landet. Jeg har tidligere oplyst Folketinget om, at hvis indrejsetallet næste år fortsætter på det niveau, vi har kendt i de sidste 3 måneder, må vi forudse udgifter, som vil ligge i nærheden af 3 mia. kr. næste år.

Jeg må også minde om, at Danmark har nogle forpligtelser efter FN's flygtningekonvention – vi kan jo ikke pludselig sige, at nu springer vi op og falder ned på disse forpligtelser, fordi vi inddrager andre hensyn. Men det er vel grundlæggende forskellen på Fremskridtspartiet og de andre partier i Folketinget: forholdet til FN's flygtningekonvention, som andre partier ønsker at vi skal respektere, og som Fremskridtspartiet vel nærmest ikke mener at vi skal være med i.

Fru Pia Kjærsgaard efterlyste også en indsats i forhold til situationen omkring Jugoslavien og pegede på, at der også kommer andre asylansøgere. Det er rigtigt. Hvis vi tager tallet nu på de ca. 12.000 og sætter det i relation til de 7.700, der er kommet fra det tidligere Jugoslavien, giver det en difference, som jo også er udtryk for et ganske stort indrejsetal.

Det, jeg mener bør være vores hovedindsats i den kommende tid, er hjælpen i regionen, den humanitære bistand på stedet ydet igennem UNHCR bilateralt og igennem danske initiativer i Bosnien, i Kroatien, i området. Dernæst mener jeg, at vi skal fortsætte indsatsen og styrke bestræbelserne i det europæiske samarbejde, hvor vi jo fra den 1. januar forhåbentlig selv får en væsentlig rolle at spille. Jeg

håber også, at vi igennem loven om midlertidige opholdstilladelser har etableret et instrument, hvor vi lægger vægt på midlertidigheden. Endelig, som jeg også sagde det i indledningen, må vi være parate til løbende at vurdere vores visumregler. Det er de instrumenter, vi har at arbejde med.

Fru Elisabeth Arnolds spørgsmål mener jeg jeg har svaret på.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Ministeren sagde, at når det drejede sig om visumansøgninger til besøgsvikum, kunne der komme nye oplysninger frem.

Jeg vil egentlig gerne høre, hvilke nye oplysninger der er behov for, når en iransk kvinde indgiver en visumansøgning på ambassaden i Paris. Hun får besked på, at hun ikke kan få visum, fordi hun er iraner. Men hvis hun kom herop og søgte asyl, ville hun efter de regler, der eksisterer, omgående blive sendt tilbage til Frankrig, så det er aldeles risikofrit for Danmark at give hende visum. Eller lad os tage en kvinde, som er dansk statsborger, men af fremmed herkomst, og som i 14 år har været ansat på et dansk sygehus. Hun kan ikke få lov til at få besøg af sin søster og sine to børn, simpelt hen fordi disse er pakistanere.

Det, jeg kritiserer, er, at man i administrationen af besøgsvikum simpelt hen på forhånd siger: Hvis du er af den og den nationalitet – og jeg har set adskillige af de dér meddelelser – kan du ikke få lov til at komme på besøg i Danmark. Jeg mener, det er helt urimeligt at behandle mennesker på en sådan måde, at de ikke har en hunds chance for at få besøg af nær familie.

Jeg ved, ministeren tidligere har sagt: Vi har erfaringer for, at nogle så søger asyl. Jamen hvis de kommer fra en række af de lande, der ikke giver anledning til, at de har asylgrundlag, så har vi – forudsat at administrationen er ordentlig – en åbenbart grundløs-procedure at afgøre sagen efter. Men i langt de fleste tilfælde opstår der jo intet problem. Man har blot besluttet, at visse kategorier af mennesker simpelt hen ikke skal have lov til at komme til Danmark. Det er ikke rimeligt.

Ebba Strange (SF):

Jeg nævnede noget om de humanitære op-

[Ebba Strange]

holdstilladelser, og det kan godt være, at jeg ikke gjorde det tydeligt nok.

I september måned fik vi svar på, hvordan tildelingen havde været i det første halve år af 1992. Det, jeg efterlyste, var, om tingene så anderledes ud i anden halvdel af 1992. Så har jeg vist sagt det ret tydeligt, og jeg ser bort fra palæstinensere og libanesere. Hvis ministeren ikke har tallene her, kan vi spørge om dem i Retsudvalget, men det er klart, at når vi borede i det på det tidspunkt fra Retsudvalgets side, var det, fordi vi havde en opfattelse af, at man bare er blevet mere restriktiv fra ministerens side med hensyn til at give humanitær opholdstilladelse.

Det har selvfølgelig lidt at gøre med de historier, som vi hører om, enten fordi aviserne skriver om det, eller fordi vi bliver ringet op af venner og bekendte eller folk, der kender nogle af dem, det drejer sig om. Og det var jo med god grund, at vi meget tidligt efter 1983 – i 1984 tror jeg det var, i hvert fald senest i 1985 – tilføjede den paragraf til vores ret nye udlændingelov, fordi vi kunne se, at der opstod de situationer, hvor der ikke var et faktisk asylgrundlag, hvor nævnet kunne give tilladelse, men hvor vi var nogle, der mente, at så måtte der træde andre humanitære grunde ind. Mit indtryk er, at der er et ønske i dette Folketing om, at ministeren gerne må bruge den paragraf lidt mere, end det i hvert fald har været gjort indtil sommeren 1992, og jeg ved som sagt ikke, om det er blevet bedre siden.

Dette være sagt i anledning af ministerens svar på min kommentar om, at ministeren ikke skulle få fred. Jeg er ret træt i dette arbejde efterhånden, og jeg ved godt, hvor jeg skal kritisere hvad. Derfor ved jeg også godt, hvem jeg kritiserer, og jeg kan ikke huske, at jeg har kritiseret nævnet på noget tidspunkt. Det betyder ikke, at man ikke godt kan diskutere nævnets afgørelser, men jeg ved, at de spørgsmål, jeg har stillet, og den kritik, jeg har rejst, altid er gået direkte til ministeren og har handlet om ministeriets eller direktoratets måde at administrere på, så jeg føler mig ikke særlig ramt af ministerens svar.

Så vil jeg godt sige – for jeg har et minut tilbage – at det måske er fru Pia Kjærsgaards sidste bemærkning heroppefra, der får en hr. Arne Melchior og en hr. Glønborg til at sige det, de siger. Tænk, at fru Pia Kjærsgaard vir-

kelig kan få sig selv til at sige, at udlændingeproblemet er Danmarks største problem. Når fru Pia Kjærsgaard siger det og bliver ved med at sige det, er det klart, at så påvirker det også mennesker ude omkring i dette land. Vi har en arbejdsløshed på over 300.000, det skal vi ikke diskutere i dag, men det anser jeg for at være Danmarks største problem. Tænk, hvis det skulle være et problem, at vi er så heldige, at vi ikke har grund til at producere flygtninge, og at vi er så lykkelige, at vi lever i et land, der har råd til at give folk mulighed for at komme her og søge asyl! Bare det, at fru Pia Kjærsgaard kan få sig selv til at sige sådan noget, er for mig nok til at vide, hvor fru Pia Kjærsgaard står.

Fru Pia Kjærsgaard sagde også i sit første indlæg: Der er ingen, der tror på, at de rejser hjem igen. Jeg ved ikke, hvad folk tror på. Jeg kender mange flygtninge fra Sydafrika, fra Chile, fra Uruguay, fra Argentina, som er rejst hjem. Og jeg venter også spændt på en repatrieringsordning fra regeringens side, for jeg ved, at der er flere chilenerne, der er på vej hjem, men nogle af dem, især dem, der har været her så længe, arbejdet her så længe, at de har fået tilkendt en invalidepension, har svært ved at overskue, hvordan deres økonomiske grundlag skal være i Chile, og derfor er det både dyrere for Danmark at beholde dem her og dårligere for dem at blive, når de nu gerne vil hjem.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Der er ingen, der skal være i tvivl om, at når, som jeg sagde, det øvrige Folketing i disse tider diskuterer det danske problem – og det er jo møntet på en helt anden sag end den, vi diskuterer i dag – synes vi stadig væk i Fremskridtspartiet, at dette er et utrolig stort problem for Danmark, som der desværre ikke er politisk vilje til at løse.

Nu nævnte fru Ebba Strange arbejdsløsheden, og jeg er meget, meget enig i, at det også er et meget stort problem. Jeg er også enig i – hvis fru Ebba Strange kan være enig med mig i det – at vores gæld er et stort problem, at vores skatter er et stort problem. Men der er jo ikke nogen af de ting, som ikke på den ene eller den anden måde også berører udlændingelovgivningen. F.eks. er der lige kommet en analyse, der siger, at der er en eksplosiv stigning i antallet af arbejdsløse udlændinge. Hver anden tyrk

[Pia Kjærsgaard]

i København er arbejdsløs; det påvirker også de øvrige problemer, vi har, som bestemt ikke bliver mindre, fordi vi herinde ikke vil være med til at løse det meget, meget store problem, som vi har med vores udlændingelovgivning.

Når jeg alligevel er på talerstolen, må jeg tage afstand fra ministerens udtalelser om, at vi nærmest ville springe fra vores konventioner, og at vi i øvrigt var ligeglade. Jeg synes, at vi, der har været på talerstolen i dag, klart har sagt, at vi naturligvis vil overholde de forpligtelser, som vi har, men at de i øvrigt ikke har noget at gøre med den udlændingelovgivning, vi har diskuteret i dag. Vi har ikke noget imod at tage de flygtninge, som vi er forpligtede til at tage. Vi vil selvfølgelig være med til at hjælpe, hvor vi kan.

Men dér, hvor vi har ønsket at rejse en debat, er i forhold til det eksplosivt stigende antal flygtninge, som justitsministeren også selv siger der kommer i 1993. Det problem synes vi ikke rigtig at vi har fået nogen løsning på i dag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg vil gerne udvide det spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard stillede til justitsministeren. Jeg lagde også mærke til, at justitsministeren heroppefra nærmest skosede Fremskridtspartiet for, at vi ikke ønskede at leve op til de internationale forpligtelser, som Danmark havde tiltrådt.

Jeg vil gerne i den forbindelse stille ministeren det spørgsmål, om Danmark ikke levede op til sine internationale forpligtelser med den udlændingelovgivning, der gjaldt før 1983. Den lovgivning var nemlig indrettet på en sådan måde, at en lang række af de udlændinge, der kom til vore grænser, og som egentlig ikke havde noget at komme ind i landet efter, kunne afvises på grænsen. I dag gør vi det, at vi tager dem ind og giver dem kost og logi i en lang periode, mens vi sagsbehandler. Det er jo det, vi bl.a. angriber.

Men spørgsmålet er helt præcist: Overholdt Danmark ikke sine internationale forpligtelser ved udlændingeloven før 1983?

Justitsministeren (Engell):

Jo, det sidste kan jeg da svare ja til.

Men det var jo heller ikke det, der var udgangspunktet for den kritik, som jeg fremførte.

Det var fru Pia Kjærsgaards betragtninger om, at man ved en asylsituation i forbindelse med en krig i f.eks. Jugoslavien skulle sige: Her er det så økonomien, der bestemmer, hvor mange vi kan og vil tage imod. Dette ville være en klar overtrædelse i forhold til FN's flygtningekonvention, for det ville betyde, at der ville være mennesker, om hvem vi måtte sige: Dem kan vi ikke tage imod, for vi kan ikke sikre, at deres sager behandles.

Dette ligger også i forlængelse af, at Fremskridtspartiet afviste det aktstykke i Folketingets Finansudvalg, hvor jeg søgte om midler til at kunne modtage dem, der var kommet her til landet. Så det er derfor, jeg siger det på den måde; det har været mit indtryk, at Fremskridtspartiets holdning har været, at FN's flygtningekonvention burde vi ikke deltage i.

Fru Dorte Bennedsen rejste spørgsmålet om en konkret visumsag. Nu går jeg ikke ud fra, at vi skal foretage behandling af visumansøgninger, heller ikke gamle sager, her. Men jeg synes da, jeg vil gøre den generelle betragtning, at der ikke er nogen nationaliteter, som generelt får afslag på en visumansøgning.

Og så til fru Ebba Strange, som tog fat på § 9.2.2-problematikken, altså de humanitære opholdstilladelser. Som jeg sagde før, er det rigtigt, at der i år er givet færre tilladelser efter den bestemmelse end de foregående år, altså i 1990 og 1991. Men som jeg også har redegjort for i de to grundige besvarelser inden for de seneste måneder til Folketinget, har det en naturlig forklaring. I 1990 og 1991 blev der givet mange tilladelser til de to grupper statsløse palæstinensere og familier med børn fra Libanon, som jeg nævnte, og disse grupper har vi næsten ikke længere i § 9.2.2-behandlingen. For de statsløse palæstinensere skyldes det jo i vidt omfang den generelle opholdstilladelse, der blev givet med særloven i foråret. Og hvis man undtager de tilladelser, der i 1990 og 1991 blev givet til statsløse palæstinensere og libanesiske familier, er antallet af tilladelser, der også i år er givet efter bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse, faktisk helt uforandret. Der er altså ikke sket nogen ændringer eller stramninger på området.

Fru Ebba Strange må også huske på, at bestemmelsen i § 9.2.2 jo ikke indebærer nogen kvoteordning. Det er altså ikke sådan, at fordi der er nogle, som går ud, en gruppe, som falder

[Justitsministeren]

væk, så skal der være andre, der til gengæld får en tilladelse. Det er forklaringen på det spørgsmål, som fru Ebba Strange stillede.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal takke for ministerens svar. Det var jo rart at få det præciseret.

Jeg har et tillægsspørgsmål, for ministeren bevægede sig yderligere ud i disse internationale forpligtelser, ifølge hvilke vi er forpligtede til at yde sikkerhed til de forfulgte, der banker på vores dør. Dem er jeg enig i at vi skal overholde. Men jeg vil gerne, at ministeren her fra talerstolen præciserer, hvor i denne internationale lovgivning det fremgår, at vi skal yde disse personer sikkerheden her i landet. Et andet spørgsmål er, om der overhovedet ingen begrænsning er af, hvor mange vi skal yde denne sikkerhed. Hvis man forestillede sig den helt teoretiske situation, at alle flygtninge valgte at komme til Danmark, ville der så overhovedet ikke være nogen begrænsning af, hvor mange vi var forpligtet til at yde sikkerheden?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ministeren sagde, at vi ikke stemte for et aktstykke i Finansudvalget, og det er klart, at vi ikke stemmer for et aktstykke til en lovgivning, som vi har stemt imod. Men jeg vil godt sige til ministeren, at vi har stemt for de aktstykker, ifølge hvilke der blev bevilget penge til flygtningelejre i forbindelse med det tidligere Jugoslavien, så vi er helt enige i, at hjælpen ydes langt, langt bedre regionalt, end den gør her på stedet; den samme krone gør langt mere gavn på stedet, end den vil gøre i Danmark.

Jeg ville godt gøre ministeren opmærksom på, at vi selvfølgelig stemte for det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu er vi nok ude i en meget fin afvejning af ord, for når ministeren siger, at der ikke er nogen nationaliteter, der generelt får afslag på visumansøgninger, er det i hvert fald en sandhed med meget store modifikationer. Til en række nationaliteter svares der standardmæssigt på ansøgninger om turistvisum, at dette kun gives i helt særlige tilfælde, og det må altså være

9.2.4., og at sådanne ikke ses at være til stede. Det er simpelt hen standard svar, og hvis ministeren ikke kender dem, tror jeg, at jeg kan gå op i mit arkiv på 3. sal og finde dem frem, for jeg har selv fået utallige af dem. Det gælder iranere, pakistanere, kinesere osv., og det gælder altså også folk, der ikke bare søger fra deres hjemlande, men f.eks. en iraner, der søger fra ambassaden i Paris, en kineser fra ambassaden i London. Der er en administrativ holdning, som, så vidt vi kan se – men ministeren har jo ret i, at vi kun ser en del af tingene – går ud på, at hvis man tilhører bestemte nationaliteter, får man ikke turistvisum, hvis man vil besøge sin familie endsige bare se på det lille pæne land. Hvis ministeren ikke bryder sig om denne administration eller ikke er kendt med den, hvad det lader til, synes jeg, han skulle se at få den lavet om.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Ministeren kender godt administrationen, for jeg har et par breve, som ministeren selv har underskrevet, hvori der står, at da man frygter, at – jeg kan ikke citere det ordret – de pågældende skal søge asyl, når de kommer til Danmark, gives der ikke visum til de såkaldte flygtningeproducerende lande, og de eksempler, jeg har, er Iran og Pakistan, men det gælder også en god ven fra Algeriet, som heller ikke kunne få det, og en kvinde, der ikke kunne få sin mor herop fra Sri Lanka. Hvis man er fra de lande, der i den dér justitsministerielle forståelse af ordet er flygtningeproducerende, kan man kun få det, hvis der er tale om meget nær familie, dvs. forældre, der er over 60, men en moder på 59 år kan altså ikke komme og besøge sin datter. Så det er en helt generel administration, og ministeren kender den, for ministeren har selv skrevet til mig og forklaret, at sådan er det.

Justitsministeren (Engell):

Nu er det 6 timer siden, vi startede, så jeg skal nok gøre mine svar korte og sige, at jeg helt kan bekræfte det, fru Ebba Strange sagde, for selvfølgelig kender jeg administrationen, og selvfølgelig kender jeg visumreglerne; jeg har også for nylig sendt et stort, digert, grundigt, velformet notat til Folketingets Retsudvalg, der beskriver hele politikken på dette område.

[Justitsministeren]

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige, at der i forbindelse med visumprocedurerne skal anlægges det immigrationsmæssige hensyn, som fru Ebba Strange også nævnte, og det vil ofte føre til, at der vil blive givet afslag til folk, der kommer fra det samme område, men det er ikke det samme som at sige, at overhovedet ingen fra et bestemt land kan få visum. Der foregår en individuel behandling ud fra de kriterier, som er beskrevet, og så skal jeg ikke gå nærmere ned i det.

Til hr. Tom Behnke: Jeg tror også, at tidspunktet er lidt for fremskredent til, at vi skal gennemgå hele FN's flygtningekonvention, men det, der er det afgørende, er, at Danmark med vores ratifikation af denne flygtningekonvention har påtaget sig en forpligtelse til ikke at sende mennesker tilbage til lande, hvor de risikerer at blive forfulgt af politiske, religiøse eller etniske grunde – og der er ikke sat nogen kvoter i FN's flygtningekonvention.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne undskyldte over for Tinget og ministeren, at jeg sådan i sidste øjeblik kommer ned til en kort bemærkning.

Jeg har også den bagdel, at jeg ikke har hørt resten af debatten på grund af EF og Markedsudvalget, men jeg har set ministerens svar til Information om en række af disse administrative sager, og jeg hørte lige i min øresnegl deroppe, at det var det, man var i gang med at diskutere.

Men jeg vil godt have lov til her til sidst at anfægte en ting, som ministeren har skrevet i svaret til Information om nogle af de administrative ting. Det drejer sig om den russiske jødesag, hvor ministeren skriver, at hvis man havde vidst, at det var et bryllup, den pågældende skulle til i Danmark, havde man måske truffet en anden beslutning.

Jeg vil godt spørge ministeren – og jeg undskylder, hvis spørgsmålet er stillet tidligere i dag – om det ikke er argument nok, at et menneske har sine gamle forældre, sin søster og sin datter boende i Danmark. Nu kan vi ikke gå ind i en konkret sag – det er rigtigt, at den pågældende to gange har søgt politisk asyl på grund af antisemitisme i Moskva og har fået afslag – men er det et menneskesyn at have at nægte et menneske at besøge sine pårørende i

Danmark? Manden er 56 år, så hans forældre må altså være omkring de 80!

Hvis det endelig var, at han ville misbruge det, som ministeren i alt fald i sit svar til Information antydede, har man da et så åbenbart grundløst tilfælde her, hvor man har været hele asylbehandlingen igennem, at man kunne stå en eller to dage efter, at hans besøgsvikum var udløbet, og smide ham ud.

Når jeg har været lidt hård i denne sag og i en anden sag – om en ghanesisk kvinde – som ministeren og jeg har haft sammen, er det, fordi man efter min opfattelse vælger de meget negative indfaldsvinkler i enkeltsager, der generelt set ikke betyder noget. Det er jo ikke 10.000, 5.000 eller 500 mennesker, vi snakker om, men enkelttilfælde, hvor man ud fra et menneskeligt grundlag burde kunne vælge anderledes.

Når jeg tillod mig at tage ordet her til sidst, var det, fordi jeg ikke synes, at påstanden om brylluppet skulle have lov til at stå alene; for mig at se er det lige så menneskeligt belastende, at man ikke kan komme på besøg hos sine 80-årige forældre.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Der er immigrationshensyn at tage, svarede ministeren mig. Jeg vil godt vide, hvad det er for immigrationshensyn.

Hvis herboende folk af fremmed afstamning får besøg af familiemedlemmer og disse skulle søge om asyl, er sagen jo den, at de ikke får lov at blive her. Hvis de kommer fra lande, der ikke giver asylgrundlag, bliver de sendt ud af landet igen – og det skal de også.

Men automatikken består i, at der ikke bliver taget individuelle hensyn, og den udstrækker sig også til de tilfælde, hvor en besøgende beder om asyl, for så skal vi ikke engang behandle asylsagen her i landet; vedkommende skal sendes tilbage til det land, han kom fra.

Der er simpelt hen automatik i disse afslag, og når jeg ser, at de mennesker, der har boet her i 10-15-20 år og gerne vil have besøg af noget nær familie, ikke kan få det, fordi vi har lukket vores land for den type mennesker, synes jeg hverken, det er en rimelig eller en værdig måde at behandle folk på.

Justitsministeren (Engell):

[Justitsministeren]

Vi har haft en lang dags debat om udlændingeloven og om situationen i Jugoslavien, og jeg må sige, at jeg ikke synes, at det er helt rimeligt på nuværende tidspunkt af dagen at gå ind på den sag, som hr. Duetoft var inde på; vi har ikke talt om sagen under dagens debat, og jeg forstår, at hr. Duetoft af gode grunde ikke har haft mulighed for at være her i salen.

Men jeg vil henvise til det notat, som jeg har sendt til Folketingets Retsudvalg, der grundigt beskriver grundlaget for vores visumpolitik, og så vil jeg i øvrigt ikke gå ind i drøftelser af konkrete sager, men henvise til det, jeg har sagt – og det gælder også i forhold til fru Dorte Bennedsens tidligere spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det forstår jeg fuldt ud, og jeg beklager altså også, at jeg kom her i sidste øjeblik på den måde, og jeg håber, at ministeren og vi andre kan få en god offentlig debat på baggrund af ministerens notat.

Men ministerens notat bekræfter desværre mine værste anelser om administrationen af den slags enkeltsager, og jeg synes ikke, at det på nogen som helst måde godtgør, at der finder en human administration sted.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Som tidligere meddelt skal jeg udsætte afstemningen til mødet i morgen, fredag den 11. december 1992.

Meddelelser fra formanden:**Den fg. formand (Jørn Pedersen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (9/12 92):

Udtræder: Tommy Dinesen (SF)

Ny stedf.: Rahbæk Møller (SF)

Udvalget vedrørende en Bæredygtig Landbrugsudvikling (9/12 92):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Nyt medl.: Martin Glerup (S)

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Lise Hækkerup (S)

Kommunaludvalget (9/12 92):

Udtræder: Jacob Lindenskov (S)

Nyt medl.: Jørn Pedersen (S)

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Ny stedf.: Jens Jørgensen (KF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 11. december 1992, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.48